

"Canlı karakterler, cesur bir komedi ve karşı konulamaz bir aşk
ile örölmüş, alışılmışın dışında bir hikâye!" –Marissa Meyer

A N N A B A N K S

TRİTON VÂRİSİ

**BRO
SIS**

**DE
X**

AŞKIN İÇİN SAVAŞMAYA HAZIR MISIN?

Hayatımdaki en önemli iki kişiden biri bana yalan söylüyordu.

Emma, annesinin kayıp Poseidon Prensesi olduğunu öğrenince kendini bir kimlik karmaşasının içinde buldu. Melez olduğu için insanlar onu ucube olarak görüyor, Syrenalılar ise ondan nefret ediyordu. Syrena kanunlarına göre melezlerin öldürülmesi gerekiyordu.

Üstüne üstlük, annesin ölmediği ortaya çıkınca Poseidon ve Triton krallıkları birbirine düşmüştü. Emma'nın bir karar vermesi gerekiyordu: Galen'in isteğine boyun eğip kendi güvenliği için hiçbir şey yapmadan beklemeye devam mı edecekti? Yoksa, hiç tanımadığı insanları kurtarmak uğruna her şeyi göze alıp kimliğini ve yeteneklerini gözler önüne mi serecekti?

Poseidon Vârisi ile başlayan Emma ile Galen'in aşk hikâyesi, *Triton Vârisi*nde tüm heyecanıyla devam ediyor.

DE
X

www.dexkitap.com

f t i /DEXpub

Orjinal ve İngilizce

Tercih
Edilen
Sıfır
Fiyat

5.28

Triton Vârisi

Özgün adı: *Of Triton*

Yazan: Anna Banks

Çeviri: Melis Tarhun Soyer

Yayma hazırlayan: Sibel Doğru

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4107-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi A Blok Kat:2 34310 Haramidere - İstanbul

Tel: (0212) 412 17 00

Sertifika no: 12026

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44

A N N A B A N K S

TRITON VÂRİSİ

SEZEN TÜRKMEN

04.04.2017

1

Gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Kirpiklerim, rimel yerine demirle kaplı gibiydi. Karşı koyamadığım bir ağırlık, gözkapaklarımı aşağıya çekiyordu. Böyle bir ağırlığa ancak bir ilaç neden olmuş olabilirdi.

Zihnim bulanıklaşmıştı. Hem okyanusun derinliklerinden yüzeye doğru yüzüyormuşçasına dinç hem de çoktan yüzeye çıkmış ve sakin dalgalarla birlikte sürükleniyormuş gibi hafif hissediyordum.

Sersemlemiş halimle diğer duyularımı hızlıca kontrol ettim.

İşitme. Araba tekerleklerinin altımızdan kayıp giden yolda çıkardığı hafif gürültü. 80'lerden şarkılar çalan radyo istasyonunda tekrar edip duran berbat nakarat. Uzun süre bakım görmemiş havalandırmanın hırıltılı sesi.

Koku. Annemin parfümünün hafif kokusu. Ezelden beridir dikiz aynasından sallanan araba parfümünün çam kokusu. Arabanın konforlu koltuklarının deri kokusu.

Dokunma. Emniyet kemerinin bana günümü göster-

mek istemişçesine bir açıyla boynumu kesmesi. Terleyen bacaklarımın koltuk derisine yapışması.

Araba yolculuğu.

Aileme dair en sevdiğim şeylerden biriydi. Okuldan eve geldiğimde, arabayı çoktan yüklemiş olurlardı. Ben, annem, babam ve bazen de en yakın arkadaşım Chloe, hiçbir varış noktası belirlemeden yola çıkardık. Sadece arabayı sürer, etrafa bakınır ve daha uzun vakit geçirmek istediğimiz noktalarda dururduk. Müzelerde, ulusal parklarda ve Koca Ayak'ın ayak izi kalıpları gibi tek tip ürünlerin satıldığı dükkânlarda örneğin. Babamın amatör fotoğrafçılık hobisinin gazabına uğrar, fotoğraf makinesinin ve anılarımızın hatırına turistik pozlar vermek zorunda kalırdık. Bugün bile evimizin duvarları o eski yolculuk fotoğraflarımızla dolu; birbirimize tavşan kulağı yaptığımız, şaşı baktığımız ya da deli gibi dil çıkarak poz verdiğimiz eski yolculuk fotoğraflarımızla.

Arabanın sarsılmasıyla birlikte, düşüncelerim puslu bir yarışa girip birbiri ardına dizilmeye başladı. Hatıralarım zihinsel bir girdabın içinde dönüp duruyordu. Sıradan bir güne ait kimi fotoğraf kareleri netleşti ve yakınlaşmaya başladı. Annemin bulaşık yıkayışı. Chloe'nin bana gülümseyişi. Babamın yemek masasında oturuşu. Galen'in arka kapıdan dışarı çıkışı...

Bir dakika. Galen...

Birbiri ardına sıralanan ve dosyalanan bu sabit görüntüler, bir anda canlanıp bana hayatımın filminden bir kesit izletmeye başladı. Bu film, kendimi nasıl böyle sersemlemiş ve şaşkın bir halde annemin arabasının koltuğunda bulduğumu anlatıyordu. O an, bunun McIntosh

ailesinin araba yolculuklarından biri olmadığını fark ettim. Bu, mümkün değildi.

Babamı kanserden kaybedeli iki buçuk yıl olmuştu.

Galen'in, en yakın arkadaşı Toraf ile birlikte Grom'u getirmek için evimden ne zaman ayrıldığını hatırlamıyordum. Grom, Triton'un kralı, Galen'in ağabeyi ve geçmişte annemle eşleşmiş olması gereken Syrenalı bir balık adamdı. Ve annem ise, uzun süre önce öldüğü sanılan ama kim bilir hangi nedenden dolayı hayatını karada geçirmiş Poseidon Prensesi Nalia idi.

Hazır, Saygıdeğer Majesteleri Annem'den bahsetmişken... Kendisinin tamamen aklını yitirdiğini söylemem yanlış olmazdı herhalde.

Çünkü beni zorla kaçırıyordu.

2

Galen, Jersey kıyılarına yaklaştıkları sırada göz ucuyla Grom'a baktı. Yüzünde, bir mutluluk, şükran veya heyecan kıvılcımını görmeyi umuyordu. Onu karaya getirmekle doğru bir karar verdiğine dair ağabeyinin yüzünde herhangi bir işaret arıyordu. Bunca zamandır nerede ve kimlerle vakit geçirdiğini ve bunu neden yaptığını anlatarak Grom'a hayatıyla olan bağını tamamen koparmadığını kanıtladığına dair cesaret verici bir işaret görmeyi bekledi.

Ama Grom, her zaman olduğu gibi sert kabuğuna sınıksız kaplanmış, her şeyi içinde tutan sağlam bir istiridye gibi duruyordu. Ve yine her zaman olduğu gibi, Galen onu kabuğundan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Grom, sığ sulara yaklaştıkları sırada bile zorla kıyıya yolculuk eden bir dal parçası gibi sürükleniyordu.

Galen, önceden aynı amaç için kullandığı bir kayanın altından kendi mayolarından birini çıkarıp Grom'a uzattı. Emma'nın evinin etrafında bunun gibi birçok gizli noktası vardı. Galen, Hawaii desenli kumaş parçasına bakakalan Grom'un yanından ayrıldı ve Toraf ile birlikte

kendi mayolarını giymeye gittiler. Galen, insan formuna geçmeden önce, yumruklarıyla yüzgecini ovuşturarak esnetti. Galen'in yüzgeci, Grom'un Nalia ile tekrar buluşacak olması ve yanıtsız kalan soruların verdiği gerginlik yüzünden Triton bölgesinden ayrıldıklarından beri hiç durmadan ağrımişti.

Grom, sonunda insan formuna geçti ve mayosunu, bacak delikleri köpekbalığı dişleriyle döşenmiş gibi bir tavırla yukarı çekti. Galen, ona mayoyu giymenin işin en kolay kısmı olduğunu söylemek istedi ama bunun yerine "Ev, sahile kısa bir yürüyüş mesafesinde," dedi.

Grom başıyla onayladı. Sudan çıkarken dudaklarını sımsıkı kapattı ve burnuna takılan yosun parçasını alıp attı. Toraf çoktan kıyıya varmış, tıpkı bir kutup ayısı gibi bedenini titreterek su sıçratıyordu. Eve bir an önce varmak için koşmaya başlasa Galen şaşırmayacaktı. Galen, Rayna'nın karada kalması için ısrar etmişti. Grom'un, her iki krallık tarafından da istenmeyen ilan edilen kardeşleri yerine Toraf'a inanması daha olasıydı.

Neyse ki, Yudor erken davranıp Nalia'nın nabzını hissettiğine dair Grom'u bilgilendirmişti. Yudor, bütün iz sürücülerin eğitmeni ve Toraf'ın akıl hocasıydı. Yudor'un yanılması söz konusu olamazdı.

Nalia, Galen ve Toraf'la birlikte Triton bölgesine gitmeyi kabul etseydi her şey daha kolay olacaktı. Grom'u Nalia'nın hayatta olduğuna ikna etmek, karaya getirmek kadar zor olmuştu. Ama Nalia da tıpkı Grom gibi içine kapanmıştı ve yıllar önce yaşananlara dair en ufak bir açıklama yapma isteği duymuyordu. En sonunda sadece boğuk bir sesle "O zaman, Grom'u bana getirin," diyebilmişti.

Galen, Nalia'yı çığlıklar ve tekmeler eşliğinde suya doğru sürükleyip Emma'nın ona olan güvenini zedelemekle kalmamış, ani bir kararla onları Rayna'nın gözetimine bırakmıştı. Ve "gözetim" sözcüğü kız kardeşi için sübjektif bir anlama gelmiş olabilirdi.

Ama daha fazla kaybedecek vakti yoktu. Yudor bir adım öne geçmiş ve çoktan bir arama ekibi göndermiş olabilirdi. Henüz göndermediyse bile Galen bunun çok yakında gerçekleşeceğini biliyordu. Güzel, inatçı melez Emma'yı bulmalarını göze alamazdı, almayacaktı.

Yine de, Nalia'nın bunu göze alma ihtimali onu endişelendiriyordu.

Üçü birlikte, kumdaki Emma'ya veya bir başkasına ait ayak izlerinin yanından zar zor yürüyerek evin arka verandasına ulaştılar. Galen, bu anın hafızasına kazınacağına farkındaydı. Triton Kralı ağabeyi, üzerine insan kıyafetleri geçirmiş, gün ışığına karşı aşırı duyarlı gözlerini kısarak insanların inşa ettiği bir eve doğru yürüyordu.

Nalia'ya ne söyleyecekti? Ona nasıl davranacaktı?

Çıplak ayaklarıyla bastıkları basamaklar çatırdadı. Toraf, sürgülü cam kapıyı aralayıp Galen ve Grom'u içeri aldı. Ve Galen'in kalbi midesinde atmaya başladı.

Nalia'yı bağladıkları bar taburesinde artık Rayna oturuyordu. Onu oraya her kim bağladıysa, fazla kıpırdaması halinde sert bir şekilde yere çakılmasını da garantilemişti. Elleri, elektrik kablolu ile arkadan bağlanmış, bilekleri ayrı bir kayışla tabureye sabitlenmişti. Ağzını kapatan geniş yapışkan bant yüzünden bütün öfkesi gözlerinde toplanmıştı.

Toraf, eşinin yanına koştu. Bantın ucunu nazikçe çe-

kerek “Benim zavallı prensesim, bunu sana kim yaptı?” diye sordu. Rayna, yüzünü öfkeyle diğer tarafa çevirerek onu sessizliğiyle azarladı.

Galen yanlarına geldi ve Rayna’nın ağzındaki bantı hızla çekti. Rayna acı içinde ciyaklayıp öfkeli gözlerle bağırды. “Bunu kasten yaptın!”

Galen elindeki bantı topaklayıp yere attı. “Neler olduğunu anlat.”

Rayna omuzlarını dikleştirdi. “Bu sefer Nalia’yı kesinlikle geberteceğim.”

“Pekâlâ. Ama önce bana neler olduğunu anlatır mısınız?”

“Beni zehirledi. Ya da onun gibi bir şey yaptı.”

“Triton’un mızrağı aşkına Rayna. Bana sadece olanları an...”

“Nalia sürekli tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyordu. Ben de alt kattaki tualeti kullanmasına izin verdim. Çünkü siz gittikten sonra sakinleşmeye başlamıştı. Bir sorun çıkarmayacağını düşündüm ve bağlarımı çözdüm. Her neyse, içeride çok uzun kalınca...” Rayna, merdiven boşluğundaki tualeti işaret etti. “Ben de ona bakmaya gittim. Kapıya defalarca vurmama rağmen cevap vermedi. Kapının kilitli olmamasından bir terslik olduğunu anlamalıydım. Kapıyı açtım. İçerisi karanlıktı. Sonra aniden beni arkamdan kavradı ve yüzüme bir şey bastırdı. En son Emma’nım kapıda durmuş Nalia’ya bağırdığını hatırlıyorum. Sonra, kendimi sıradan insanlar gibi bu sandalyeye bağlanmış halde buldum.”

Nihayet, Toraf onu düğümlerinden kurtardı. Rayna bileklerini aşındıran kırmızılıklara baktı. Yüzünü buruşturarak bileklerini ovaladı. “Ona çok kötü şeyler yapacağım.

Ne kadar yaratıcı olabileceğimi bilirsiniz,” dedi. Sonra da elini midesinin üstüne bastırdı. “Eyvah. Ben sanırım...”

Yerde çömelmiş, Rayna'nın ayaklarındaki kayışı çözmekle uğraşan Toraf'ı korumak için yüzünü diğer tarafa çevirmeye çalışması iyi niyetli bir davranış olsa da, Rayna'nın kusmuğu en başından beri Toraf'ı nişan almış ve ona karşı özel bir ilgi duyuyormuş gibiydi. Rayna, çenesinden kustumuk damlatarak “Tutamadım,” dedi. “Özür dilerim.” Sonra bir pirana gibi dişlerini gösterip “O kadından nefret ediyorum,” dedi.

Toraf omzundaki ıslaklığı silip Rayna'yı nazikçe kaldırdı. “Haydi prensesim,” diye mırıldandı. “Gel seni temizleyelim.” Kollarını ona dolayıp göz ucuyla Galen'e baktı.

Galen, gözlerine inanamamıştı. “Ciddi olamazsın! Bunun için zamanımız yok. Az önce söylediklerini duymadın mı? Emma ve Nalia gitmişler.”

Toraf somurttu. “Biliyorum.” Grom'a döndü. “Majesteleri, Rayna'yı bu şekilde bağladığı için Prenses Nalia'ya kızgın olduğumu bilmenizi isterim.”

Galen, eliyle saçını düzeltti. Bu hikâyenin nasıl devam edeceğini biliyordu. Rayna yeniden sakinleşip mutlu olana kadar Toraf'ın Galen'e en ufak bir faydası bile olmayacaktı. En iyi arkadaşını diğer türlü davranmaya ikna etmeye çalışmak zaman kaybı olacaktı. İnanılmaz. Galen başıyla merdivenleri işaret ederek “Üçüncü katta banyo var,” dedi. “Emma'nın odasında.”

Galen ve Grom, Toraf'ın kız kardeşleriyle birlikte merdivenleri çıkışını izlediler. “Endişelenme prenses,” diye Toraf'ın Emma'yı sakinleştirdiği duyuluyordu. “Emma'nın nefis kokulu sabunları var, unuttun mu? Ve

bütün o sevdiğin elbiseleri düşün.”

Grom, Galen’e doğru döndü ve dikleşti.

Galen, bütün bu olanların kötü gözüküğünün farkındaydı. Ağabeyini, uzun süredir ortalarda olmayan aşkına kavuşturmak için karaya getirmişti ama kayıp aşkı, kız kardeşlerini bağlayıp firar etmişti.

Bu olanların kanunlara aykırı olduğunu eklemeye gerek yoktu. Rayna insanlara ait kıyafetler giyiyor, insanlara ait sabunlarla duş alıyor ve insan yemekleri kusuyordu. Bütün bunlar, Rayna’nın insanların yaşam tarzıyla fazla içli dışlı olduğunun göstergesiydi.

Ama Galen herhangi bir şeyin nasıl gözüküğüyle ilgilenecek durumda değildi. Emma kayıplara karışmıştı.

Sanki vücudundaki her bir sinir kalbinin çevresini sarmış ve durmadan, canını yakarcasına kalbini sıkıştırıyordu. Yavaşça mutfağa doğru ilerledi ve garajın kapısını açtı. Nalia’nın arabası gitmişti. Duvarda asılı telefonu eline aldı ve Emma’nın cep telefonunu tuşladı. Emma’nın telefonu, annesinin tezgâh üzerinde duran telefonunun yanında titreşmeye başladı.

Galen, midesinde bir düğümlenme hissetti ve hemen insan asistanı Rachel’i aramaya koyuldu. Rachel, sadık, özverili ve becerikli bir kadındı. Galen, sinyal sesini duyar duymaz “Emma ve annesi gitmişler, onları bulman lazım,” dedi. Telefonu kapattı ve buzdolabına yaslanıp bir tsunaminin sabrıyla beklemeye başladı. Geri arandığında telefonun üzerine öyle bir çullandı ki, neredeyse ahizeyi elinden düşürüyordu. “Alo?”

“Selam tatlı bezelyem. ‘Emma ve annesi gitmişler,’ derken neyi kastediyorsun?”

“Rayna’yı evde bağı halde bulduk ve annesinin arabası garajda yok.”

Rachel iç geçirdi. “Arabaya GPS takipçisi takmama izin vermeliydin.”

“Bunun pek bir önemi kalmadı. Onları bulabilir misin?”

“On dakika içinde orada olurum. Aptalca bir şey yapma.”

Galen “Ne gibi?” diye sordu ama Rachel telefonu çoktan kapatmıştı.

Arkasını döndüğünde, Grom’un elinde bir fotoğraf çerçevesi tuttuğunu gördü. Ağabeyi, Nalia’nın fotoğrafına bakıyor, parmağını onun yüz hatlarında gezdirdiyordu. Grom, yumuşak bir ses tonuyla “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

“Buna fotoğraf deniyor,” dedi Galen. “İnsanlar, zamanda istedikleri bir anı dondurup...”

Grom kafasını iki yana salladı. “Hayır. Söylemek istediğim o değil.”

“Değil mi? Ne demek istedin?”

Grom fotoğrafı havaya doğru kaldırdı. Bu, Nalia’nın siyah-beyaz ve yakın çekim bir fotoğrafıydı ve muhtemelen profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti. “O gerçekten de Nalia.” Eliyle saçını düzeltti. Ona ve Galen’e bu özellik babalarından geçmişti. “O hâlâ hayatta ve ben bunu daha yeni öğreniyorum. Bu nasıl olabilir?”

Galen nefesini verdi. Bu soruya verebileceği bir yanıt yoktu. Olsa bile, bunu ağabeyine söylemek onun haddi değildi. Bu, Nalia’nın görevi ve sorumluluğuydu. *Ve Nalia’nın ağzından laf alma konusunda sana bol şans dilerim.* “Üzgünüm Grom, ama bize hiçbir şey anlatmadı.”

Gözlerimi dikip seyrettiğim desenli tavan, bir süre sonra zarif bir mozaiği andırmaya başladı. Çatı akıntısının neden olduğu sarı renkli halkalar, tavandaki kirli beyaz tümseklere hareket kazandırmıştı. Dışarıda, park halindeki bir arabadan yansıyan far ışığı, bu tasarımı aydınlatarak göz alıcı, soyut bir desene dönüştürmüştü. Bu baştan çıkaran görüntüye bir isim vermeyi denedim ve “Kaliteli Süzme Peynir” demeye karar verdim.

Aslında o an yalnızca, hayatımdaki bu yeni döneme- ci düşünmemek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Acaba Galen dönmüş müydü? Kim bilir ne düşünmüştü? Rayna’nın durumu nasıldı? Onun da başı benimki kadar ağrıyor muydu? Safkan bir Syrenalı kloroformdan insanlar gibi etkileniyor muydu? Bahse girerim, bundan sonra annemi kesinlikle zıpkınla vurmaya çalışacaktı. Bu da, son yirmi dört saatimin ne kadar çılgınca geçtiğini bana yeniden hatırlatmıştı.

Önceki akşama dair hafızama kazınan görüntüler, kalbimin her vuruşuyla bir kez daha zihnimde canlandı.

Güm güm.

Galen, bulaşık makinesine uzandı. "Açıklaman gereken çok fazla şey birikti Nalia," dedi.

Güm güm.

Galen, annemi sabun köpüğüne bulanmış bileklerinden kavradı.

Güm güm.

Galen, annemi kollarında döndürürken, annem gürledi.

Güm güm.

Annem, kafasını geriye doğru savurup Galen'in alnına çaktı.

Güm güm.

Buzdolabına çarpan Galen, bir ömür boyu biriktirdiğimiz mıknatıs koleksiyonunu yerle bir etti.

Durağan kareler, canlı bir aksiyon filmine dönüştü.

Annem, onu sımsıkı yakaladı ve morina balığı filetolayacakmış gibi bıçağını havaya kaldırdı. Ben çılgılık attım. Ama arkadan, benim sesimden daha güçlü ve önemli bir şangırtı sesi geldi. Yağmur gibi yere düşen cam parçalarının sesi sesimi bastırdı.

Ve bu bir saniye, Galen'in işine yaradı. Annemin dikkati dağılıp kafasını çevirmesiyle, Galen bıçak darbesinden kurtulma fırsatı yakaladı. Bıçak, Galen'i ıskalayıp buzdolabına saplandı ve annemin sabunlu ellerinden kayıp yere düştü.

Güm güm.

Birazdan olacaklar bıçağın sapının duracağı yöne bağıymış gibi bıçağın yerde dönmesini izledik. Bir sonraki

hamleyi kimin yapacağına bıçak karar verecekmiş gibi. Bu çılgınlığa verilecek küçük bir ara, sağduyunun kontrolü sessizce ele geçirmesi için bir şans gibiydi. Haha!

Toraf, bir zamanlar körfeze bakan penceremizin cam parçaları saçlarında parıldayarak karanlık bir gölge gibi yanımdan geçti. Ve beklediğim sağduyu, ürkek bir güvercin gibi uçup gitti. Toraf, annemin üzerine atıldı ve nemli gıcırtiların ve boğuk homurtuların rahatsız edici melodisi eşliğinde ikisi birlikte yere serildiler. Galen, bıçağı koridora doğru tekmeledikten sonra onların üzerine atladı. Salonunda dikilip durmaya devam ettiğime inanamıyordum. Ayak, bacak, kol ve el yığınları, mutfak zemininde bir girdap gibi dönerek görüş alanıma girdi.

Kendi hayatımın izleyicisi konumundaydım. İki dünyanın, annemin ve Galen'in çarpıştığı bir savaş yerini izliyordum. İnsanın ve Syrenalının. Poseidonlu ve Tritonlunun. Ama ben ne yapabilirdim? Hangisine yardım edecektim? Bana on sekiz yıl boyunca yalan söyledikten sonra erkek arkadaşımı doğramak isteyen anneme mi? Yoksa annemi kaçak bir balık prenses olmakla suçlayıp nezaket kurallarını hiçe sayan Galen'e mi? Yoksa... Toraf'a mı? Toraf'ın zaten burada ne işi vardı ki? Ve az önce, annemi rakip takım oyuncusu gibi silkelediğine mi tanık olmuştum?

Acilen karar vermem gerekiyordu. Hâlâ, çılgılık atmanın herkes için en iyisi olacağını düşünüyordum. Şiddet içermeyecek ama dikkatlerini dağıtmaya yetecek bir çılgılık atmak, benim çok ama çok iyi becerdiğim bir şeydi.

Tam ağzımı açmak üzereydim ki, Rayna benden hızlı davrandı. Kattığı sözcükler çılgılığının etkisini arttırmıştı. "Kesin şunu artık yoksa hepinizi gebertirim!" Muhtemelen bir gemi

enkazından yağmaladığı ve kim bilir kaçınıcı yüzyıldan kalma eski, paslı bir zıpkınla beni iterek yanımdan geçti. Jaws filminden çıkmış deli bir balıkçı gibi zıpkınını üçüne doğru salladı. Zıpkını ters tuttuğunu ve atış yaparsa koltuğumuzu ve büyükannemin ilk diktiği yorgan denemesini vuracağını fark etmemeleri için dua ettim.

İşe yaramıştı. Bu çıplak ve spor ayakkabılı ayak yığını, korku veya şaşkınlıktan dolayı boğuşmaya bir son verdi ve Toraf'ın kafası tezgâhın üzerinden beliriverdi. "Prenses," dedi nefes nefese. "Sana bu işe karışmamamı söylemiştim."

Annem "Emma, kaç!" diye bağırdı.

Toraf, tekme, yumruk ve küfür senfonisi eşliğinde yenden gözden kayboldu.

Rayna bana bakıp gözlerini devirdi. Kendi kendine söylenip ayaklarını yere vurarak mutfağa girdi. Zıpkınını daha öldürücü bir pozisyona getirmeye çalışırken, ucu desenli tavanı yırttı. Pas, alçıpan ve tetanosdan oluşan bir karışım, kar taneleri gibi pul pul zemine yağdı. Rayna, mücadele halindeki organ yığınının nişan alıp "Aranızdan biri ölmek üzere ve bunun hanginiz olacağı şu an gerçekten umrumda değil," dedi.

Rayna'nın gelmesine şükretmiştim. Rayna gibileri iş bitiriciydiler. Benim gibiler ise Rayna gibilerin işleri halletmesini izlerlerdi. Ve tezgâhın diğer tarafında dikilip kalmamış da yardım ediyormuş gibi gözüken benim gibiler, sevdiklerinin birbirlerini eşek sudan gelinceye kadar dövmelelerini izlerlerdi.

Yerde birbirine girmiş üçlüye iyice baktım. Kollarımı birleştirip Rayna'nın etkileyici öfkesini taklit etmeye çalıştım ama yüz ifademin "Bu saçmalık da neyin nesi?" de-

mekten öteye geçmediğinin farkındaydım.

Annem kafasını kaldırıp bana baktı, burun delikleri güve kanatları gibi titriyordu. “Emma sana kaçmanı söylemişim!” diye kükredi ve dirseğiyle Toraf’ın ağzına öyle sertçe vurdu ki, bir dişini yutmasına neden olmuş olabilirdi. Daha sonra da Galen’in kaburgalarını tekmeledi.

Galen inledi ama ikinci kez harekete geçmesine fırsat vermeden annemi ayağından yakaladı. Toraf, ağzındaki kanı zemin döşemesine tükürdükten sonra annemi kollarından kavradı. Annem debelenip kıvrandı; tuzağa düşürülmüş bir porsuk, öfkelenmiş çılgın bir denizci gibi küfürler savurdu.

Annem asla narin bir kız olmamıştı.

En sonunda pes etti. Kolları ve bacakları zemine yığıldı. Gözleri doldu. “Bırakın onu, gitsin.” Hıçkırıklara boğuldu. “Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok. Bizden haberi bile yok. Beni alın ve onu bu konunun dışında tutun. Ne isterseniz yaparım.”

Orada ve o anda, annemin Nalia olduğu kesinlik kazandı. Nalia benim annemdi. Vay anasını!

“Emma, beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin. Yüzüme bak.”

Bu, beni endişelendirmişti. Bakışlarımı külüstür tavandan çatlak anneme doğru çevirdim. Ona “Seni görmezden gelmiyorum ki,” dedim. Ve bu doğrudu. Yaptığı en küçük hareketin bile farkındaydım. Kapının yanındaki ufak masada oturmuş, ben uyandığımdan beri altı kez bacak bacak üstüne atmıştı. Sekiz defa atkuyruğunu sıkılaştırdı ve on iki kez de camdan dışarı baktı. Beni kaçırın kişinin hareketlerini yakından takip etmenin bir

rehine olarak görevim olduğunu düşünmüştüm.

Annem bir kez daha bacak bacak üstüne attı. Dirseğini masaya koyup öne eğildi ve eliyle çenesini destekledi. “Olan bitenleri konuşmamız lazım,” derken yorgun gözü-küyordu.

Önce homurdandım. Sonra, durumu ifade ediş şekli ve olayları bu kadar hafife alması karşısında kahkaha atmaya başladım. Hakikaten çok gürültülü kahkahalar atıyordum. Gülmekten nefesim her kesildiğinde, yatak başı duvara çarpıp duruyordu. Beni kendi halime bıraktı, karnımı tutarak eğlenmeme ve ciğerlerimin havayla dolup boşalmasına uzun süre müsaade etti. İğrenç ve sert yatak örtüsünü lekelemeden hemen önce, gözlerimden akan mutsuzluk gözyaşlarını sildim.

Annem bacağını sallamaya başladı. Ayakta olsaydı da ayağını yere vuracaktı; bu, onun sandalyede otururkenki versiyonuydu. “Bitirdin mi?”

Oturduğum yerde dikleştim ve donmuş bir göl gibi hareketsiz duran yatak örtüsünü dalgalandırdım. Oda etrafımda dönmeye başladı ve bu durum en sevmediğim senaryolar arasında ilk 10’a girmeyi başarmıştı. “Neyi bitirdim mi?”

“Şimdi biraz ciddileşmeni istiyorum.”

“Öyleyse, bana ilaç vermemen daha isabetli olurdu.”

Gözlerini devirdi ve bu önemsizmişçesine elini havaya savurdu. “Sadece kloroformdu. Bir zararı yok.”

“Peki ya Rayna?”

Ne sorduğumu anlamıştı ve başıyla onayladı. “Şu sıralar kendine gelmiş olmalı.” Annem sandalyesine yaslandı. “O kız, bir mako köpekbalgının kişiliğine sahip.”

“Kendi kızına kloroform veren kaçık anneden inciler...”

İç geçirdi. “Bunu neden yaptığımı bir gün anlayacaksın. Ama belli ki bugün, o gün değil.”

Elimi kaldırdım ve ona evrensel bir “Dur” işareti yaptım. “Hayır, hayır, hayır. Sorumluluk sahibi anne kozunu oynayacak durumda değilsin. Lanet olası on sekiz yılı kapsayan küçük bir mevzuyu atlamayalım, *Nalia*.” İşte. Söylemiştim. Nihayet bu konuşmayı yapacaktık. Bunu yüz ifadesinden ve suçlulukla büzüştürdüğü dudaklarından anlamıştım.

Poseidon Prensesi Nalia, sinir bozucu bir serinkanlılıkla ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. “Ve görünüşe göre, senin de sakladığın bazı sırların varmış. Sen hazır olduğun zaman, ben de sana göstermeye ve anlatmaya hazırım.”

Dirseklerimi geriye doğru yaslayıp ağırlığımı verdim. “Benim sırlarımdan seninkilerle aynı olduğunu hatırlatırım.”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır. Senin kim olduğundan değil, kimlerle birlikte olduğundan ve onların sana anlattıklarından bahsediyorum.”

“Galen, Grom’u getirmeye gitmeden önce sana her şeyi anlatmıştı. Benim bildiklerimin aynısını sen de biliyorsun.”

“Ah, Emma,” dedi merhametli bir sesle. “Yalan söylüyorlar. Grom öldü.”

Bunu duymayı hiç beklemiyordum. “Peki, neden böyle düşündüğünü sorabilir miyim?”

“Çünkü onu ben öldürdüm.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Anlamadım? Ne yaptın?”

“Bir kazaydı ve çok uzun zaman önce oldu. Ama eminim yeni arkadaşların bunun kaza olduğuna inanmıyorlardır. Galen ve Toraf, Grom’u getirmeye gitmediler Emma. Beni tutuklamaları için Syrena birliğini getirmeye gittiklerinden eminim. Öyle olmasa, neden bana bekçilik etmesi için Rayna’yı arkada bıraksınlar?”

“Bir psikopat gibi davrandığın için olabilir mi?”

“Keşke öyle olsaydı.”

Bu söylediklerini değerlendirmek için birkaç dakika durdum. Annem, konuşmasına ara verip bana zaman tanıdı. Annemin, Grom’un öldüğünü düşündüğünü içimden tekrarlayıp durdum. Buna gerçekten ve tüm kalbiyle inanıyordu. Bu durum, beni bazı konuları yeniden düşünmeye zorladı.

Grom’u sahiden de hiç görmemiştim. Onun hakkında bütün bildiklerim, Galen’in bana anlattıklarıydı. Sorun şu ki, Galen bana daha önce de yalan söylemişti. Yine yalan söylüyor olma ihtimali boğazımı düğümledi. Ama bunu yapmasına ne gerek vardı ki? Belki, annemin kaçmasına yardım etmeyeceğimden emin olmak istemişti.

Galen ve Toraf, annemi tutuklamak için beni bir kez daha kandırmaya kalkışacak kadar korkunç varlıklar mıydı?

Diğer taraftan, kendi annemin bana yalan söylediği gerçeğini de unutamıyordum. Hem de tam on sekiz yıl boyunca. Üstüne bir de bana ilaç verdi, beni kaçırdı ve 1977’den kalma kokan sevimsiz bir motel odasına tıktı. Yine de haftanın ortasıydık, yani ben okulumdan geri kalmıştım, o da işinden. Durumun ciddi olduğunu düşünmese, bizi hayatlarımızdan bu şekilde çekip koparmazdı.

Daha da önemlisi, sanki bu itiraf onu bir miktar yaşlandırmış, yüzü ve gözleri çökmüş ve tüm ağırlığıyla sandalyeye yığılıp kalmış gibiydi. Gerçekten de Grom'un öldüğüne inanıyordu.

Konuşmaya devam etmeyince, omuz silktim. "Lütfen bana her şeyi anlatabilir misin? Lafları ağzından kerpetenle almak beni öldürecek." Ciddiydim.

"Haklısın. Özür dilerim." Atkuyruğunu dokuzuncu kez sıkılaştırdı. "Tamam. Grom konusunu bildiğine göre, geçmişte eşleşmemiz gerektiğini de biliyorsundur."

"Evet. Tartışmanızdan ve maden patlamasından da haberdarım."

Annemin alt dudağı titredi. Annem sık ağlayan bir kadının değildi. Üzerinden bu kadar uzun zaman geçmiş bir olayın, onu hâlâ bu şekilde etkilemesi inanılır gibi değildi. Ve bir anlamda babam adına içerliyordum. Sonuçta, annem başka bir adamın, bir balık adamın yasını tutuyordu. Babam hakkında konuştuğu zamanlar böyle oluyordu ve babam öleli henüz iki yılı biraz geçmişti. Ama anlattıklarına bakılırsa, Grom'un ölümünün üzerinden ise yıllar geçmişti.

"Dur, tahmin edeyim. Sana Grom'un patlamadan sağ kurtulduğunu söylediler, öyle değil mi?" Neredeyse öfkeden titriyordu. "Sana söylediğim gibi, o kurtulamadı. Kendime geldiğimde ölmüştü. Onu bir daha hiç hissedemedim."

"Galen de senin için aynı şeyi söylüyor. Ortadan kaybolmuşsun."

Bir dakika boyunca bunun üzerine düşündü ve "Emma, Syrenalılar öldüğünde onları bir daha hissedemezsin. Grom ve ben, dünyanın iki ucunda olsak bile birbirimizi his-

sederdik tatlım. İkimiz arasında böyle bir bağ vardı,” dedi.

Bu beni incitmişti. Galen, bana Grom ve Nalia’nın birbirleri için yaratılmış olabileceklerinden bahsetmişti. Bunun aptal bir romantizm ürünü olduğunu düşünmüştüm. Ama o zaman Nalia ve annemin aynı kişi olduğunu bilmiyordum. Yoksa babamı hiç umursamamış mıydı?

“Yani onu arama zahmetine bile girmedin mi? En kötü ihtimali düşünüp doğrudan karaya mı yöneldin?” Bunu, bu şekilde ifade edince nedense kendimi biraz daha iyi hissetmiştim.

“Emma, onu hissedemiyordum...”

“Patlama yüzünden hissetme yeteneğinin zarar görmüş olabileceğini hiç düşünmedin mi?” Bu sözler ağzımdan çıkıvermişti. “Çünkü, Galen’in söylediğine göre Grom da patlamadan sonra bir süre tuhaf davranmış. Ama seni iz sürücüler bile hissedemiyorlarmış.”

Yüzüme bakarak gözlerini kırıpıştırdı. Tam ağzını aralayacakken vazgeçti. Sonra bütün yüzü kızardı ve o meşhur ölüm sessizliğine büründü. Gösterecekleri ve anlatacakları bundan ibaretti. “Grom öldü, Emma. Galen, bana ulaşmak için seni kullandı.”

Bacaklarımı yatağın iki yanına savurdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum Emma: Galen, bütün bu küçük romantik oyunları güvenini kazanmak ve seni kendi tarafına çekmek için planladı. Galen, Triton hanedanından tatlım. Sana bağlanması imkânsız.”

“Yani bir meleze,” dedim. Kalbim öfke ve acıyla dolmuştu. Syrena geleneklerine göre melezler tiksindirici varlıklardı. Galen ile aramızda geçen bütün öpüşmeleri,

dokunuşları ve ürperişlerimizi, hatta bana yanlışlıkla dokunduğunda bile hissettiğim mutlak yangını düşündüm. Gerçekten nefret ettiği birine karşı böyle rol yapabilir miydi? Bana daha önce bir kez yalan söylemişti. Bu da yeni bir yalan mıydı? Beni elinde tutmak için hikâyesini mi değiştirmişti?

O an bildiğim tek şey, sevdiğim iki kişiden birinin bana yalan söylüyor olduğuydu ve hangisi olduğunu anlamamın tek yolu onları yüzleştirmekti.

Galen, anneme ulaşmak için bunca eziyete girip beni baştan çıkardıysa, avcı köpeği Rachel'ı mutlaka peşimizden gönderirdi. Galen'in arkamızdan geleceğini biliyordum. Ve geldiği zaman, yanında ya iddia ettiği gibi Grom'u ya da annemi tutuklamaları için Syrena birliğini getirecekti.

Peşimize düşeceğini ağzımdan kaçırırsam, annem kaçışını sürdürecekti. İkimizin de tehlikede olduğunu düşünüyordu. Asla durmazdı. Ve o ikisini buluşturmadan önce güvenliğimizi sağlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hayat amma da çekilmez hale gelmişti.

Gözlerimden gerçek yaşlar akıyordu ama annemin beklediği nedenlerden ötürü değildi. Başını eğdi, yüzünde yanlış anlamasından kaynaklanan şefkatli bir ifade vardı. "Üzgünüm tatlım. Onu ne kadar önemseydiğini biliyorum."

Başımı eğdim ve ağzımdan, henüz yalan olup olmadığını bilmediğim sözcükler zorlukla döküldü. "Ne kadar aptalmışım, anne. Söylediği her şeye inandım. Sana anlatmadığımı için özür dilerim."

Annem sandalyeden kalktı ve yatağa gelip yanıma

oturdu. Kolunu bana dolayıp beni kendine doğru çekti. "Tatlım, özür dileyecek bir şey yok. Sen ilk kez aşkı tattın ve Galen bu durumdan faydalandı. Sana bunun sadece Syrenalılara ait bir özellik olduğunu söyleyebilmek isterdim, ama aynısını herhangi bir insanla da yaşayabilirsin. İkimiz dayanışma içinde olmalıyız."

Sesindeki samimiyet yüzünden kendimi boşlukta hissettim. Grom'u kaybetmenin acısını bir kez daha yaşamakla kalmamıştı, bir de Galen'i kaybetişimi düşünerek benim için üzülmüyordu. Galen'i gerçekten kaybedip kaybetmediğini görecektik ama yine de bana sarılmasına izin verdim çünkü gözlerine bakacak cesaretim yoktu. Nihayet "Bir duş alıp yol yorgunluğunu üzerimden atayım. Sonra ne yiyeceğimizi düşünür ve birlikte bir plan yaparız. Sana da uyar mı?" dedi.

Başımla onayladım, omzumu sıktı ve banyoya gitmeden önce bana anne şefkatiyle gülümsedi. Duş perdesinin sesini duyar duymaz, telefona sarıldım.

Galen, ürkek sesle yanıtladı: "Alo?"

"Selam," dedim aynı ürkeklikle. Arkadan boğuk sesler geliyordu ve nerede olduğunu merak etmiştim.

Telefon ahizesine derin bir nefes verdi. "Emma." Adımı söylerken böyle yapması beni hem incitmiş hem de heyecanlandırmıştı. İncindim çünkü annem onun beni kullandığı konusunda haklı olabilirdi. Heyecanlandım çünkü annem yanılıyor olabilirdi ve Galen, onu aramamla birlikte hayatındaki boşluğu doldurmuşum gibi hissetmemi sağlayacak kadar beni önemsiyordu. "Neler oldu?" diye sordu.

Daha cevap veremeden, Rayna'nın arkadan gelen sesini duydum. "Sana neler olduğunu anlattım ya. Annesi

oltaya yakalanmış balık gibi delirdi.”

Kıs kıs güldüm ama sonra hemen suçluluk duygusuyla banyonun kapısına doğru baktım. Sesimi alçalttım. “Öyle de diyebiliriz. Bir oteldeyiz ve buranın ismi de...”

Otelin isminin yazdığı bir şeyler bulabilmek için başucumdaki çekmeceyi olabildiğince sessizce yokladım. Elime bir defter geçti ve “Uptown’dayım. Budget Motel’de,” dedim.

“Biliyorum,” dedi. “Rachel, annenin kredi kartının izini sürüp yerinizi buldu. Yola çıktık,” dedi. Elbette, Rachel bizi bulmuştu. Eski mafyalardan biri söz konusu olunca, herhangi bir şeyin gizli kalması mümkün olmuyordu. Sadece bu kadar hızlı halledebileceğini tahmin etmemiştim. Onu bir daha asla hafife almayacaktım.

Galen’in sesi, eliyle ahizeyi gölgeliyormuş gibi boğuk geliyordu. Banyodan bir tıkırtı duydum ve otelin defterini çekmeceye geri tıktım. “Çok fazla vaktim yok.” Ahizeye doğru fısıldadım. “Annem duştan çıkmak üzere.”

Her an aranmaya hazır ve çok meşgul bir acil servis hemşiresi olduğu için değil ama tıpkı benim gibi sıcak suyun keyfine varamadığı için annemin duş sürelerini kısa tuttuğunu hatırladım. Kalın Syrena derisi, suyun sıcaklığını hissetmesine engel oluyordu. Duşta vakit geçirip, suyun keyfini çıkarmasının hiçbir anlamı yoktu.

“Galen.” Ağzımdan çıkıverdi: “Annem, Grom’un öldüğüne inanıyor. Ve ölümüyle ilgili olarak da onu tutuklayacağını düşünüyor.” Vereceği tepkiyi kendi gözlerimle görmek için bunu daha sonra söylemeyi planlıyordum ama kendimi tutamamıştım. Galen bana yalan söylediyse, artık iyi bir hikâye uydurmak ve bu hikâyeyi inandırıcı kılmak için yeni bir şansa sahipti.

Sessizlik oldu. Sonra, “Emma, Grom yanımda oturuyor. O ölmedi. Niye böyle düşünüyor ki?” dedi. Yine de sesinde bir tuhaflik sezinlemiştim. Sanki ters giden bir şeyler vardı. Belki de yoktu? Aşırı paranoyak davranıyor olabilir miydim?

“Açıklayacak vaktim yok. Sanırım musluğu kapattı.”

“İkisini telefonda konuştursak, sence ikna olur mu?”

Bunu bir saniye düşündüm. Belki, bu deliliği o an sona erdirebilirdik. Grom telefona gelirdi ve annemi hayatta olduğuna ikna edene kadar konuşurlardı. Ama annem, Galen’in güvenilmez olduğu konusunda çok emindi ve muhtemelen bunun da bir oyun olduğunu düşünecekti. Ayrıca, Galen’i aradığımı anlayacak ve bana bir daha asla güvenmeyecekti. Galen’in peşimize düştüğünü de öğrenecekti. Grom gerçekten yaşıyorsa, en iyisi onu kanlı canlı annemin karşısına dikmekti.

Böyle düşünmek zorunda kalmama üzülmüştüm. Galen yalan söylüyor ve beni kandırıyor olabilirdi. Bu yüzden de elle tutulur bir kanıta (Grom’un DNA’sından bir kütle gibi bir şeye) ihtiyacım vardı. “O olduğuna inanmaz. Onu bize getirmen lazım.”

Ahizeye doğru derin bir nefes verdi. “Emma, beni dinle,” dedi. Telefonu kulağıma iyice yapıştırdım ve bu biraz aptalca oldu. “Annemi oyalamanı istiyorum. Sizden yaklaşık iki saat uzaklıktayız. Yeniden yola çıkmasına izin verme.”

Gözlerimi devirdim. “Doğru, son defasında bana ilaç vermesine izin vermemeliydim. Tamamen benim salaklığım. Bunu yapacağını nasıl tahmin edemedim?”

Galen’in sırtışını duyar gibi oldum. “Uslu dur melek balığım. Çok yakında orada oluruz.”

Telefonu kapattım ve birkaç saniye boyunca tuşların etrafında biriken tozları inceledim. Bu telefon, bu köhnemiş otel odası, kim bilir neler görüp geçirmişti. Yine de, daha önce buna benzer bir konuşmaya şahit olduğunu düşünmüyordum. Eski bir mafya üyesini kullanarak, ölü bir balık prensesle onun yarı insan kızını ele geçirmeye çalışan bir balık prensin yer aldığı bir konuşma.

“Birbirimize güvenebileceğimizi düşünüyordum, tatlım.”

Annemi, kollarını birleştirmiş banyo kapısında dikilirken görünce ürktüm. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Tamamen kuruydu. Banyodaki musluk akmaya devam ediyordu. Bütün konuşmaları duymuş olmalıydı. Yutkundugumu belli etmemeye çalışarak “Yalan söylediğinden emin olamazsın,” dedim.

“Toparlan. Buradan gidiyoruz.”

“Grom, arabada Galen’in yanında.” Ahizeyi kaldırıp ona uzattım. “Bana inanmıyorsan onunla konuşabilirsin,” dedim.

Üzerime yürüdü ve telefonu elimden aldı. Gözlerini telefona dikti ve hizmet dışı sinyalinin duyana kadar alıcıya baktı. Sonra telefonu hızlıca kapattı. “Bu sadece bir oyun, Emma. Toparlan.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Öyle mi dersin?”

Annemin beni zorla oradan götürebileceğini ilk kez o an farkettim. O safkan bir Syrenalıydı. Kemikleri benden daha güçlüydü, derisi daha kalındı; benden daha kaslı bir fiziğe sahipti. Galen’i ve Toraf’ı bile püskürtmüştü. Ayrıca, bakışlarındaki hayatta kalma güdüsünü görebiliyordum. “İstersen bunu zor kullanarak hallederiz,” der gibiy-

di. Ve benim “güvenliğim” için ne kadar ileri gidebileceğini daha önce tecrübe etmiştim. İnsanın annesini böyle tartmak zorunda kalması tuhaf bir duyguydu. Gerçekler o kadar tuhaf ve sıra dışıydı ki, en iyisi bunun üzerine daha fazla düşünmemek olacaktı. Evet, annemi burada daha fazla oyalamam mümkün değildi. Mutlaka elime başka bir fırsat geçecekti. Öyle ya da böyle, onu Galen ile bir kez daha karşılaştırıp gerçekleri ortaya çıkaracaktım. Ayaa kalktım.

“Bizi bulacaklarının farkındasın, değil mi?”

“Onu göreceğiz.”

4

Galen, kafalarını birbirine yaslayıp arka koltukta uyuyan Rayna ve Toraf'a dikiz aynasından dikkatle baktı. *Uyumak güzel olmalı.*

Galen arabayı kullanmak zorunda olmasa da uyuyamayacaktı. Grom yanındayken bunu yapamazdı. Grom, insan kıyafetleri içinde, emniyet kemerini bağlamış, kapının üzerindeki hoparlöre eğilmiş fazla ilgili gözükmemeye çalışarak insanların yaptığı müzikleri dinliyordu. Emma'nın evinden ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti.

Galen, ağabeyine dönmeden "Senin öldüğünü düşünüyor," dedi. "Seni öldürdüğünü düşünüyor. Sence neden?" Grom'un göz ucuyla kendisine baktığını fark etti. Ağabeyinin bu soruyu yanıtlayacağını hiç düşünmemişti.

"Muhtemelen, patlamayla ilgili kendini suçluyordur."

"Yani, onu vicdan azabı mı karaya getirdi?"

"Kendi hatası olmayan konularda bile kendini suçlamaya bayılırdı." Ağabeyi gerçekten de gülümsüyordu. "Aslında, *hata* genellikle onda öldürdü ama olmadığı za-

manlarda da suçu kendinde aramayı severdi.” Bir anlık duraksamanın ardından, “Onun Rayna’yı bağlayışını görmeyi çok isterdim. Bir şeyin üzerine kararlılıkla gittiği zaman, onu pek az şey yolundan döndürebilir,” dedi.

Bu Galen’i şaşırtmıştı. O ana kadar, Grom’un eski kafalı biri olduğunu düşünürdü. Belki de, Grom’un hiçbir zaman seçim yapma şansı olmaması yüzündendi. Poseidon hanedanının üçüncü nesil ilk vârisiyle eşleşmek onun yazgısıydı. Yani, Nalia ile eşleşmekten memnun olup olmadığı kimsenin umrunda değildi. Ama belli ki, Grom ona sıırılsıklam âşıktı.

Galen, Grom’u daha farklı biri sanmıştı. Syrena erkeklerinin çoğu, eşleşmek için yumuşak başlı bir eş arardı. Ama belli ki asil Grom kalbini tam zıttı birine kaptırmıştı. Nalia “inat” kelimesinin sözlükteki karşılığıydı. Ve Emma’daki inatçılığın birazına bile sahipse, Grom yıllar öncesinden başına büyük bir iş açmış olmalıydı ve bundan şikâyet eder gibi gözüküyordu. Rachel’in hep söylediği gibi: *Aramıza hoş geldin.*

Galen’in aklında başka bir soru beliriverdi. “Peki, patlama onun suçu muydu?” Soru ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duydu. Ama Grom etkilenmiş gözüküyordu.

“Ah, eminim o öyle düşünüyordur. Ama aslında benim hatamdı. *Yalnızca* benim hatamdı.” Ağabeyi neşeden uzak, bıkkınlık dolu bir kahkaha attı. “Bütün bu olanların en saçma tarafı ne biliyor musun küçük kardeşim? O günkü tartışmamızın tek nedeni, kararı keşfetmeye gitmek istemesiydi. İnsanlar ona çekici geliyordu. Ve bana bu konuyu açtığı anda, onu korumak adına hayallerini yerle bir ettim.” Sözlerinin ardından gelen sessizlik, yal-

nızca Grom ve Nalia'ya ait geçmişin hatıralarıyla doluydu. Birlikte geçirdikleri son gün. Birbirlerine söyledikleri son sözler. Patlama anı. Galen, ağabeyinin o duyguları tekrar yaşadığını anlamıştı ama ağabeyi her zamanki gibi detayları kendine saklıyordu. Galen, kendini bulanık bir suyun içindeki bir gemi enkazına uzaktan bakıyormuş gibi hissetti. Geminin ana hatlarını ve aldığı hasarı görebiliyordu. Ama olayın kahramanları dışında hiç kimse, geminin neden battığını ve okyanus dibine çöktüğünü bilmiyordu.

Sonra bir anda, Grom havayı dağıttı. “Onunla birlikte karayı keşfetmeyi kabul etmedim. Ama bununla kalmayıp, onun karaya bir daha gitmesini de yasakladım.”

“Bir daha mı?”

“Karaya yakın adalardan birine insan kıyafetleri saklamıştı. Bu kıyafetleri üzerine geçirip kayıkla karaya çıkıyor ve insanların arasında dolaşıyordu. Anneme, insan kalıntıları koleksiyonuna eklemesi için çeşitli eşyalar dahi getiriyordu.”

Galen’in ağzı açık kalmıştı. “Annemiz onun kanunları çiğnediğini biliyor muydu?”

Grom burnundan soludu. “Bilmekle kalmıyor, onu cesaretlendiriyordu. Annemin insan kalıntılarına olan düşkünlüğünü bilirsin.”

Galen bunu biliyordu. Annesi, öldüğünde geriye kalıntılarla dolu bir mağara bırakmıştı. Ve Rayna, annesinin bu hobisini kaldığı yerden devam ettirmişti. *Kız çocukları annelerine her zaman bu kadar benzemek zorunda mı?* Rayna, hemen her anlamda annesine benziyordu. Ve Emma da birçok yönden Nalia'ya çekmişti. Galen

Emma'ya bir şey yaptırmanın en iyi yolunun o şeyi yapmayı yasaklamak olduğunu biliyordu. Galen, mırıldandı: "Yani buna öfkeleni ve kaçtı." Emma'nın aynı şeyi yaptığını hayal etti ve neredeyse oksijensiz kaldı. "Madene doğru yöneldi," diye devam etti.

"Hayır doğrudan madene yönelmedi. Önce, beni bütün bölgeler boyunca peşinden koşturdu. Aslında, gitmeyebilirdim. Bir süre bekleyip sakinleşmesine izin verebilirdim. Böylece, Kraliyet önünde böyle bir gösteri sergilemek zorunda kalmazdık. Ama bakışlarında bir uzlaşmazlık, çok önemli bir sınavı veremediğimden ötürü hissettiği bir hayal kırıklığı vardı." Grom, Galen'i görecektir şekilde yerinde doğruldu. "Ve madendeki patlamaya onun neden olmadığını bilmelisin. Nedeni insanlardı. O sıralar, dünyadaki insanların neredeyse tamamı birbirleriyle savaşıyorlardı ve aralarındaki anlaşmazlığı bizim bölgelerimize de taşıdılar. Suyun üzerinden gitmek varken, su altında gidebilen dev gemiler inşa ettiler."

Galen bunları öğrenmişti. Olanları Rachel'a da anlatmış, o da bir araştırma yapmıştı. İnsanlık tarihine geçen kayıtlara göre Nalia, II. Dünya Savaşı ismiyle bilinen bir savaşın ortasında kaybolmuştu. İnsanlık için pek iyi bir dönem değildi. Acaba Nalia, insan dünyasının bir parçası olmaya karar vermeden önce bu durumdan haberdar mıydı?

"Ama, karada insanlarla olmasının kanunlara aykırı olduğunu biliyordu. Senin rahatsız olacağını bilmeliydi."

Grom tek kaşını kaldırdı. Üzerindeki kıyafetleri, pencerenin dışını, etrafındaki her şeyi dikkatle inceleyip en sonunda bakışlarını Galen'in direksiyonu kavrayan elle-

rine çevirdi. “Bana söyler misin kardeşim, insanlara ait bu kadar eşya toplarken, sen kanunları ne kadar dikkate aldın?”

Galen yüzünü ekşitti. “İyi bir noktaya değindin. Kanunları çiğnemiş olabilirim ama kanunları her zaman önemsemişimi bilmeni isterim... Hâlâ da önemsiyorum. Özellikle de belli başlı olanlarını.”

Ağabeyi ne demek istediğini anlamıştı. “Melezlerle ilgili kanun yüzyıllardır uygulanıyor Galen. Türümüz için önemi çok büyük.”

“Duymak istediğim yanıt bu değildi.”

“Biliyorum.”

“Ben onsuz olamam.”

“Biliyorum.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Grom da bunun farkındaydı. Ama bu konuyla ilgili ne yapabiliirdi ki? Melezlerle ilgili kanunu tersine çevirmenin bir yolu olsaydı, Grom bir çözüm önerip onu rahatlatmaz mıydı? Grom, kanunlara rağmen Galen ve Emma’nın birlikteliğine onay verdiği için mi sessiz kalmıştı? Yoksa, bu Galen’in ilişkisini bitirmesi için sessiz bir emir miydi?

Galen, hazır Grom’u savunmasız bir ruh halinde yakalamışken, işler daha fazla karışmadan önce bazı konuları netleştirmek istiyordu. Ama Galen, bu sohbet başladığından beri yön tabelalarına bakmayı ihmal etmişti. Sapmaları gereken yolu kaçırmak üzere olabilirlerdi. Galen, bir yandan araba kullanıp bir yandan onlarca iş idare edebilen sürücü insanlara hayranlık duydu. O basit bir sohbeti sürdürürken yön tabelalarını takip etmeyi bile başaramamıştı. İşin kötüsü, sapak çok yakın olabilirdi. Üstelik

Galen, hız sınırını bile aşmamıştı. Ne zaman hızlanmaya kalksa Grom geriliyor ve yeniden yavaşlayana kadar kaşlarını çatıyordu. *Ah bu yaşlılar.*

Galen bir anda tabelayı görüp saptı. Virajı dönmek için iyice yavaşlayınca arkadaki aracın şoförü sinirlenmiş gözükte ama onun yüzlerce yıl Grom'a katlanması gerekmeyecekti.

Galen, ana yol boyunca Budget Motel'in tabelasını aradı. Rachel, otele giriş yaparken Nalia'nın kredi kartını kullandığını söylemişti. Galen, otelin kırık dökük tabelasını görünce büyük bir heyecan yaşadı. Tabeledaki, *g* ve *m* harflerinin ışığı yanmıyordu. Galen bunu, kırık dökük dişleri olan bir ağzın gülümsemesine benzetmişti. Otel tek katlı ve L şeklindeydi ve binası tabeladan bile daha bakımsız gözüküyordu. Bazı pencereler boydan boya bantlanmıştı. Diğerlerine ise, perde yerine battaniye asılmıştı. Galen, Nalia'nın neden böyle bir yeri tercih ettiğini merak etti.

Galen, otelin girişine yaklaştıkları sırada Emma'yı evinde bulamadığı an yaşadığı üzüntüyü hatırladı. Bu, onu görmeyi beklerken görememenin, kolları arasına alamamanın verdiği bir hayal kırıklığıydı... Dikkatlice ağabeyine baktı. Yıllar önce Nalia'yı kaybettiğinde neler hissettiğini anlamaya çalıştı. Grom'un Nalia'ya karşı hisleri onun Emma'ya olan hisleri gibiyse, her gününü bir zombi gibi geçirmiş olmalıydı. *Basit bir kanunun beni ondan ayırmasına izin vermeyeceğimi biliyor olmalı.*

Galen arabayı motelin karanlık otoparkına çektiği sırada, Toraf ve Rayna canavar ikizler gibi uyandılar. Rayna esnemeyle karışık sordu: "Yoksa geldik mi?" Çatlak

sesi nedeniyle ağzından çıkan sözcüklerin anlaşılması zorlaşmıştı.

Galen başıyla onayladı. Galen, ciple odaların önünden geçerken Nalia'nın tekerleklerin çakıllı yolda çıkardığı sesi tanıyabileceğinden endişelenerek nefesini tuttu. Ama radyoda çalan şarkıya kornayla tempo tutsa bile, Nalia için değişen bir şey olmayacaktı. Çünkü Nalia'nın aracı orada değildi.

Nerede bunlar? Telefonu eline aldı ve Rachel'ın numarasını tuşlayıp geri aramasını bekledi. Rachel aradığında, Galen sesindeki deliliği saklamaya çalıştı. "Burada değiller."

Rachel "Ah, bu kadın işini biliyor," dedi. "Bekle tatlı bezelyem. Bir şeyi kontrol edip seni tekrar arayacağım."

On dakika sonra aradı. İşe odaklanmış sesiyle "Tamam," dedi. "Chesterfield'deki bir ATM'den yaklaşık yarım saat önce bir miktar para çekmiş. Kesinlikle onu aradığını biliyor."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü artık nakit para kullanıyor, tatlı bezelyem. O otel odasını sizi atlatmak için tutmuş bile olabilir. Nakit paranın takibi daha zordur ve dikkatli harcarsa çektiği para onları birkaç gün idare eder. Aklı varsa otobandan da ayrılır ve her nereye gidiyorsa ara yolları kullanır. Ben olsam öyle yapardım. Yapabileceğiniz en iyi şey, Chesterfield'e varınca otobandan ayrılmak ve sonra da gözlerinizi dört açmak olur."

"Dört açmak mı?"

Rachel güldü. "Dört açmak... Yani, arabayı görmek için etrafınıza iyice bakının demek istedim. Benzinciler, res-

toranlar, dinlenme alanları... Mutlaka, bir ara durması gerekecek ve düşündüğüm kadar akıllı bir kadınsa, ana yoldan çok fazla uzaklaşmaz. Olur da bir aptallık yapıp kredi kartını kullanır veya ATM'den yeniden para çekerse seni haberdar ederim."

Galen başını direksiyona yasladı. "Onları asla bulamayacağız." Grom yan koltukta ciddileşti.

Rachel "Elbette bulacaksınız," dedi. "Bak sana ne diyeceğim. Kansas'a uçup bir araba kiralayacağım ve karşı yönden size doğru yola çıkacağım. Böylece onu kıstırabiliriz."

Galen sırtıttı. "Kıstırmak" kelimesinin anlamını tam olarak bilmiyordu ama yunusların, balıkları tuzağa düşürmek için Rachel'in tekniklerini kullandığına birkaç kez şahit olmuştu. Onlar da dört bir yandan balıkların etrafını sarıyorlardı. "Tamam. Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Galen telefonu kapatır kapatmaz, Grom'un soru yağmuru başladı. "Neden burada değillermiş? Rachel ne söyledi? Nalia iyi miymiş?"

Grom'un Rachel'i sorması tuhaftı. Galen, ikisinin hiçbir ortak noktası olmayan bambaşka iki dünya olduklarını düşünürdü. Ama en başından beri bir ortak noktaları vardı ve o da Galen'in ta kendisiydi.

"Vay canına," dedi Toraf. "O, ne zaman konuşmaya başladı?"

Rayna, "Benim tuvalete gitmem lazım," dedi. "Hemen şimdi. Burası çok iğrenç gözüküyor. Bana temiz bir benzinci filan bulun."

Galen, dikiz aynasından kız kardeşini süzdü. "Ne za-

mandır insan tuvaletlerini kullanıyorsun?” diye sordu. Rayna, böyle durumlarda ilk bulduğu yere çömelip işini görebilirdi ve bunu daha önce yapmışlığı da vardı. İnsanların kullandığı her şeye bayılmasına rağmen, onların bazı alışkanlıkları Rayna'nın sabırsız yapısına uymuyordu.

Omuz silkti. “Biraz kurabiye de istiyorum. Tek bir mola vermemiz daha uygun olur.”

Galen burun kemiğini ovuşturdu. *Nalia'ya bunu ödeteceğim. Hem de çok pahalıya.*

5

Bütün kasabalar birbirine benzemeye başlamıştı. Yıkık dökük çitler, hayalet görünümlü ambarlar, otoparktaki tek arabanın muhtemelen dükkân sahibine ait olduğu küçük marketler... Ve bir tane ankesörlü telefon bile yoktu. Bunca eski püskü şey barındıran bu kasabalarda insan en azından bir tane modası geçmiş ankesörlü telefon bulmayı umuyordu.

Ankesörlü telefona neden ihtiyaç duyduğumdan da emin değildim. Elimde, güvenliğimizi sağlamadan annemi ve Galen'i yüzleştirebileceğim bir B planı yoktu. Galen yalan söylediye ve yanında Syrena birliğini getirdiyse, annem tutuklanma riski altındaydı. Bana, yani bir meleze yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Kaçmamız için bir B planımın hazır olmaması bir yana, onları yüzleştirmek için yaptığım A planını hayata geçirmem bile zordu çünkü annem onu bir kez kandırmaya çalıştığımı fark etmişti. Bunu yeniden yaparsam, yanıma asla bırakmazdı.

Yine de, bir yanım Galen'in doğru söylediğini düşünüyordu. Belki de yalan söylediğini kabullenmek istemi-

yordum ama sesi yalan söyleyen biri için fazla samimi ve dürüst gelmişti. Annemin de yalan söylediğini düşünmüyordum. Gerçekten Grom'u öldürdüğüne ve hayatımızın tehlikede olduğuna inandığı apaçıktı. Ama öyle ya da böyle yanılıyor olabilir. Belki de, Grom hayattaydı ve gerçekten de onu getirmek üzere gitmişlerdi. Annem ve Grom'un, yarım asırdır birbirlerinin öldüğünü zannetmelerinin belki de saçma sapan başka bir açıklaması vardı.

Yani, işimi şansa bırakamazdım. Annemin gerçekten güvenilebileceği tek kişi bendim ve yanında durup onu yalanlarımın esiri yapamazdım. Galen'i aradığım için kendimi kötü hissediyordum ama onu yüzüstü bırakınca da iyi hissetmeyecektim.

Hiç kimseyi riske atmadan gerçeğe ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve o ana kadar da Galen'i aramamın hiçbir anlamı yoktu.

Belki bu o kadar da kötü bir şey değildi çünkü bu kasabanın insanları, yangın tehlikesi yayan sayaçlı benzin pompalarını kullanmayı, ankesörlü telefon gibi kullanışlı şeylerden daha fazla önemsiyordu. Atıştırmak için otoban civarında daha düzgün seçenekler bulunuyordu. Annemin tercih ettiği taşra yollarında ise, birbiriyle uyumsuz masaların üzerinde kürdanlık yerine acı sos şişeleri bulunan aile işletmeleriyle, şüpheli hijyen koşullarına sahip çakma fast food zincirleri arasında seçim yapmak zorundaydık.

Karnım on birinci kez zil çaldı. Annemin önceliği Galen ile aramızdaki mesafeyi iyice açmak olduğu için kahvaltayı ve öğle yemeğini atlamıştık.

Annem yüzüme bakmadan "Ben de acıktım," dedi. "Sanırım şu duvarları delik deşik mekânlardan biriyle

idare etmemiz gerekecek.” Gözlerimi devirdiğimi fark edince, “Arabayla yaptığımız Atlanta yolculuğunu ve şehrin hemen dışında bulduğumuz sevimsiz, küçük lokantayı hatırlıyor musun? Dünyanın en iyi şeftali pastasını orada yediğini söylemiştin. Belki burada da şansımız yaver gider,” dedi. Ama, yol kenarındaki seçeneklerimize göz gezdirdiği sırada yüzünde pek umut verici bir ifade görememiştim. Sıvalı dış cephesinin ön camındaki dev tabelada “Tüm Gün Kahvaltı Bulunur” yazan gururlu bir işletmede karar kıldı. Kapıyı açmamızla birlikte, Jing-le Bells melodisi çalmaktan bunalmış kapı koluna bağlı kadife kurdela, içerideki beş müşteriye geldiğimizi haber verdi. Ön pencerenin hemen yanındaki bir bölmeye yerleştik ve annem kahve siparişi verdi. İçinden duman çıkan fincanına şekeri boca ederken, ben de menünün arkasına saklanıp onu izledim. Buna milyonlarca kez tanık olmuştum. Annem şekerini her zaman biraz kahveli alırdı. Ama o zamanlar onun kim veya ne olduğunu bilmiyordum. O eskiden kahve bağımlısı annem iken artık Poseidon Prensesi Nalia olmuştu.

Syrena dünyasında şekerin veya kahvenin yeri yoktu. Galen, her ikisini denediğinde de neredeyse kusuyordu. Annem onu fark ettiğimi fark etti. Fincanın içine kattığı şeker miktarının erimesi mümkünmüş gibi karıştırmaya devam ederek “Sormanda bir sakınca görmüyorum,” dedi. Çatalımı sarılı olduğu peçeteden ayırdım. “Ben sadece insanların tükettiği şeylere alışman ne kadar sürdü, onu merak ettim,” dedim. Vurgulamak için fincanını işaret ettim.

“Ah.” Tam o sırada, isim etiketine bakarak adının Agnes olduğunu öğrendiğimiz garson kız, siparişimizi al-

mak üzere yanımıza geldi. Annem, benimle alay edermiş gibi ekstra şerbetli krep istedi. Ben de hamburger söyledim. Böyle restoranların burgerleri genelde güzel olurdu.

Agnes yanımdan ayrılınca, annem sıcaklığını muhafaza etmek istediği fincanını iki eliyle kavradı. “Kahveyi tadı için içmiyorum, ama şekeri kim sevmez, öyle değil mi?”

“Galen, tatlı bir şey yediği zaman öğürmeye başlıyor. Aslında, deniz ürünü dışında ne yese öğürüyor.”

Annem, esas konumuz tatlı olduğu için Galen’in adını duymaya tahammül eder gibi yapıp gülümsedi. “Biraz zaman aldı. Çok uzun zamandır karada yaşıyorum Emma.” Bana doğru eğildi, sesini alçaltarak “İkinci Dünya Savaşı’ndan beri. Düşünecek olursan, Syrenalı olduğumdan daha uzun süredir insanım,” dedi.

Bunu, sanki gerçek doğum tarihini biliyormuşum gibi söylemişti. Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi. Syrenalıların birkaç yüzyıl yaşadıklarını ve yaşlarını göstermediklerini biliyordum. Elbette, annemin saçlarında aklar, mavi renkli gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı. Ama iddia ettiği gibi kırk dört yaşında göstermiyordu.

Garson kız masaya bir şişe şerbet getirince, annem dudaklarını sıktı. Yeniden yalnız kaldığımızda “Bu kadar mı? Başka soru sormayacak mısın?” dedi.

Tabii ki soracaktım. “Babamla gerçekte nasıl tanıştın?” Sonra, hayatımla aramdaki uçurumu hissettim. Annem zannettiğim kişi olmadığına göre, babam da olamazdı. Bana anlattıkları hikâyeye göre, üniversitede tanışmış ve ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlardı. O anı iyice düşününce, bu hikâye bana çok genel geçer ve çok

amaçlı bir romantizm palavrası gibi gelmişti. Sıkıcıydı, klişeydi ve tam bir saçmalıktı.

Annem, sorumu başıyla onayladı. "Babanla, ben karaya geldikten yıllar sonra tanıştık. Atlantic City sokaklarında hediyelik eşya satıyordum ve akşamları bir ucube gösterisinde çalışıyordum." Sırıttı. "Denizkızı olarak."

Nefesimi tuttuğumu görünce kahkahayı bastı. Gözlerinde geçmişin özlemiyle "Ah, tabii ki gerçek denizkızı değildim," dedi. "Üzerime aptal, pullu bir yüzgeç kostümü giydirip kocaman bir havuzda yüzmemi ve turistlere el sallamamı istiyorlardı. Ekip lideri Oliver, nefesimi uzun süre tutabilmemden hoşnuttu." Omuz silkti. "Epey dandik bir işti ama kolay para kazanıyordum."

"Yani üniversiteye gitmiyordun."

"Hayır, gitmiyordum." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ama baban gidiyordu. Oraya bahar tatili için gelmişti. Onu gasp etmeye kalkıştım."

"Ne yaptın?"

"İki işte birden çalışmama rağmen yeterince para kazanamadığımı bilmeni isterim. Yemek paramı bile zor karşılıyordum. Balık avlayamıyordum çünkü..."

"Çünkü hiç kimsenin suyun içindeyken seni hissetmesini istemiyordun." Öyle olmasaydı, annem kendi kendine yetebilecek bir kadındı.

Başıyla onayladı. "Bir gün, paralarını çarçur eden bir üniversiteli öğrenci grubuna rastladım. Dondurma gibi basit şeyler alırken bile ceplerinden tomarlarca para çıkarıyorlardı." Gözlerini devirdi. "Paralarını teşhir ediyorlardı. İnsanların, onların zengin olduklarını görmelerini istiyorlardı."

Homurdandım. “İyi de, bu gasp edilmek istedikleri anlamına gelmez.”

Annem omuz silkti. “Hayır, ama genç kızların ilgisini çekmeye çalışıyorlardı ve ben de onlarla ilgileniyormuş gibi yaptım. Baban da o grubun içindeydi. Onu daha önce de görmüştüm. Birçok kez ucube gösterisine gelmiş ve öylece oturup beni izlemişti. Tanrım, bu çok rahatsız ediciydi. Bir süre sonra cesaretini toplayıp bana buluşma teklif etti. Benim tek düşündüğüm, bedava bir akşam yemeği yiyebilmektir. Beni güzel bir restorana ve daha sonra da film gösterimine götürdü. Eskiden sinemaya böyle diyorduk. Daha sonra beni eve bırakmak için ısrar etti. Gidecek bir evim olmadığı için kafamdan bir adres uydurup oraya kadar benimle yürümesine izin verdim. Bana havuzda, suyun altında nefes alabildiğimi gördüğünü o zaman söyledi.”

Garson kızın geri gelip annemin önüne krep benim önüme de biftek, peynir ve ekmekten oluşan bir kule koymasıyla konuşmamız bölündü. Agnes, “Hepsi buydu, değil mi?” diye sordu.

Annem ve ben başımızla onayladık. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırırsınız,” dedi ve sözlerine devam etti: “Lester çilekli turtayı fırından şimdi çıkarttı. Denememeniz büyük hata olur.” Göz kırpıp yanımızdan ayrıldı.

Ketçap şişesini elime aldım ve patates kızartmasının üzerine dökmeden önce iyice salladım. Anneme bakıp “Ben çilekli turta istiyorum,” dedim. “En azından bu kadarını yapabilirsin.”

Annem gülümseyerek tabağımdan bir tane patates dilimi aşırı. “Anlaştık. Belki ben de biraz yerim,” dedi.

Önündeki kreplere tereddütle baktım. “Her neyse. Suyun altında nefes alabildiğini gördüğünü söylerken neyi kastediyorsun?”

Neredeyse fısıldadı. “Oksijen ihtiyacımızı akciğerlerimizi suyla doldurarak karşıladığımızı biliyorsun, değil mi?” Başımınla onayladım. Galen’i muayene ettikten hemen sonra Dr. Milligan bize bundan bahsetmişti. Babam, annemi muayene ettiği zaman Syrenalı akciğer fonksiyonlarının bu özelliğini fark etmiş miydi?

“Nefes alıp verirken özenli davranıyordum. Bilirsin, çok az nefes alıyordum ya da nefes alacağım zaman havuzun diğer tarafına gidiyordum. Ama o bir şekilde fark etmişti.” Kreplerinin üzerine şerbet dökmesi bana on yıl sürmüş gibi geldi. Sonra onları kesmeye hazırlandı. “Sözün özü, bunun üzerine randevumuzu sonlandırmak zorunda kaldım. Ama sokakları da terk etmem gerekiyordu. Gerçi, şimdi düşününce bunu nasıl ispatlayacaktı bilemiyorum ama kimliğimi açıklamasını göze alamazdım. Çekip gitmeme yetecek kadar param olmadığı için de silahımı ona doğrulttum ve cüzdanını istedim.”

Ağzımdaki soda burnumdan fişkırdı. “Silahın mı vardı?” Tükürüklerimi peçeteye saçarak öksürdüm.

Annem gözlerini devirdi ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. “Sessiz ol!”

“Silahı nereden buldun?” diye tısladım.

“Oliver bana ödünç vermişti. O beni hep kolladı. Önce ateş etmemi, sonra da kaçmamı söyledi. ‘Arkadan polis gelip sana soru sorabilir,’ dedi.” Yüzümdeki ifadeye bakıp sırıttı. “Karizma puanlarını toplayabildim mi?”

Tabağımdaki ketçap yığınınına bir dilim patates kızart-

ması bandım. “Babama silah çektiğin için karizma puanı mı istiyorsun?” Bunu söylerken kibrin ve hor görmenin hakkını vermiştim ama bu hareketiyle karizma puanlarını topladığını ikimiz de biliyorduk.

“Hey!” Elini bana doğru salladı. “Silahın ateş alıp almayacağını bile bilmiyordum. Her neyse, cüzdanını vermedi. Onun yerine bana başka bir teklifte bulundu.”

“Bu kadarı yeterli. İğrenç.”

“Sandığın gibi bir teklif değil, seni yumurcak. Daha önce bir kez bizim türümüzle karşılaştığını söyledi. Alaska’da, buzun altında yüzdüğü sırada. Bunu hiç kimseye anlatmamış, çünkü ona inanmayacaklarını düşünmüş. Beni muayene etmek için izin istedi. Tıp fakültesine gidiyordu ve insan doktoru olacaktı. Bana kalacak yer ve para verebileceğini söyledi.”

“Aranızda anlaştınız. Tıpkı, Dr. Milligan ile Galen’in yaptığı gibi.”

“Kim?”

“Ah,” dedim. “Dr. Milligan, Florida Gulfarium’da çalışan bir deniz bilimci.”

Annem kaşını kaldırdı. “Bu, Galen’in ölüm döşeğindeki büyükannesini ziyaret ettiğiniz seyahat mi? Dr. Milligan’ı görmek için mi gitmiştiniz?”

Ezilip büzüldüğümü saklamaya ihtiyaç duymadan başımla onayladım.

Annem çatalını masaya bıraktı. “Bu adam bizim hakkımızda neler biliyor?”

“Her şeyi. Ama endişelenmene gerek yok. Galen ile yıllardır tanışıyorlar.”

“Demek öyle?”

Galen'in güvenilirliğini savunmak uğruna bu ilginç hikâyeden mahrum kalmak istemediğim için gözlerimi devirdim. Ayrıca annem ikiyüzlülük yapıyordu. O da bir insana, babama güvenmişti. Galen'in Dr. Milligan'a güvenmesinde ne sakınca vardı?

"O halde... İlk görüşte âşık olmadınız? Babamla demek istiyorum. Sonradan mı oldunuz?" Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum. İlk görüşte aşka inandığımdan da değildi. Sadece, annemle babamın birbirleri için yaratılmış olmaları fikri hoşuma gitmişti. Bu, bütün çocukların inanmak istedikleri bir masal değil miydi?

"Tatlım... Biz birbirimize hiçbir zaman âşık olmadık."

Hayal kırıklığını geçtim. Artık mideme tekme yemiş gibi hissediyordum. "Ne demek istiyorsun? Ama olmuş olmanız gerekir. Yoksa ben nasıl...?"

Annem iç çekti. "Sen benim bir... Zayıflık anımın sonucunda dünyaya geldin." Doğru kelimeleri seçmesi zaman almıştı. Acaba "zayıflık" demeden önce hangi kelimeyi kullanmayı düşünmüştü? Acizlik mi? Ahmaklık mı? Dudaklarının kenarına şerbet bulaşmadığı halde peçetesiyle ağzını temizledi. "Bu zayıflık sadece bir kez yaşandı ve sıra dışı bir durumdu. Ama tabii ki bundan pişmanlık duymuyorum," dedi hızlıca. "Seni hiçbir şeye değişmem. Bunun farkındasın, değil mi?"

Acaba "Seni hiçbir şeye değişmem," sözü de masal mıydı? "Yani ben bir kazaydım. Normal bir kaza bile değilim. Doğum kontrol hapı almayı unuttuğun, tek gecelik bir ilişkiden bile değilim. Babamın, yanlışlıkla balık deneyiyle çiftleşmesinin sonucu olan bir kazayım." Başımı ellerimin arasına aldım. "Harika."

“O adam, seni doğduğun günden itibaren çok sevdi Emma. Bu şekilde konuştuğunu duysa gerçekten çok üzülürdü. Açıkçası ben de üzuldüm. Ben öylesine bir deney değildim.”

Dudağımı ısırdım. “Biliyorum. Sadece... Bu kadarı sence de biraz fazla değil mi?”

Annem, gergin bir ses tonuyla “O yüzden de iki dilim çilekli turta sipariş vermeye karar verdik, Agnes,” dedi.

Üzgün yüzümü ellerimin arasından kaldırıp gülümsemeye çalıştım. “Evet, lütfen,” dedim. Agnes’in, garsonluk mesleğini para kazanmak için yapmadığını düşünmeye başlamıştım. Sanırım geçimini dedikoduyla sağlıyordu. Normal bir garson, konuşulanlara bu denli dikkat kesilemezdi, kesilmemeliydi.

Agnes gidince annem fırça attı. “Kendine acımaya bir son ver. Baban ve ben çok iyi arkadaştık.”

“Bu çok tuhaf.” Babam adına üzülüyordum ama bu saçmaydı çünkü annemin söylediğine göre, babam bütün bu arkadaşlık zırvallığını kabul etmişti. “Babama Grom’dan hiç bahsettin mi?”

“Ona her şeyi anlattım. O hep geri dönüp işleri yoluna koymam gerektiğini düşünüyordu. Ama sen doğduktan sonra fikrini değiştirdi. Onların beni alıkoymalarını veya senin varlığından haberdar olup buraya gelmelerini göze alamadı.”

Sonra, aynı anda sustuk. Belki ben daha fazla çılgınlığı kaldıramadım, belki de annem daha fazla incinmek istemedi. Ne sebeple olursa olsun, o an ikimiz birbirimize kenetlendiğimizi fark ettik. Tıpkı eskiden olduğu gibi her şey yine tuhaf gözükmeye başladı. Burada daha fazla

kalırsak aramızda yine bir sessizlik olacak, bir kez daha kenetlenenecektik.

“Hazır olduğunda turtalarımızı paketleyip hesabı getirebilirsin, Agnes.”

Güneş birkaç saat içinde yükselecekti ve biz yirmi dört saattir aralıksız araba kullanıyorduk. Sadece benzin ve kahve almak ya da tuvalet ihtiyacımızı gidermek için mola vermiştik. Ellerim direksiyona yapışmış gibiydi. Direksiyondan parmaklarımı ayırdığımda bir daha asla eski şeklini almayacakmış gibi hissediyordum.

İnce şeritler halinde yola çöken sis, uçuşan tül katmanlarına benziyordu. Güneş yükseldiğinde bu katmanlar dağılacaktı. Araba kullanma sırası kahvaltıdan sonra yeniden anneme geçecekti. Yan koltuğa gömülmüş anne baktım. Ya bana yeniden güvenmeye başlamıştı ya da rotamızdan çıktığımı anlamamanın bir yolunu bulmuştu.

Ne yazık ki, *artık* gerçekten de bana güvenilirildi. Hazır olmadan ve her ihtimale karşı dört dörtlük bir B planı yapmadan Galen’in bizi bulmasına izin veremezdim. Ama rotamızdan çıkmamızın benim güvenilirliğimle bir ilgisi olmazdı. Cep telefonlarımız yanımızda değildi. GPS’imiz de yoktu. Yani, yön tabelalarına dikkat etmem gerekiyordu. Yani, tıpkı şu an yaptığımı yapmamam, gözlerimi iki saniyeden uzun süre kapatmamam gerekiyordu.

Ama burası düz bir yoldu ve neredeyse yolda bizden başka kimse yoktu. Annem uyuduğu için radyoyu da açamıyordum ve yine annem yine uyuduğu için konuşabileceğim biri de yoktu ve...

Nasıl olabilir?! Bu, zihnimin bana bir oyunu olmalıydı. *Az önce Rachel’in yanından mı geçmiştik?*

Hayır, bu imkânsızdı. Bir kere bu Rachel'in arabası değildi. Galen, ona en son küçük, beyaz şık bir BMW almıştı. Yanımızdan geçen araç mavi, çift kapılı ve Rachel'in hayatta kullanmayacağı tarzda bir arabaydı. Ama şoförü, onun ikiz kız kardeşi gibiydi. Saçları kabarıktı ve kırmızı ruj sürmüştü. Ve rujuyla uyumlu renkte akrilik ojeli parmakları, tehditkâr bir şekilde direksiyonu tutuyordu.

Dikiz aynamı düzelttim ve gözlerimi kırpmadan mavi arabaya baktım. Tam güvende olduğumuzu ve hayal gördüğümü düşünürken, Rachel'in tarzı olmayan o mavi araba bir anda durdu. Sert bir manevra yaptı. Uyarı ışıklarını yakıp hızla bize doğru ilerlemeye başladı.

Muh-te-şem! Gaz pedalını kökledim. "Anne, uyan. Bir sorunumuz var." Annem irkilerek uyandı ve sanki *ben* onu kaçırmışım gibi şüpheli gözlerle etrafa bakınmaya başladı. Ne tatlı. "Neredeyiz?" dedi.

"Bilmiyorum ama sana Galen'in annesi olarak tanıştırdığımız Rachel var ya, o bizi buldu. Arkadaki mavi arabanın içinde. Ne yapmamızı istersin?"

Annem dönüp arka cama baktı. Sessizce küfretti. "Kim bu kadın? Bizi nasıl buldu?"

"O, eski bir mafya üyesi." Eski mafya üyesi olduğunu itiraf eden benmişim gibi iç çektim. Annemin de bana aynı yaklaşımla bakmasının hiç yardımı olmadı. "Ciddi misin? Eski bir mafya üyesi mi? Bildiğimiz mafya mı?"

Başımınla onayladım.

"Poseidon'un sakalı aşkına," diye mırıldandı.

Annemin balık aromalı küfürlerine alışmam zaman alacaktı.

"İzimizi kaybettir!"

“Ama burası uzun, düz bir yol ve neredeyse hiç sapak yok.”

“O zaman hızlan!” Torpido gözünü açtı ve lanet olası bir silahını çıkarttı.

“Anne...”

“Yine başlama. Sadece onu korkutmak için. Birine silahın olduğunu ve dalga geçmediğini göstermen genellikle yeterli olur...”

“Az önce söylediğimi duymadın mı? O eski mafya üyesi diyorum. Onun silahı seninkini muhtemelen çığ çığ yer.”

Bir profesyonel gibi silahını şaklatınca avucuna üç adet kurşun düştü. Bu şartlar altında bile, annemi böyle şeyler yaparken izlemek gerçeküstü geliyordu. “Üç tane.” Nefes aldı. “Bunlar işimi görür.”

Panikten nefessiz kaldım. “Hani sadece silahı gösterecektin?”

“Onun eski mafya üyesi olduğunu söyleyen sensin.”

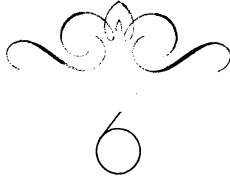
“Onu vuramazsın. Bunu yapamazsın.” Ama pekâlâ yapabilirmiş gibi silahını yeniden doldurdu. Birdenbire, bu uzun ve düz yolda şeridimde kalmakta zorlanmaya başladım.

“Onu vurmayacağım. Sadece ona ateş edeceğim.” Sonra bu lanet olası çılgın kadın, penceresini açtı. “Hem ayrıca,” diye homurdandı. “Birini öldürmek isteseydim, bu kişi Rayna olurdu,” dedi. Başını camdan çıkardı ve nişan aldı.

Seçeneklerini düşün, seçeneklerini düşün, seçeneklerini düşün. Bazı durumlarda, fazla seçeneğin yoktur. Bazı durumlarda, tek bir seçeneğin vardır ve bu genellikle berbat bir seçenektir.

Böylece, seçimimi yaptım ve direksiyonu kırarak yoldan çıktım.

Arabayı çarpmadan hemen önce bir el silah sesi duydum.

Grom, Galen'in telefonunda bir oyun oynarken telefon çaldı. Eli yanmış gibi ürkerek telefonu yere düşürdü. Galen, kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Grom tatsız bir bakışla telefonu yerden aldı ve ona verdi.

Galen, sıırtmaya devam ederek "Selam Rachel," dedi.

"Neredesin?" Sesi titriyor gibiydi. Galen daha önce onu hiç böyle duymamıştı.

"Freeport diye bir kasabayı yeni geçtik. Ne oldu?"

"O halde yakındasınız. Güzel. Emma ve annesini buldum."

Galen rahatlamıştı ama Rachel'in sesindeki gerginliği fark edince, kendini bu duyguya fazla kaptırmaması gerektiğini anladı.

"Neredeler? Yanındalar mı?"

"Galen." Rachel ona asla ismiyle hitap etmezdi. Ona kızdığı zamanlarda bile dişlerini sıkıp yalnızca "Tatlı bezelyem," derdi. Galen'in her yanını korku sardı.

"Efendim? Ne oldu?"

"Bir kaza oldu. Sanırım... Sanırım annesi yaralandı." Rachel bilgi vermekten çok soru soruyor gibiydi.

"Ne dedin?"

“Evet, kendini omzundan vurduğundan neredeyse eminim. Bu bir kazaydı ve hayati bir tehlikesi olduğunu sanmıyorum ama henüz yakından görmedim. Kan gördüğünden eminim. Geçmişlerini düşünürsek... Ambulans çağırmanın iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Tabii sen çağırmam gerektiğini düşünüyorsan söyle.”

Galen telefonda sızlandı. *Annesi kendini vurmuş.* Onu insan doktoruna götürecek bir ambulans çağırmak iyi bir fikir değildi. Dr. Milligan’a göre, Syrenalılar ve insanların kemik yapısı birbirinden epey farklıydı. Nalia’nın röntgen veya kan tahlili gibi detaylı tetkiklere girmesi çok riskli olabilirdi.

Başımıza daha neler gelecek?

Rachel “Bir şey daha var,” deyince Galen ensesinde bir ürperme hissetti. Sabırsızca homurdandı.

“Ben de yaralandım. Araba kullanamam.”

Galen araba kullanmasaydı, kafasını sert bir şekilde direksiyona geçirmek isteyebilirdi. “Ne kadar uzaktayız?”

Rachel kesik kesik ve hızlı nefes alıyordu. Bu, muhtemelen Galen’in duyduğu en berbat sestti. “Yaklaşık otuz dakikalık bir mesafedesiniz.” Galen, Rachel’in hız sınırını göz önünde bulundurarak hesap yaptığına inanmak istedi. “Emma’nın annesi insan hemşiresi. Belki sana yardım edebilir.”

“Daha yanıma gelmedi. Bence buradan tüymek üzeredir.”

“Tüymek kötü bir şey mi?”

“Yani, buradan ayrılmak üzeredir ve ben onu takip edemeyeceğim.”

“Onları oyalamaya çalış. Söz veriyorum, en kısa sürede orada olacağım.”

Galen telefonu kapattı ve koluna yapışan Grom’a aldırış etmeden gaza bastı.

“Nalia yaralanmış Grom. Onlara ulaşmamız lazım.”

Ağabeyinin kolunu bırakmasıyla Galen gaz pedalını kökledi.

Rachel'ın telefonu kapatışını ve arabanın yolcu kapısından kayarak külçe gibi otların üzerine yığılışını izledim. Elini midesinin üzerine bastırınca, benim de midem düğümlendi. Yüzü solgundu, dudakları titriyordu. Bu kadını ilk kez gözyaşları içinde görüyordum. Ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

Annem kaporta kapağını kapattı ve eline bulaşan binbir çeşit kiri temizlemek için ellerini çırpı. Aracın arka tarafında yanıma gelip elime dokundu. “Şimdi arabanın çalışıp çalışmadığını kontrol edebiliriz tatlım. Sanırım, çarpmanın etkisiyle akü kablosu gevşemiş.” Benden yanıt alamayınca gözlerimi diktiğim yöne bakıp Rachel’ı gördü. “Onlara yerimizi söylediğini biliyorsun, Emma. Gitmemiz gerekiyor.”

Annemden bir adım uzaklaştım. “O yaralandı. Yardım etmen lazım.”

“Buradan gitmemiz gerekiyor.”

“Tanrı aşkına, sen hemşiresin. Hemşirelerin işi budur. Onu öylece bırakamayız. Onu sen vurdun.”

Rachel'a doğru hamle yaptım ama annem elimi kavradı ve beni çekti. "Yanında cep telefonu var. Yarası kötüyse ambulans çağırabilir."

"Bunu asla yapmaz. O silahla yaralandı. Hastaneye gidip sorgulanma riskini göze almaz. Ayrıca, biz de bunu istemeyiz. Civardaki bütün polisler peşimize düşer. Onlara bizden bahsederse tutuklanırsınız. Hadi ama, anne. Bunu 'bürokratik' yollarla halledersek tutanak tutulacağını sen de biliyorsun."

Annem kollarını birleştirdi ve Rachel'a bakıp başıyla onayladı. "Bu kadını fazla sahiplenmiş gibisin."

Geri adım attım ve Rachel'a bakarak başımla onayladım. "Ona yardım et. En azından iyi olduğundan emin ol." Annem önce Rachel'a, sonra bana baktı. Tartışmayı uzatmak istediğini biliyordum ama geri adım atmayacaktım. "Ona yardım etmezsen, beni tekmeler ve çılgınlıklar arasında buradan sürüklemen gerekecek. Bu defa eşit şartlarda mücadele edeceğiz. Kloroform avantajına sahip değilsin." Ayrıca, toprak bariyere çarparken yanlışlıkla silahı ateş aldığı için kolunda bir sıyrık da vardı. Öyle filmlerdeki gibi kanlar içinde kalmamıştı. Hatta bunun silah yaralanması olduğundan bile emin değildim çünkü tişörtünde gördüğüm, gerçek bir delikten daha çok bir çizdiği andırıyordu. Belki cam kırıldığı sırada kolunu kesmişti. Havada uçuşan et parçaları yoktu. Tişörtünde yumruk büyüklüğünde bir kan lekesi vardı ve sızıntı durmuştu. Annem güçlü bir kadındı ve acı çekse bile muhtemelen belli etmezdi. O yüzden, durumunun ciddiyetinden emin olamıyordum. Doktor Milligan, Syrena kanının insan kanına kıyasla daha hızlı pıhtılaştığından bahsetmişti.

Syrenalıların yaraları daha hızlı iyileşiyordu. Ama basit bir cam kırığı, kalın Syrena derisini kesmiş olamazdı. *Yoksa gerçekten vurulmuş muydu?*

Ben annemi incelerken, annem de Rachel'ı inceliyordu. Kendi içinde bir mücadele veriyordu ve aklından geçenler yüzünden okunabiliyordu:

Onu bırak ve git.

Ama o zaman Emma direnir.

Onu bırakıp gitmekten başka şansın yok.

Ama o zaman Emma işi zora sokar.

ONU ORADA BIRAK VE GİT.

Sonunda iç çekti ve mücadele ruhu yerini teslimiyete bıraktı. Belki vicdanı kaçıp gitme isteğine baskın gelmişti, belki de gündüz vakti insanların ortasında benimle mücadele etmek istememişti.

İkimiz birlikte Rachel'ın arabasına doğru üç metre kadar yürüdük. Şoför koltuğunun kapısı hâlâ aralıktı ve uyarı sinyali gözümü alıyordu. Arabanın kapısını kapatıp Rachel ve annemin yanına gittim.

Annem, Rachel'ın yanında yere çömelmişti. "Vurulmuşsun," dedi.

"Beni vuran sensin, manyak kaltak..."

"Acil servis protokollerini geçelim anne," diye araya girdim. "Vurulduğunun farkında. Bilinci yerinde. Ona yardım et."

Annem başıyla onayladı ve Rachel'ın midesinin üzerinde kenetlediği yumruklarına baktı. "Seni vurduğum için üzgünüm. İzin ver de bir bakayım. Lütfen." Rachel ters

ters baktı. Rachel ters ters bakma konusunda uzmandı.

“Ben hemşireyim, unuttun mu?” Annemin sesinde sabırsızlık vardı. “Sana yardım edebilirim.”

Rachel nefes aldı ve ellerini çekti. Yaraya bakmaya cesaret edemediğinden, durumunun ne kadar kötü olduğunu anlamak için annemin yüz ifadesini izledim. Aklıma soluk kan rengi ve iç organlar geliyordu.

“Bu da nesi?” Annemin nefesi kesildi. Annem, acil servis hemşiresi olduğu için her türlü olaya tanık olmuştu ama yüzünün aldığı hale bakılırsa böylesini daha önce hiç görmemişti. Rachel’in durumunun ciddi olduğunu düşündüm ve kusmak istedim. Ama sonra Rachel, annemin bileğine bir kelepçe taktı.

“Üzgünüm *Nalia*. Umarım bunu anlayabilirsin.” Sonra ona bağlı ikinci kelepçeyi kendi bileğine geçirdi. Rachel’in temiz, ütülü, kanlı olmayan tişörtü o an gözüme çarptı.

Rachel kurnaz bir kadındı.

Annem, onun boğazını sıkamak için kollarını uzattı. Rachel, bir karate hamlesiyle annemi araba kapısına yapıştırdı. “Kes artık şunu tatlım. Seni gerçekten incitmek istemiyorum.”

“Sen... Sen Galen’e yaralandığını söylemiştin.” Kekeledim. “Kendi kulaklarımla duydum. Neden ona yalan söyledin?”

Rachel omuz silkti. “*Vurulдум.*” Ayağına baktı. Çizmesinin üzerinden, başparmağı civarında bir delik ve bir miktar kırmızılık gözüküyordu. “Bundan sonra topuklu ayakkabı giyemeyecek olursam, ikinizden biri denizin dibini boylar.” Sonra, bu mafya şakasına kendi kendine güldü.

Annem, Rachel'in yanında yere çöktü ve bariz bir teslimiyetle sırtını arabaya yasladı. Kafasını kaldırıp bana baktı. Sanki bakışlarıyla, "Sana söylemiştim," diyordu. Ardından söyleyeceklerini tahmin edebiliyordum. İnsanlar birbirine kelepçelenmiş bu iki kadını fark etmeden daha fazla yol almamız mümkün değildi. Tuvalet molası veremezdik, *herhangi bir* umumi mekâna da giremezdik. Annem, bu seyahatte testereye ihtiyacımız olabileceğini öngörememişti. Ama benden ne istediğini biliyordum ve bu hoşuma gitmemişti. Elimi havaya kaldırdım. "Seninle gelmiyorum."

"Emma..."

"Olmaz."

"Emma..."

"Hayır." Onun yalvaran suratını görmemek için kendi etrafımda bir tur attım. Annemin dünyanın bir numaralı manipölatörüne kelepçelenmiş olması, teknik olarak benim hatamdı ve elbette bundan dolayı suçlu hissediyordum. Annem homurdandı ve kafasını araba kapısına yasladı. Hiçbir yere kıpırdamayacağımı anlamıştı.

Nefesimi tutup arabanın ön kısmına yaslandım. Parmak arası terliklerime dolanan çalı çırpıya odaklanırken kusmamaya ve bayılmamaya dikkat ettim. Uzaktan bir araba bize doğru yaklaşımaya başladı. Kaza yerine tanık olacak ilk araçtı. Aklıma milyonlarca açıklama geldi ama bu hikâyelerden hiçbiri sorunumuzu çözümüyordu. Hiçbirimiz hastaneye gitmeyi göze alamazdık. Annem teknik olarak insan sayılmazdı ve ona koyacakları teşhisin çok ilginç olacağından emindim. Rachel'in on veya daha fazla yıl önce ölmüş olması gerekirdi ve sayısız sahte kimliğe

sahip olsa da etrafta polis görünce hâlâ huzursuzlanıyordu. Sadece ayağından vurulmuş olmasına rağmen, hastaneye giderse polislere haber verilecekti. Ve annemle Rachel'ın kelepçe kardeşliğini de unutmayalım. Bunların hiçbirinin mantıklı bir açıklaması yoktu.

O anda, bu konuşmayı yapması gereken kişinin ben olmadığımı karar verdim. Sonuçta kimseyi kaçırmamıştım, kimseyi vurmamıştım, beni vuran kişiye kendimi kelepçelememiştim. Ayrıca, Annem ve Rachel, yalancılık konusunda benden açık farkla öndelerdi.

Düşündüklerimi onlarla da paylaştım. "Birileri bize yardım etmek için durursa, bütün bu olanları ikinizden biri anlatacak. Hanginiz olacağına karar verirken hızlı davranmak isteyebilirsiniz çünkü bir araç gelmek üzere."

Ama o araç, yavaşlamadan geçip gitti. Aslında, yanımdan başka araçlar da geçti. Çok tuhaf bir durumda olduğumuz için durmayan arabalara minnet duyuyordum. Yoksa kaza yapan insanlara yardım etmeyen bir dünyanın gidişatını sorgulamak zorunda kalabilirdim. Sonradan, buranın bir kaza yeri olduğunu fark edemedikleri aklıma geldi. Annemin arabası hendeğin içindeydi ve eğim nedeniyle arabayı görmüyor olabilirlerdi. Yol kenarında oturan annemi ve Rachel'ı fark etmemiş olabilirlerdi. Ama, *ben* Rachel'm aracının önündeydim. Masum görünümlü genç bir kız, sırf eğlence için ıssız bucaksız bir yerde dolanıyordu ve bu durumu hiç kimse umursamıyormuydu?

İnsanların berbat canlılar olduklarına karar vermek üzereyken, karşı yönden gelen bir araç yavaşlayıp birkaç metre ileride durdu. Bu, ortalığı daha fazla karıştıрма-

nın peşinde olan merhametli bir araç değildi. Ambulans değildi. Devletin ordusu da değildi. Keşke o kadar şanslı olsaydık ama hayır daha kötüsüydü.

Çünkü bu, Galen'in cıpiydi.

Galen'in tekerleğinin ardından bana baktığını bulduğum yerden görebiliyordum. Yüzü üzgün ve yorgun, rahatlamış ve acılı gözüküyordu. O an, bakışlarına inanmayı çok ama çok istedim. Gözlerinde, aradığı birden fazla şeyi bulmuş gibi bir ifade vardı.

Toraf da yolcu kapısını açtı. *Hayır... Bu Toraf değildi.*

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim ama bana ürkütücü bir şekilde tanıdık gelmişti. Galen'in yanı başında oturan silüet, kesinlikle tipik bir Syrena erkeği olduğunu bağıırıyordu ama güneşin cama yansıyan ışığı onun yüzünü görmemi engelliyordu. Galen'in yanındaki kişinin Toraf olduğunu düşünmem gayet doğaldı. Ama yüzünün tamamını görünce, bu kişinin Galen'in yaşlanmış versiyonu olduğunu fark ettim. Belki yaşlı değildi ama yorgun gözüküyordu. Bunun haricinde, Galen'in ikiz kardeşi bile olabilirdi. Belki de Galen'in kıyafetlerini giydiği için bana öyle gelmişti. Üzerinde kırışık, kahverengi polo yaka bir tişört ve ekose bir şort vardı. Ama ortak noktaları bununla sınırlı değildi.

O da, Galen gibi yakışıklıydı. Aynı güçlü çene yapısına, aynı göz şekline sahipti ve Galen'in yüzünde oluşan ifadenin bir benzerini taşıyordu. O da aradığı şeyi bulmuş gibiydi. Ama bu yabancıнын, bulduğu şeyi Galen'den daha uzun süredir aradığı belliydi ve bana değil, başka birine bakıyordu.

O an, kim olduğunu anlamıştım ve Galen'in samimiye-

tine inandım. Bana yalan söylememiştı. Beni seviyordu. Çünkü yanındaki adam Grom olmalıydı.

Annemin homurtuyla karışık ağlayışı, beni doğruluyordu. “Hayır. Hayır. Bu olamaz.” O sırada Rachel’a kelepçelenmiş olmasa, yine de yerinden kıpırdayamayabilirdi. Kuşkunun insanı paralize eden bir yanı vardı.

Adam Rachel’ın arabasına yaklaştıkça, kafasını daha da hızlı sallamaya başladı. Sanki zaman kazanmak istiyor, o anın tadını çıkarıyor veya yaşadığı şeyin gerçekliğine inanmaya çalışıyordu. Evet, kuşkunun belli bir ağırlığı vardı.

Anneme ve bu yakışıklı yabancıya ait bir an yaşanıyor. Adam, yolcu koltuğunun kapısına uzandı. Çeliksı menekşe renkli gözlerinden yaşlar geleceğine asla ihtimal vermediğim annem, o an poposuna şaplak yemiş çocuklar gibi ağlıyordu. Adam anneme baktı, yüzünde tanımlamakta zorlandığım rengârenk duygulardan oluşan bir gökkuşağı vardı. Sonra, Triton Kralı Grom dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerinden bir damla yaş akıttı. “Nalia,” diye fısıldadı.

Ve annem ona tokat attı. Bu, abuk sabuk konuşan birine atılan türden bir tokat değildi. Galen ve Toraf’ı mutfakta yumruklamasına da benzemiyordu. Bu, bir erkek tarafından derinden yaralanan bir kadının tokadıydı.

Ve Grom tüm zarafetiyle buna izin verdi. Aralarında sadece birkaç santimetre olmasına rağmen annem bağırdı: “Seni her yerde aradım!”

Grom, barış dalı uzatmak ister gibiydi. Onu tokatlayan eli sakince tuttu ve avuçlarının arasına aldı. Anneme dokunmak onu mest etmiş gibi gözüküyordu. Yüzü şef-

kat doluydu, bütün sinirleri gevşetebilecek bir ses tonuyla “Ben de seni her yerde aradım,” dedi.

Annem üsteledi. “Nabzını hissedemedim.” Sözleri hiç kırıklarının arasında boğuldu. Kontrolünü kaybetmemek için gayret ediyordu. Annemin, kontrollü olmak için mücadele ettiğini daha önce hiç görmemiştim.

“Ben de seninkini hissedemedim.” Grom, onu kışkırtmamak için ne yapması, ne söylemesi gerektiğini iyi biliyordu. O, annemin tam zıttı ya da belki de onu tamamlayan kişiydi.

Annemin bakışları Grom’un bileğine doğru kaydı, gözlerinden akan yaşlar yanaklarında hafif bir rimel lekesi bırakmıştı. Grom gülümsedi, elini yavaşça çekti. Kolumdaki bilekliği anneme göstereceğini zannettim ama onun yerine bileğinden çıkarıp anneme uzattı. Bir ipin ucuna bağlı, siyah renkli bir kürecik gördüm. Annemin yüzündeki ifadeden, bu siyah küreciğin onun için bir anlamı olduğunu anladım. O kadar büyük bir anlamı vardı ki galiba nefes almayı unutturmuştu. Annem, “Benim incim,” diye fısıldadı. “Onu kaybettiğimi sandım.”

Grom, bilekliği annemin avucuna yerleştirdi. “Bu, senin incin değil sevgilim. O inci tanesi patlamada seninle birlikte kayboldu. Neredeyse bütün bir yıl, istiridyeleri oyup bir benzerini bulmaya çalıştım. Neden bilmiyorum ama, başka bir kusursuz inci tanesi bulursam, seni de bulabileceğimi düşündüm. Maalesef, bu inci tanesi bana beklediğim huzuru vermedi ama onu atmaya da cesaret edemedim. O günden beri bileğimde duruyor.”

Bu sözlerin ardından annem, Rachel’ı da yanında çeğiştirerek onun kollarına atıldı. Her şeye rağmen, haya-

tımın on sekiz yıllık döneminde gördüğüm en duygusal sahneye tanık olmuştum.

Annemin sarıldığı kişi babam olsaydı duygulanabilirdim desem daha doğru olurdu.

Bunu izlemektense, Rachel ile otel odasında baş başa olmayı tercih ederdim. Bu, ben televizyonu sesi kapalı izlerken, Rachel'ın delinmiş ayağını bir yastığın üzerine koyup uyuması anlamına gelse bile önemi yoktu. Ama belli ki, bana burada ihtiyaç vardı. Belli ki, annemin ve Grom'un ayrı kaldıkları yıllar boyu neler yaptıklarının hikâyesini dinlemem çok önemliydi. Annemin onu çok özlediğini, hâlâ sevdiğini ve her gününü onu düşünerek geçirdiğini duymam da öyleydi. Grom'un bazen onu hissettğine dair yemin etmesi, aklını kaçırmaya başladığını düşünmesi, annemin yasını tutarken her gün o insan madenini ziyaret etmesi ve buna benzer şeyleri duymam çok önemliydi.

En sevdiğim kolların sahibi Galen bana sarıldığı zaman, genelde kendimi bir bütün gibi ve güvende hissedirdim. Kanım damarlarımdan acı bir sos gibi akardı. O sırada yeniden buluşmamızın etkisiyle eriyor olmam gerekirdi. Sonuçta yirmi dört saatlik bir zaman diliminde onu adeta kaybetmiş ve yeniden bulmuştum. Ama kolları o an beni otel yatağına bağlamış bir kelepçe gibi gelmişti ve bunu olumlu anlamda söylemiyordum.

Daha kötüsü, bunu kasten yapıyor oluşuydu. Annem ve Grom buğulu gözlerle birbirlerine bakışıp duygusallaştıkça ben geriliyordum ve Galen beni daha sıkı kavriyordu. Yüzümün nasıl görüldüğünü merak ettim. Acaba his-

settiğim ihanet duygusunu, incinmişliğimi ve acımı dışa vuruyor muydum? Annem ve Grom'un, kucak kucağa oturup yerçekimsiz ortamdalarmış gibi kollarını birbirlerine doladıkları karşıdaki sandalyeye hamle yapmak istediğimi belli ediyor muydum? Grom'u boğazını sıkıp bayıltmak istediğim, sonra da anneme dönüp babamı sevmediği ya da onun ölümünü umursamadığı için bağırmak istediğim anlaşılıyor muydu?

Evet, annem ve ben bu konuyu yemekte konuşmuştuk. Babamla birbirlerine âşık olmadıklarını, bu evliliğin ikisi için de faydalı bir anlaşma olduğunu ve benim de bu anlaşmaya eklenen tek seferlik bir ikramiye olduğumu biliyordum. Ama yine de, babamın bu sahneye tanık olup umursamayacağına bir türlü inanamıyordum. Tamam, ebeveynlerim ilk görüşte aşk yaşamamıştı ama bunca yıl beraber yaşadktan sonra birbirlerini *hiç mi* sevmemişlerdi?

Belki yüz ifadem tahmin ettiğim kadar kötü değildi. Belki Galen benim içimi okumuştı. Belki aşırı hassas davranıyordu. Sonuçta, onun biraz korumacı bir tarafı vardı. Çift kişilik yatağın üzerinde Rayna'nın yanında oturan Toraf'a bakınca beni seyrettiğini gördüm. Göz göze geldiğimizde kafasını hafifçe iki yana salladı. Sanki bana, "Sakın bunu yapma," diyordu. "Aslında bunu yapmak istemiyorsun," der gibiydi. "Bunu yapmak istediğini biliyorum ama bir arkadaşın olarak yapmamamı rica ediyorum," diyordu.

Oflayıp pofladım ve kendimi Galen'in boğucu kollarına bıraktım. Galen ve Toraf'ın bunları sessizce kabul etmemi beklemeleri haksızlıktı. Annemin Grom'un usta

ellerinde macun kıvamına gelmesini, babamın yanında vücut ısısı sadece bir derece yükselirken, Grom ile kavuşmalarının üzerinden henüz bir saat geçmesine rağmen titanyum dış kaplamasının efervesan tablet gibi erimesini kabul edemezdim. Kabul etmeyecektim. Hayır. Asla.

Nasıl orada oturup böyle davranabiliyordu? Hayatında babam varken bile Grom'u çok özlediğini ve onu sevmekten asla vazgeçmediğini nasıl söyleyebilirdi?

Ve amantanrımyarabbim, annem az önce onunla birlikte gideceğini mi söyledi? “Bir dakika, ne dedin sen?” diye sordum. “Patronumu arayıp haber vereceğim de ne demek? Neyi haber vereceksin?”

Bana anne şefkatiyle kederli bir şekilde gülümsedi. “Emma, tatlım, geri dönmem lazım. Babam, yani büyük-baban, öldüğümü düşünüyor. Herkes öldüğümü zannediyor.”

“Yani, ona hayatta olduğunu göstermek için gideceksin değil mi? Ona sadece yerini bildireceksin? Belki gelip ziyaret etmek ister diye, öyle değil mi?”

Merhametli, anlayış ve teselli dolu gözlerini kocaman açtı. “Tatlım, Grom yaşadığına göre... Biliyorsun, ben Syrenalıyım.”

Ama aslında, yerinin Grom'un yanı olduğunu söylemeye çalışıyordu. Orayı terk etmekle hata yaptığını söylüyordu. Terk etmeseydi ben dünyaya gelemezdim. Bunu mu söylemeye çalışıyordu? Yoksa artık iyice delirmeye mi başlamıştım? “Peki ben ne olacağım?” diye fısıldadım. “Ben nereye aitim?”

Galen ve annem, aynı anda “Benim yanıma,” dediler. Birbirlerine sert sert baktılar. Galen çenesini sıktı.

Annem, kesin bir ses tonuyla “Ben onun annesiyim,” dedi. “Onun yeri benim yanımda.”

Galen “Onu eşim olarak istiyorum,” dedi. Bu itirafın ardından, Galen’le aramızdaki boşluğu yoğun bir sıcaklık doldurdu ve ben eriyip ona karışmak istedim. Artık sözcükleri ve arzuları ağzından dökülmüştü. Ve artık ilgili herkesi durumdan haberdar etmişti. Sözcükler ağzından çıkmış, havada asılı kalmıştı ama ben ne hissedeceğimi ya da ne hissetmem *gerektiğini* bilemiyordum.

Er geç bunu isteyeceğini biliyordum ama ne zamandan bahsediyordu? Mezuniyetten önce mi? Üniversiteyi bitirmeden mi? Onunla eşleşmem ne anlama geliyordu? O, Triton Prensiydi. Onun yeri, okyanusun dibinde yaşayan Syrenaların yanıydı. Ve orada melezleri istemedikleri için benim orada yerim yoktu. Önce konuşmamız gereken başka şeyler vardı ama bunu bu şekilde ifade edersem onu reddettiğimi veya büyük Triton Kralı ağabeyinin önünde küçük düşürdüğümü düşünebilirdi. Ya da tereddüt ettiğimi zannedebilirdi, ki tam anlamıyla tereddüt ettiğim söylenemezdi.

Sesindeki kararlılığı gözlerinde de görmek için ona dikkatlice baktım.

Ama o bana bakmıyordu. Anneme de bakmıyordu. Kararlı ve ısrarlı bakışları Grom’a kilitlenmişti. Ama Grom, bu bakışların ağırlığı altında ezilmedi. Hatta, kayıtsız bir ifadeyle onu savuşturdu. Gözlerini ayırmadan birbirlerine dik dik bakarak üstünlük mücadelesine girmişlerdi. İki erkek kardeşin bunu ne sıklıkta yaptıklarını merak etmiştim.

Nihayet, Grom kafasını iki yana salladı. “O bir melez, Galen.”

Annem hızla ona döndü. Yumuşakça, “O benim kızım,” dedi. Grom’un kucağından kalkıp ellerini beline koydu ve önünde dikildi. *Grom, şimdi yandı.* Ve bu durumdan zevk almamak elimde değildi. “Kızımın, erkek kardeşin için yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsun?”

Evet, Grom bunu mu demek istedin? Ha? Söyle!

Grom iç çekti, yüzündeki kayıtsız ifade yumuşayıp yerini başka bir şeye bıraktı. “Nalia, sevgilim...”

“Bana ‘Nalia, sevgilim’ deme.” Annem kollarını birleştirdi.

Grom sessizce “Kanunlar hâlâ aynı,” dedi.

“Bu kadar mı yani?” Annem ellerini havaya savurdu. “Peki ya ben? Son yetmiş yıldır karada yaşıyorum! Ben de kanunları çiğnedim, unuttun mu? Hatta orayı terk etmeden önce çiğnemeye başlamıştım.”

Grom ayağa kalktı. “Nasıl unutabilirim?”

Annem onun yüzünü okşadı. Az önceki kibri, pişmanlığa dönüşmüştü. “Özür dilerim. Ayrılma nedenimizin bu olduğunu biliyorum... Ama Emma’yı...”

Grom, iri elini annemin dudaklarına götürdü. “Bir kez olsun şu inatçılığını bırakıp konuşmama izin verir misin?”

Annem, Grom’un parmaklarının arasından oflayıp pofladı ama başka bir şey söylemedi. Gözlerimi kırptırıp onlara baktım. Bütün bunlar çok tanıdık gelmişti. Birbirlerini idare etmeyi biliyorlardı. İkisi de birbirinin içini okuyordu. Birbirlerine tıpkı Galen ve benim gibi davranıyorlardı.

Ve ben bundan nefret ediyordum.

Ve bundan nefret etmekten de nefret ediyordum.

Babası öldükten sonra annesinin yeni bir ilişki yaşamasını ya da başka birine âşık olmasını zorlaştıran şımarık çocuklardan olmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Annemin mutluluğunun önüne geçmeyecektim. Sadece... O zamanlar, babamı sevdiğini, onların birbirlerine ait olduğunu, bu yüzden de annemin hayatında başka biri olmayacağını düşünüyordum. Ama artık, evliliklerinin ta en başından beri Grom tarafından balatlandığını düşünmeye başlamıştım. Grom olmasaydı, belki annem ve babam birbirlerini sevebilirlerdi.

Ve annemle babam birbirlerini sevmediğine göre, bu benim önemimi de azaltıyordu. Ben, sevdiğim insanların hayatlarını zorlaştıran bir kazaydım. Ayrıca, daha ciddi konular söz konusuken, kendime acıma seansları yapmaktan da nefret ediyordum.

Olgunlaşmanın önünde hiçbir engel yok, Emma. Hatta sevdiğin insanları kendinden uzaklaştırmadan önce bunu yapsan iyi olur.

Grom, elini annemin dudaklarından çekti ve parmaklarını yüzünde gezdirdi. Yeni ve güncellenen olgun halimle kusmayı düşünmemeye çalışıyordum ama buna engel olamıyordum.

“Diyeceğim odur ki,” diye Grom devam etti. “Bu şartlar altında senin yaptıklarının bağışlanacağından eminim. Bence önce buna konsantre olalım. Şimdilik Emma konusunu açmasak daha iyi olur. Unutmayın, katı yemek ancak yetişkinler içindir.”

Galen, yanımda rahatlamış gözüküyordu. Başıyla ağabeyini onayladı. “Anlaştık.” Sonra bana baktı. “Bu yaşananları hazmetmeleri için zamana ihtiyacımız var. Nalia

her şeyi anlattıktan sonra kabullenmeleri biraz zaman alabilir; ama sonra...”

“Bir şey daha var,” diye yumurtladı Grom. Eliyle saçını düzeltti. Galen bu hareketi özellikle sinirlendiği zamanlarda yapardı. Çocuksu yanım, Galen ve Grom’un birbirlerine benzemelerini istemezken, olgun yanım “Kes artık şunu,” diyordu.

Ve sonra Grom “Ben Paca ile eşleştim,” dedi.

Bu açıklama karşısında herkesin tepkisi farklıydı.

Ben, bunu memnuniyetle karşıladım.

Galen... Bilemiyorum. Donup kaldı.

Annem, dehşetle kapıldı.

Toraf, ağzı açık kalakaldı.

Rayna “Seni aptal!” diye bağırdı. “Sana söylemiştik...”

Grom, parmağıyla “Seni ikaz ediyorum” işareti yaptı.

“Hayır, bana *söylemediniz*. Bana yalnızca Paca ile eşleşmemem gerektiğini, onun sahtekâr olduğunu söylediniz. Ama sen...” Grom Galen’e döndü. “*Sen* gerçeği benden sakladın. Bütün suçu tek başıma üstlenmeyeceğim.”

Rayna’nın epey delirdiğini söyleyebilirdim ama Galen onu tek bir bakışıyla korkuttu. Kız kardeşine “O haklı,” dedi. Sonra Grom’a dönüp başıyla onayladı. “Ama gerçeği biz de bilmiyorduk; yani, bizi kendi bölgemizden kovmanın ardından karaya varana kadar gerçeklerin tamamını bilmiyorduk. Nalia’nın hayatta olduğunu bilmiyorduk. Evet, sana Emma’dan bahsetmemiz gerekirdi ama sanki bizi dinleyecek miydin? Kararını çoktan vermiş gözüküyordun.”

Grom burun kemliğini ovuşturdu. “Bilmiyorum. Sanırım dinlemezdim. Ama, durumu çok iyi kavradığınızdan

emin değilim.” Galen dikleşince Grom’un doğru bir noktaya temas edeceğini anladım. Aslında, hepimiz nefeslerimizi tutmuş Grom’a bakıyorduk, bence durumu hiçbirimiz kavrayamamıştık.

Grom tatsız bir ses tonuyla “Bu demek oluyor ki, k¼¼k kardeşim,” dedi. “Nalia ile eşleşmek için sırada sen varsın.”

Amantanrımyarabbim.

Hepimiz sustuk. Grom'un sözleri havayı oksijensiz bırakmıştı. Nalia, Grom'un kucığı yerine bu defa sandalyeye oturdu. Dehşet içinde Galen'e bakıyordu. Doğru olduğunu bildiği bir şeye karşı vücudunun her noktası isyan ediyormuşçasına dehşetle dolmuştu. Aynı duygu Galen'i de ele geçirmeye başlamıştı, uçurumun kenarından itilmekle tehdit ediliyor ve o buna her şeyiyle karşı çıkıyordu.

Yetenekler kanununa göre, her iki hanedanın ilk doğan çocuklarının üç nesilde bir eşleşmesi gerekiyordu. Bu da, Nalia ve Grom'u işaret ediyordu. Nalia'nın öldüğü düşünülünce, Grom'un eşleşebileceği bir Poseidon vârisi kalmamıştı. Grom başka bir eş seçmekte özgürdü ve o da böyle yaptı. Ama Nalia artık küllerinden tekrar doğmuştu. Galen, Grom'dan daha genç olsa bile aynı neslin devamıydı ve ağabeyinin başına bir şey gelmesi durumunda Triton Krallığı'nın sıradaki vârisiydi.

Bu gerçek olamaz.

Rayna "Senden sonra ailemizin nasıl başka çocuk istediğini anlamakta zorlanıyorum," dedi. Çatlak sesine rağmen

men, ağzından çıkan her kelime öfkesini yansıtıyordu. "Senin gibi bir aptal dünyaya getirsem, başka bir çocuk yapmak aklımın ucundan bile..."

"Rayna, sus!" Emma bağırdı. Emma Galen'in kız kardeşiyle baş etmeyi öğrenmiş gibiydi. Rayna, sırtını yatak başına yasladı ve yüzünü sarkıttı. Emma, "Henüz sözünü bitirmedi. Devam et Grom. Seni dinliyoruz," dedi.

Grom ellerini önünde birleştirdi. "Neye devam edeyim Emma?"

"Fakat?" dedi.

"Fakat mı?" Grom, meraklı bakışlarla Galen'e döndü ama Galen bu bakışı fark etmemiş gibi davrandı. Çünkü, fark etmesinin bir önemi yoktu. Emma'nın neden "Fakat" dediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Emma, bütün sakinliği ve kibarlığıyla "Bilirsin işte," dedi. "Nalia ile eşleşme sırası Galen'de, fakat? Burada kalmıştın."

"Ah." Galen, Emma'nın yanına yatağa oturabilmek için Toraf'a bacaklarını çekmesini işaret etti. "Korkarım ki bu defa, 'fakat'ın ardından söyleyebileceğim bir şey yok." Emma kaskatı halde Galen'e yaslanınca, o da benzer bir içgüdüyle Emma'yı sımsıkı tuttu. Galen, Emma'nın içinden büyük bir alev topu çıktığını hissedebiliyordu. "Herhalde, bana aklını kaçırdığını söylemeye çalışıyorsun."

Grom kollarını birleştirdi. Bu iyiye işaret değildi.

Emma, Galen'in kollarından kurtulup ayağa kalktı. Galen, onu bırakmaması gerektiğini biliyordu çünkü Emma'nın bütün yüzü alev almıştı ama Grom'un tepkisini de merak ediyordu. Sonuçta, Grom'un âşık olduğu kadın da Galen'e bıçak çekmişti. Grom'un kendi başının

çaresine bakması gerektiğine karar verdi.

“Galen, annemle eşleşmeyecek. Annem de Galen ile eşleşmeyecek. O yüzden, yeni gelinine doğru uzamanı ve bizi rahat bırakmanı öneririm.”

Galen, Rayna’nın fısıldadığını duydu. “Gelin ne demek?” Ama Galen, ayakta durmuş omuzlarını dikleştiren Grom’dan bakışlarını ayırmadı. Grom’un bu hareketi yaptığını daha önce de görmüştü. Gözdağı vermek istediği kişinin karşısında, kendini olabildiğince iri göstermek için omuzlarını dikleştiriyordu. Bu bir meydan okumaydı. Böyle yaptığı zaman, karşısındaki kişi genellikle geri adım atardı.

Ama daha önce karşısına Emma çıkmamıştı. Emma, Triton Kralı’na doğru bir adım attı. “Bakıyorum hâlâ buradasın,” dedi.

Grom’un şaşkınlık dolu yüzü yumuşadı. “Sen ve ben birbirimizi pek iyi tanımıyoruz küçük hanım. Ama sanırım ikimiz de hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyoruz.”

“Sen ve ben, birçok konuda farklı düşünüyoruz.” Emma arkasını döndü.

“Sandığın kadar değil.” Grom ona gülümsedi. “Mesela, her ikimiz de Galen ile annenin eşleşmesinin en kötü senaryo olduğu konusunda hemfikiriz.”

“Bu beyanının ardından da ‘fakat’ diyecek misin?”

“*Fakat*, işler daha fazla kontrolden çıkmadan bir şeyleri doğru yollardan çözmeliyiz.”

“Yani?”

“Yani, başlangıç olarak, Paca ile eşleşme mührümü bozmaya çalışmalıyız.”

Emma kaşlarını çattı. “Çalışmak mı? Çalışmak da ne demek? Sen kralsın. Boz.”

Galen ayağa kalktı ve elini Emma'nını omzuna koydu. "Bu o kadar basit değil. Kral başkalarının mührünü boza-bilir ama kendiniinkini bozamaz. Bunun için Arşivciler'e başvurmak zorunda. Derste gördüğümüz bazı insan hükümetlerindeki kuvvetler ayrılığına benziyor."

"Ama bu bir sorun olmamalı." Nalia sandalyesinden seslendi. "Arşivciler kralın isteklerine asla karşı gelmezler."

Grom "Bu, biraz daha karışık bir durum," dedi.

Nalia, "Sen ve ben ilk vârisleriz," diye karşı geldi. "Bunda karışık bir şey yok. Kanun, bilhassa bu konuda oldukça açık. Hatırlarsan, biz bile yıllarca bundan kurtulmanın bir yolunu arayıp bulamadık." Gülümsemesinin altında birçok anlam yatıyordu ve Galen, neredeyse merakını yenemeyip soracaktı. Onun bildiği kadarıyla, Grom ile Nalia tanıştıkları andan itibaren birbirlerine âşıktı. Eşleşmekten kurtulmanın yollarını aradıklarına göre, demek ki bimeddiği başka durumlar da vardı.

Grom somurttu. "Paca, Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu kanıtladı sevgilim. Arşivciler, yeteneklere sahip biriyle olan mührümü bozmayabilirler. Bunun kanunların özüne ters olduğuna dair bir tartışma çıkabilir, çünkü bu kanunun amacı yeteneklerin yeni nesillere aktarılmasıydı."

Galen, "Ve bu tartışmayı da ancak Jagen çıkarabilir," dedi. "Eşleşmenizi uzun süredir planladığına eminim. El işaretlerini öğrenip yunusları idare edebilsin diye Paca'yı karaya gönderdi. O çok sabırlı bir düşman."

Rayna kahkaha attı ama daha çok bir su samurunun çıkardığı sesi andırıyordu.

"Evet, el işaretleri! Paca, Poseidon yeteneklerine sahip

değil. *Emma*, Poseidon yeteneklerine sahip. Sana nasıl olduğunu göstereyim.”

“Ne?” Grom ve Nalia aynı anda sordu.

Galen ve Emma birbirlerine baktılar: Grom ve Nalia’ya bu ufak detaydan bahsetmeyi unutmuşlardı. Peki, onlar bunu neden düşünememişlerdi? *Birbirimizi, ölmediğimize ikna etmekle çok meşgul olduğumuz için.* Galen “Emma’yı bu sayede buldum,” diye açıkladı. “Dr. Milligan onu görüp kim olduğunu anlayınca bana haber verdi. Rayna ve ben, Paca’nın sahtekâr olduğundan bu sayede emin olduk. Gerçek yeteneğin nasıl bir şeye benzediğini gözlerimizle gördük.”

“Onca zaman önce, büyükannenin göletinde...” Nalia, Emma’ya fısıldadı. “O yayın balıkları. Onlardan yardım istemiş olmalısın. Onlar da seni duymuş olmalı.”

Emma daha dört yaşındayken, büyükannesinin evinin arkasındaki gölette boğulmak üzereyken göletteki balıklar onun zor durumda olduğunu fark etmiş ve onu yüzeye doğru itmişlerdi. Emma bunu ebeveynlerine anlatmaya çalışmıştı ama annesi ona inanmamıştı. Ta ki o güne kadar... Nalia, Poseidon yeteneklerinin neye benzediğini elbette biliyordu. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, Emma’nın bu yeteneklere sahip olduğuna ikna olmak için daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu.

Nalia “Sana inanmadığım için çok özür dilerim,” dedi. “Hiç tahmin edemedim...”

Emma omuz silkti. “Artık önemi yok. Endişelenmemiz gereken daha önemli konular var.”

“Yemekte her şeyi konuşurken, neden bunu da anlatmadın?”

“Bana inanmayacağını düşündüm. Galen’in yalan söylediğinden ve bizi kandırmaya çalıştığından çok emindin ve ben de yeteneklerimden bahsetmenin bir önemi olmadığını düşündüm. Bunun da dalaverenin bir parçası olduğunu düşünecektin.”

Nalia başıyla onayladı. “Bundan sonra sana inanacağım. Her ne olursa olsun. Söz veriyorum. Çok üzgünüm tatlım.”

Bu defa, Emma’nın yanağından bir damla yaş süzül-
dü ama hızlıca gözyaşını sildi. Galen onu tutup kendine doğru çekmemek için savaş veriyordu. Emma “Artık bu konuyu geçelim,” dedi.

Galen, Emma’nın bu soğukkanlılığının göstermelik olduğunu biliyordu. Çocuk yaşlarından beri bu konuya çok içermişti. Böyle kolay atlatması pek mümkün değildi. Emma, dudaklarını sıkıp Galen’e gülümsedi. Galen, Emma’nın gerçek duygularını daha sonra paylaşacağını anladı ve göz kırptı.

Grom, “Korkarım ben anlayamıyorum,” dedi. “Emma nasıl Poseidon yeteneklerine sahip olabilir? Onun babası insandı. Yetenekler sadece...”

Nalia “Kanun yanlış,” dedi. Bu suçlama, odanın havasını değiştirdi. “Yetenekler genetikdir.”

Nalia’nın bunca yıl hemşirelik yapmış olması Galen’i memnun etmişti. Nalia, Dr. Milligan’ın yaklaşımını Grom’un anlayabileceği şekilde açıklamayı becerebilirdi. Genetik bilimi, Syrenalılara yabancı bir kavram değildi ama insanlar bu konudaki çalışmaları daha ileriye götürmüştü ve ağabeyinin bu durumu benimseyeceğinden emin değildi.

Grom “Genetik mi?” diye sordu. “Yani, ebeveynlerden

çocuklarına aktarılabilir,” dedi Nalia. “Burnunun şekli, yüzme stili, bunun gibi özellikleri düşün. Çocukların bu özellikleri ebeveynlerinden aldıklarını zaten biliyoruz. Ama belli ki, Generallerin Yetenekleri de genetik yolla aktarılabilirmuş. Emma bunun bir kanıtı.”

Grom ikna olmamıştı. “Dediğin gibi olsaydı, Kraliyet bunca yasaklamayla neden uğraştı?” diye sordu. “Yetenekler, tıpkı burun veya yüzgeçlerde olduğu gibi ebeveynlerden aktarılabilirmişse, her üç nesilde bir Kraliyet’in böyle bir fedakârlık yapmasına ne gerek vardı?”

Galen, “Bunu ben de düşündüm,” dedi. “Generallerin genetik biliminden haberdar olduklarını zannetmiyorum. Ama olsalar bile, bence eşleşme geleneğini oturtmak için mutlaka başka bir gerekçe bulurlardı. Belli ki bu düzenleme Syrenalıları bir arada tutmak için yapılmış. Her iki hanedanın üç nesilde bir birleşmesini söylerken, insanlar yerine birbirimize güvenmemizi istemiş olmalılar.”

Nalia başıyla onayladı. “Aynı fikirdeyim. Emma’nın babası ve ben bunu birkaç kez konuştuk. Bu bizim de aklımıza geldi.”

Grom, Galen’e baktı. “Söylemeyi unuttuğunuz *başka* bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

Galen, ağabeyinin suçlayıcı tavrını ikiyüzlü bulmuştu. Nihayetinde, Grom koca kıtanın yarısını Emma ve Nalia’yı bulmak için aşmış ama Paca ile eşleştiğine dair tek kelime bile etmemişti.

Galen kafasını iki yana salladı. “Sanırım hepsi buydu. Peki ya sen? Paca ve senden bir çocuk haberi falan beklemeli miyiz? Olayı daha da ilginçleştirecek başka haberlerin var mı?”

“Çocuk mı?” Nalia kekeleydi. “Grom lütfen bana onunla...”

Grom “Hayır,” dedi. “Triton’un mızrağı aşkına, buna vakit bile olmadı, yalan mı? Merasimin hemen ardından Galen ve Toraf geldiler. Daha adaya gitmemiştik.”

“Ne düşünmemi bekliyorsun? Gidip o kadınla eşleştin ve...”

“Kesin artık!” Emma, ayakkabılarıyla yatağın üzerine çıktı ve tuzlu su içip kafayı bulmuş gibi gözükten güruha baktı. “Ufacık şeyler için kavga edecek lüksümüz var mı? Yoksa bir an önce Arşivciler’le toplantı mı yapmak gerekiyor?”

Grom başıyla onayladı. “Emma haklı. Vakit kaybediyoruz.”

Emma, “O halde şu işi halledelim. Git ve başvurun,” dedi. Emma’nın, Grom ile annesinin eşleşmesini görmeye heveslenmediğini Galen de biliyordu. Ama Galen’in annesiyle eşleşmemesinin tek yolu, Grom ve Paca’nın mührünü bozmaktan geçiyordu.

Elbette, Galen Nalia ile eşleşmezdi. Bunun yerine bütün hayatını karada cheesecake yiyerek geçirmeyi tercih ederdi. Ama kanunları daha fazla çiğnemedi ve Triton mirasını reddetmeden bu işi düzeltmenin bir yolu varsa, Galen ilk önce bunu denemek istiyordu.

Galen, Emma’nın elini tutup yataktan inmesine yardım etti. Emma’nın bunu tercih etmediğini biliyordu ama izin verdiği için onunla gurur duydu. Grom ve Nalia’nın samimiyetini izlerken Emma’nın neler düşündüğünü Galen ancak tahmin edebilirdi. Ağabeyinin, Nalia’ya olan içten tutumu onu bile şaşırtmıştı. Grom’un gençlik dönemi, Nalia’nın “ölümünden” önceki döneme dair küçük izlere tanık olduğunu hissediyordu.

Grom, Emma'ya bakıp gülümsedi. "İkimizin konuşması gereken bir konu var, küçüğüm. Annenin benimle birlikte gelmesi gerekecek. Mührün bozulması için haklı bir gerekçem olduğunu kanıtlamak için ona ihtiyacım var. Onun hayatta olduğunu ispatlamam gerekiyor ve bu durumun senin için de uygun olduğundan emin olmak isterim."

Galen derin bir nefes aldı. Emma, Grom'un yaptığı şeyin öneminin farkına varmamış olabilirdi. Onun iznini istemekten daha fazlasını yapmıştı. Emma'nın duygularını göz önünde bulundurması da önemli değildi. Hatta, onun görüşlerine veya ortaya atacağı herhangi bir argümana karşı saygı duymaktan da değildi bu... Grom, böyle söyleyerek Emma'yı onayladığını göstermişti. Onun melez olmasını tiksindirici bulmuyordu. Triton Kralı olmasına rağmen, kendi görüşlerinin kanunlarla örtüşmediğini ortaya koymuştu.

Bu, Galen'in gözünde hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Bildiği her şeye ihanet etmesine gerek kalmadan, günün birinde Emma'ya sahip olabileceğine dair içinde gerçek bir umut ışığı doğmuştu.

Galen, göz ucuyla Nalia'ya baktı. Nalia, gözlerinde yaşlarla Grom ve Emma'yı izliyordu. Nalia da anlamıştı. Grom'un, satır aralarında verdiği mesajı fark etmişti.

Emma yutkundu. "Ben, sadece, bunların sorun olmasını anlayamıyorum. Bu, tartışma konusu bile olmamalıydı. Galen ve annem eşleşmek istemediklerine göre, böyle bir şey olmayacak. Geri dönmelerine ne gerek var ki? Her ikisi de karada kalabilir. Hatta... Hatta sen bile kalabilirsin."

Grom, anlayışla başını eğdi. Galen, ağabeyinin bu dip-

lomatik ifadesini iyi tanıyordu. “Bu doğru Emma. Onları zorla suyun içine çekemem, zaten işlerin bu noktaya gelmesini de istemem. Ve annene zorla bir şey yaptırılmayacağını sanırım hepimiz biliyoruz.” Grom, anlamlı gözlerle Nalia’yı işaret etti. “Ama, erkek kardeşim hakkında tek bir şey biliyorsam, o da kendi türüne ve mirasına sadık olduğudur. Ve onu iyi biliyorsam, bu işi doğru yollardan halletmeye çalışacağını biliyorum. Çünkü, seni bu zahmete girecek kadar çok seviyor.”

Grom, Galen’in tahmininden çok daha iyi bir gözlemciydi. Gerçekten de, Galen bu işi doğru yollardan halletmek istiyordu. Bütün bildiklerinden vazgeçmesi o kadar kolay değildi. Ancak Emma’dan vazgeçmek de zordu. Hem Emma’ya hem de kendi mirasına sahip çıkabilmesi için en ufak bir ihtimal varsa, bunun için savaşmaya değerdi.

İçindeki umut biraz daha büyümüştü.

Grom, Galen’e bakıp destek bekledi. Galen başıyla onayladı. “Bence bunu denemeliyiz, melek balığı. Denememiz benim için çok önemli.”

Emma, elini Galen’in avuçlarından çekip “Sonra ne olacak?” dedi. “Sonra Grom, annemle eşleşecek ve denizlerin yirmi bin fersah altında mutlu mesut yaşayacaklar diyelim. Peki, sen ve ben ne olacağız Galen? Nasıl yürüteceğiz? Peki ya üniversite ve...”

Nalia yumuşak bir ses tonuyla “Emma,” dedi. “Bunların kararını şimdi vermemiz gerekmiyor. Bunların hiçbirine şu an karar vermemeliyiz.”

Grom başıyla onayladı. “Annen haklı. Öncelikle, şimdi yapmamız gerekenlere odaklanalım ki, ileride karar verme özgürlüğümüz olsun. Sence de öyle değil mi, Emma?”

Emma dudaklarını ısırđı. “Sanırım öyle.”

Nalia ayağı kalktı. “Hadi yola çıkalım. Götmeden önce bazı işleri halletmem lazım. Önce Rachel’in pansumanını yapacağım. Galen’in aracının arka koltuğına birkaç yastık yerleştirip ona bir yer hazırlayabiliriz.”

Hayatın durduğu ve evrenin kocaman ağzıyla üzerinize farkındalık kustuğu anlardan biriydi. Galen, Rayna ve Toraf ile beraber motel odasında yaptığımız gündelik sohbetlerde edindiğim bilgiler veya somut gerçekler gibi değildi. Onların, yüzgeç çıkarabildiklerini çoktan kabullenmiştim. Elbette, annemin onlardan biri olduğu hakkında da konuşmuştuk. Ama sanırım o ana kadar buna tam anlamıyla inanmamıştım.

Galen, mutfağımızda dikilmiş annemi ölü bir kraliçe balık olmakla suçladığı zaman bile, bunun yalnızca tuhaf bir sohbet olduğunu düşünmüştüm. Sanki, sadece ikisinin bildiği bir şakayı bana açıklamaya çalışıyorlardı. “Açıklaman gereken çok şey birikti, Nalia.” *Heh, heh, heh.*

Bunlar hakkında konuşmak ayrı, gerçeklerin farkına varmak apayrıydı... Gerçekten de ortada sadece onların bildiği bir şaka vardı ve ben de o şakanın tam ortasında yer alıyordum. Hem de tam lanet olası on sekiz yıl boyunca. *Ha. Ha. Ha.* Aman ne komik!

Ama bunlar gerçektir. Somut bilgiydi. Bir kilometre-

nin kaç metre olduğunu veya Çin'in başkentini bilmek gibiydi. Herhangi bir duygusallık barındırmayan salt gerçeklerdi bunlar. Hatta, annem bir süre önce telefonda patronuda kendi yerine birini bulmasını söylemiş, bütün faturaları erken ödemiş ve bana evde yapmam gereken işleri defalarca tembihlemişti. Sanki bir seyahata çıkmayı planlıyordu.

Neler oluyordu? Annemin uzun ve gümüş yüzgecini evimizin arka tarafındaki sularda hareket ettirişini izliyordum. Bir eş, anne ve hemşire olan Natalie McIntosh, uzun süredir kayıp olan Poseidon Prensesi Nalia'dan beklenebilecek bir zarafet ve kararlılıkla hiçbir acemilik çekmiyordu. Bunu fark etmek yüzüme tokat gibi indi.

Ve benim tek yapabildiğim, onu izlemektir.

Esnediğinde ve kendi çevresinde döndüğünde dudaklarının kenarından taşan tebessümü görünce, insan bacaklarından kurtulduğu için rahatladığını anladım. Onun yüzüne bakınca dönüşmenin tam da Galen'in tarif ettiği gibi bir his olduğuna daha çok inandım. Kuyruğunu öyle kontrollü bir zarafetle savuruyordu ki, Galen ve Rayna onun yanında toy ve tecrübesiz kalıyorlardı. Ama hâlâ üzerinden çıkarmadığı kolsuz gömleği, bu manzaranın görkemini bozuyordu. Bu gömlek, ikimiz birlikte arabayla eve dönerken üzerindeydi ve o sırada her şeye rağmen hâlâ sadece benim annemdi.

Ayaklarımı sığ sularda kuma saplayıp beklerken annem yanıma yüzdü. Ona ait her şeyi inceledim, kabullendim ve sindirmeye çalıştım ama en çok dikkatimi çeken yüzünde zerre mahcubiyet bile olmamasıydı. Suçlu hissetmesini tercih ederdim ama mahcubiyete de razıyım.

Çünkü, on sekiz yıl boyunca benden gizlediği uzantısını yani kuyruğunu kullanarak Atlantik Okyanusu'nun derinliklerine ilerlemek üzereydi.

Ve bunu dert ediyormuş gibi gözükmüyordu.

Yanıma varınca fısıldadı: "Sürpriz!"

En mesafeli vedalaşma yollarından birini seçtim. "Öyle mi dersin?"

Büyüdüğüm evin arka tarafında, suyun içindeydik. Burası, annemle babamın beni büyüttüğü, annemin bana karışık omlet yaptığı ve haklı ya da haksız nedenlerle bana evden çıkmama cezası verdiği yeri.

Bacaklarıma baktı. "Demek senin yüzgecin yok."

Kafamı iki yana salladım. Kuşku duyduğu bir şeyi onaylamış oldum. Onu dikkatle dinlemememi istercesine bakışlarını ciddileştirdi. "Emma." Omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Sarılmaması için mücadele ettim. "Ben yabancılara sarılmam."

Galen hızla yanıma gelince üç yaşındaki bir çocuk gibi göründüğümü anladım. Annem, ikimizin arasındaki başıboş yosun parçasını kenara itip kollarını yeniden bana doladı. Galen, her şeyi bırakıp sadece bana sarılmak istediği zamanlarda yaptığı gibi bana bakıyordu. Normal şartlarda bu onun en sevdiğim bakışıydı.

Ama o anda ilgi odağı olmak istemiyordum. Dahası, kimsenin benimle ilgilenmek *gerektiğini* hissetmesini de istemiyordum. Bütün şımarıklığımı kendime saklamam gerekiyordu. Babam, kin tutmayı zehri içip karşıdakinin ölmesini beklemeye benzetirdi. Hayatımda daha fazla kine yer yoktu. Zehri yutan ben olmak istemiyordum.

Galen “Bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum,” dedi. Ama bana dokunmaya kalkışmadı ve bunun için de ona minnettardım.

Grom, yüzerek annemin arkasına geçti ve sevgilisiymiş gibi onun omuzlarından tuttu. Ve ben bundan çok, ama çok nefret ediyordum. Olgunlaşmak için daha fazla gayret göstermem gerekiyordu. “Onu uzun süre alıkoymayacağız Emma,” dedi. “Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğiz. Sen ve Rayna daha bizi özlemeden geri gelmiş oluruz.”

“Ne?” Rayna sinirlendi. “Ben burada kalmam!”

Grom sözünü kesti. “Sen ve o çenen, Emma ile birlikte burada kalıyorsunuz. Bu konu tartışmaya açık değil. Bu süreç diplomatik şekilde ele alınmalı ve açıkçası senin diplomasiyle pek aran yok.”

Toraf Rayna’ya arkadan sarıldı. “Sana burada ihtiyacımız var, prenses. Emma’yı koruman lazım.”

Rayna Toraf’ı dirsekledi. “Beni ayakaltında istemediğini açıkça söylesene.”

Toraf boynuna sokuldu. “Sen, benim için asla ayakaltında olamazsın.”

Galen ve Grom eğlenerek birbirlerine baktılar ve ben onların ikiye bölünmüş olduklarını düşünmeden edemedim. İstedikim an Galen’i benzer şekilde sokabilirdim ve eminim annemin Grom üzerindeki etkisi de aynıydı. Azarlayıcı bakışlarım Galen’in gözünden kaçmadı. Tam durumu açıklamak üzereyken, Toraf sözünü kesti.

Suyun derinliklerine bakarak “Bir birliğin yaklaştığını hissediyorum,” dedi. İki saniye içinde Romeo rolünden çıkıp iz sürücülüğe bürünmüştü. “İki hanedanın iz sürü-

cüleri ve Arşivcileri birleşmiş bu yöne doğru geliyorlar.” Anlamlı gözlerle Galen ve Grom’a baktı. “Sanırım dönmenizi yeterince beklediklerini düşündüler.”

Grom başıyla onayladı. Anneme “Artık acele etmemiz lazım,” dedi.

Annem gözlerinde telaşla bana bir kez daha sarıldı. Yine de, annemin Syrena formunda kendini bulduğunu fark etmiştim. Her zaman âşık olduğu adamın yanında-
dı. Suda rahat ve güzel gözükiyordu. Acaba, insan olarak yaşamaktan hiç memnun olmuş muydu? Nasıl olacaktı ki? Kahve yapmak, çift vardiya çalışmak ve salon duvarlarını boyamak, suda sahip olduklarıyla kıyaslanamazdı.

“Seni seviyorum tatlım,” dedi. “Yakında döneceğim.” Ona “Hep böyle derler,” demek istedim ama daha önce birinin böyle söylediğine veya böyle söyleyen birinin bir daha dönmediğine şahit olmamıştım. Bu, yalnızca seyircinin kötü bir şeyler olacağını önceden anladığı o eski filmlerden bir sahneyi andırıyordu.

Ve o an, tam da böyle hissediyordum.

Bana sarılması bitince, Galen elimden tuttu ve ben onun elini kavrayamadan beni kıyıya doğru çekti. En sevdiği kayanın altına birkaç dakika önce sakladığı mayosunu yeniden almak için durdu.

Rutinini bildiğim için mayosunu giymesi için arkamı döndüm ama daha ne olduğunu anlayamadan beni plaja, evin önündeki kum tepeliklerine doğru sürükledi. “Ne yapıyoruz?” diye sordum. Bacakları benimkilerden uzun-
du ve ona koşar adımlarla yetişmem gerekmişti. İki kum tepeliğinin arasında durduk. “Bu yaptığımı hiç kimseyi ilgilendirmez,” dedi. Sonra da, kollarıyla beni yukarı kal-

dırıp göğsüne yasladı ve dudaklarımız birleşti. Neden bu öpüşmenin gözlerden uzak olması gerektiğini anlamıştım. Seyirciler arasında annem de olacağı için, görülmemizi ben de istemezdim. Galen'in beni eş olarak istediğini ilan ettikten sonraki ilk öpüşmemizdi. Bu öpücük, geleceğe dair verilen bir söz gibiydi.

Geri çekildiğinde, sarhoşluk, heyecan, gerginlik ve asla doyuramayacağımı bildiğim bir açlık hissettim. Galen endişeli gözüküyordu. "Belki bunu yapmasam daha iyi olurdu," dedi. "Gidişim elli kat daha zorlaştı."

Nefes alış verişlerimiz düzene girene kadar başımı omzuna yasladı ve ben de kollarımı ona doladım. Kokusunu, sıcaklığını ve vücudunun bana temas eden bütün sert hatlarını içime çektim. Daha yeni kavuşmuşken tekrar gitmesi gerçekten haksızlıktı. Eve dönerken fazla konuşma fırsatımız olmamıştı. Hiçbir şey yapmaya vaktimiz olmamıştı.

"Emma," diye mırıldandı. "Şimdilik suya girmen güvenli değil. Lütfen suya girme. Lütfen."

"Girmem." Gerçekten de girmeyecektim. Sonuçta, bunu benden rica etmişti.

Parmağıyla çenemi kaldırdı. Bütün şefkat ve aşk duygusu, belli belirsiz bir haylazlıkla birleşip gözlerinde toplanmıştı. "Ve matematik dersinin notlarını iyi tut; yoksa sınavda senden kopya çekmem gerekir. Ve neden bilmiyorum ama kendimi suçlu hissedebilirim."

Galen'in bu sözlerini Triton Kralı Grom duysa acaba ne düşünürdü? Galen biraz önce insan gibi davranmaya devam edeceğini beyan etmişti.

Galen, alnımdan öptü ve suya kadar bana eşlik etti.

Kollarını benden ayırdığında vücut ısıım on derece birden düştü ve bunun hava durumuyla herhangi bir ilgisi yoktu.

Diğerlerinin yanına tam zamanında ulaştık. Rayna, kendini Toraf'ın kollarına bırakmıştı. Onlar öpüşürken kendimi tutamayıp güldüm. Bu, *Güzel ve Çirkin*'i izlemeye benziyordu ve çirkin olan Toraf değildi.

Sonra Rayna ile birlikte, hayatımızın anlamı olan bu dört yüzgecin gidişini izledik. Gölgeleleri karanlık sularda kaybolduğunda sinirlerim bozuldu.

“Onları hâlâ hissedebiliyor musun?” diye Rayna'ya sordum. Safkan bir Syrenalının hisleri benim gibi bir melezinkinden iki kat daha güçlüydü.

Yüzüme bakıp gözlerini devirdi.

Küstahlığı karşısında suratının ortasına bir yumruk patlatmamanın iyi olacağına karar verdim. Annemin dirilişi ve Triton bölgesine dönüşü, bu durumun krallıklarında yaratacağı curcuna ve sevgili eşi Toraf'ın bu cucurnanın ortasında kalacak olması nedeniyle Rayna büyük stres altındaydı. Üstüne üstlük, “Emma'nın bebek bakıcısı” etiketinin üzerine yapışması huzursuzluğunu iyice arttırmıştı. Burada kalmasının onu delirttiğini biliyordum.

Bana dönüp “Neden? Deli annenin bir daha kaçmaya çalışacağını mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi sordun?” diye sordu. Ah, annemin yarattığı sorunlar nedeniyle de hâlâ biraz kızgındı. İkisi birbirini pek sevmiyordu. “Yüzgeçlerin cepleri olmadığı için yepyeni bıçağını saklayacak uygun bir yer bulamayabilir.”

“Annem bıçağını saklamadı Rayna. O sırada bıçağını *yıkıyordu*. Galen onu savunmasız halde yakaladı. İkimiz

de savunmasızdık. Bu sadece bir refleksti, hepsi o kadar.” Daha fazla konuşması için gözlerimle ona meydan okudum. Donuk bakışlarına rağmen ikiyüzlülüğünü kendine saklamayı tercih etti. İkimiz de bunun Toraf’ın ona her gün sıktığı masallara benzediğini biliyorduk.

Ayrıca, bu gerçekten refleksti. Annem kesinlikle tehlikede olduğumu düşünmüştü. Ve Syrena’ya ihanet etme suçlamasıyla Galen’in onu tutuklatacağını düşünmüştü. Galen’in sarf ettiği ağır sözlere ne karşılık vermesi gerektiğine dair o iki saniye içinde aklından milyonlarca şey geçmişti. “Açıklaman gereken çok fazla şey birikti, Nalia.”

Bulaşık makinesinden aldığı bıçakla Galen’e saldırdığında, herkes kadar ben de şaşırılmıştım. Hatta o kadar çok şaşırdım ki, olduğum yerde donup kaldım. Ne Galen’e ne de anneme yardım edebildim. Ve Rayna’ya müdahale edemediğim için, elindeki zıpkın mutfak yönünde ateşleneceğine masum bir koltuğu delip geçti. Belki Rayna hâlâ buna bozuktuk. Belki de o an onlara yardım etmem gerektiğini düşünüyordu.

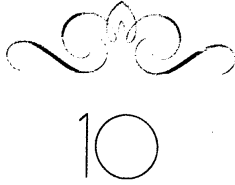
Belki de küstahlığı karşısında, suratına o yumruğu patlatmalıydım.

Bunun yerine “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

Rayna kaşlarını çattı. “Şimdi bekliyoruz.” Kıyıya doğru döndü ve çok yavaş ilerledi. İlk başta, ona yetişmem için böyle davrandığını sandım. Cılız bacaklarımı kuvvetli akıntıya karşı çırparak, birkaç saniye içinde yanına yüzdüm. Ama Rayna’nın umrunda bile değildim. Aslında, Rayna yüzüyor bile denemezdi. Yanından geçtiğim sırada, kayıtsız ve uysal bir halde akıntının ortasında suya çöktüğünü gördüm. Köpekbalıklarının güçlü ve azimli

kuyruklarını anımsatan gümüş kadifemsi yüzgeci, suda sürüklenen bir yosun parçasını andırıyordu. Daima azim, cesaret ve mücadele dolu gözüken yüzgecinin o sırada yosuna benzediğini söyleseydim, normal şartlar altında ağzımı burnumu kırabilirdi.

Kıyıya vardığımda, bedeninin suyun altında salınışını hâlâ görebiliyordum. Ve Rayna endişeli olduğuna göre, benim de endişelenmem gerektiğine karar verdim.

10

Galen, yaklaşmakta olan Syrena topluluğunu fark edene kadar hiç gergin değildi. O ana kadar sadece Emma için endişeleniyordu. Annesinin Grom ile yeniden birleşmesi hakkında ne düşündüğünü, onlar gittiği zaman neler yapacağını, suya girmeme sözünü tutup tutmayacağını merak ediyordu.

Ve akıllı devamlı kum tepeciklerinin arasında öpüştükleri o ana kayıyordu. Emma'nın tuzlu suyla karışık tadını düşünmek onun için büyük bir işkenceydi. Bu, ona önem verdiği iki şeyin, suyun *ve* karanın, Syrena *ve* insan dünyasının, kendi türü *ve* Emma'ya olan sevgisinin birleşimini hatırlatıyordu.

Ama o an, yaklaşan Syrena birliği, Galen'in tercihleri üzerinde hak sahibi olacaktı. Bir nedenden ötürü, su ve kara, Syrena ve insan dünyası, kendi türü ve Emma'ya olan aşkı arasında bir seçim yapmak durumunda kalabilirdi. Kanunlara göre, zaten seçme hakkı yoktu. Ama artık hayatına Emma girmişti.

Ve Galen, bu ikisi arasında gerçek bir seçim yapma za-

manının geldiğini hissediyordu. *Ama ben seçimimi çoktan yapmadım mı?*

Galen, Emma'nın evinden ayrıldıklarından beri asık suratlı ifadesini bozmayan Toraf'a göz ucuyla baktı. Toraf'ı hiç böyle görmemişti. Onun, küçüklüğünden beri her kötü durumdan olumlu bir yan çıkarma konusunda özel bir yeteneği vardı. Olumlu olmasa da mutlaka haylaz bir yanını bulurdu.

Ama, Toraf o anda çok farklıydı. İçine kapanmıştı. Toraf asla içine kapanmazdı. Kapalı bir midye gibi duran Grom bile Nalia ile sohbet ederken kahkahalar atıyor, fısıldaşıyor, el ele tutuşuyor, uzun zaman önce ikisini ayıran olaylar hakkında kafa patlatıyor ve bu sırada da şamatacı ve hayat dolu gözüküyordu.

Ama Toraf, onların bu sohbetlerinin, Galen'in kendi içinde verdiği mücadelenin ve hemen yanlarından geçen denizanası sürüsünün farkında değildi. Galen, Rayna'yı geride bıraktıkları için huzursuz olduğunu düşündü. Ama böyle zamanlarda Toraf genellikle, Galen ikizinin erkek olmasını dileyene kadar Rayna'dan bahsedip kendini rahatlatırdı.

Hayır, Toraf'ı endişelendiren Rayna'yı geride bırakmaları değildi. Hatta onun karada kalması için ısrarcı olmuştu. Demek ki orada daha güvende olacağını düşünüyordu. Toraf'ın dürtüsü oldukça basitti: Rayna'ya rağmen, Rayna için en iyisini yapardı.

Galen kimi tanıdık, kimi yabancı en az elli Syrenalının onlara doğru yaklaştığını hissetti. Emma'nın evinin arkasından suya girdikleri andan itibaren, Toraf'ın bir iz sürücü olarak her birini hissettiğini ve tanıdığını

biliyordu. Tanı olarak ne zaman bir araya gelip Jersey Kıyıları'na doğru yola çıktıklarını biliyordu. Ve o andan itibaren de, her zamanki gibi davranmayı bırakmıştı.

Bu yüzden de, Galen bir balıkçının ağına takılmış gibi hissediyordu. Korunmasızdı, güçsüzdü ve savunmaya geçmişti.

Galen, Syrena birliği aniden önlerinde belirince Toraf'ın gerginliğinin nedenini anladı. İz sürücülerin eğitmeni Yudor birliğe liderlik ediyordu. Onun arkasında ise Romul ve Jagen yan yana, omuz omuza yavaşça yüzüyorlardı.

Paca'nın Kraliyet'teki konumunu sağlamlaştırmak için Jagen'in Romul'dan destek aldığı konusunda Galen'in şüpheleri vardı; ama artık bundan iyice emin olmuştu. Romul, Hatıralar Mağarası'ndan dışarıya çok nadir çıkardı. Hatta, Galen bunun en son ne zaman olduğundan bile emin değildi.

Elbette, Poseidon Prensesi'nin dönüşü çok büyük bir olaydı. Ama Romul'un yüzünde karşılama veya kutlama ifadesi yoktu. Sadece kayıtsızlık, hafif bir küçümseme ve biraz da gözlemcilik vardı.

Jagen, Kraliyet birliğini görmekten duyduğu memnuniyetsizliği saklama zahmetine girmede. Elbette, bu durum onun işini zorlaştırıyordu. Jagen'in küçümser tavırlarına rağmen, kızı Paca ne hissetmesi gerektiğinin farkında gözüküyordu. Paca, Jagen'in arkasından, her sahtekârın takınacağı kaygılı bir ifadeyle gizlice onlara bakıyordu.

Galen'i en çok rahatsız eden, eski akıl hocası Romul ile Jagen arasındaki gizli anlaşma değildi. Silahlı iz sürücüler daha büyük bir problemdi. Yanlarında Syrena'nın

geleneksel av silahlarını taşıyorlardı. Bunlar, balina kemiklerinden oyulmuş, ucunda öfkeli gözüken iğneli vatozların bulunduğu zıpkınlardı. Bu silahlar, köpekbalıklarına ve hırçın mürekkepbalıklarına karşı korunma amaçlı kullanılırdı.

Ama etrafta, ne köpekbalığı ne de hırçın mürekkepbalığı vardı.

Bu yüzden Grom, Nalia'nın elinden tutup Romul'u karşılamak üzere ileri doğru yüzünce Galen korktu. Burada bir tehlike sezinlemiyor muydu? *Tabii ki hayır. Şunun haline bak.* Nalia'yı önüne çekip Jagen ve Romul'a takdim ederken sevinçten yarı delirmiş haldeydi.

Ama daha kimse ağzını bile açmadan ve aradaki buzlar erimeden, uzaktan suyu dalgalandıran bir yakarış duyuldu. "Nalia!"

Galen bu sesi tanı mıyordu ve yanlarına yaklaşan bu yaşlı kişiyi daha önce hissetmediğine emindi. Yine de, yüz hatlarında ve zarif süzülüşünde Galen'e tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bu yabancıyı ancak Toraf tanıyor olabilirdi. Arkasını dönüp arkadaşına baktı. Toraf'ın bu kır saçlı Syrenalının önünde eğilmesi Galen'i şaşırttı. Diğerleri de onu takip ettiler ve saygı dolu reveranslar eşliğinde ona yol verdiler.

Galen, yaşlı kişinin kim olduğunu o anda anladı ve diğerlerine katılıp o da eğildi.

"Baba!" Nalia, kendini onun kollarına attı ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Sonra, Poseidon hanedanının kralı Antonis, herkesin gözleri önünde yüzünü kızının saçlarının içine gömüp hıçkırıklara boğuldu. Sesi acı, keder ve merak doluydu. "Poseidon'un sakalları aşkına,

bana döndün! Benim güzel inci tanem.” Kızına daha sıkı sarıldı. “Geri döndün.”

Galen ağabeyini, ağabeyi de baba kızı inceliyordu. Grom, istediği her şeye kavuşmuş olmanın verdiği huzurla gülümsüyordu. Yanlış anlamalar son bulmuş, üzerindeki ağır yük kalkmış ve âşık olduğu kişiye kavuşmuştu.

Galen, Grom’un bu ergence huzurunu biraz zamansız bulmuştu.

Romul, Galen’in bu düşüncesini doğrularcasına “Sayın Majestelerimiz Kral Antonis, bunca zaman sonra sizi görmek ne büyük bir onur! Bugün mağaranızdan çıkmanıza ne sebep olmuş olabilir?” dedi.

Antonis hayretle güldü. “Romul, daha önce bu kadar esprili olduğunu fark etmemiştim, eski dostum.”

“Bağışlayın, Majesteleri.” Romul, sahte bir gülümsemeyle dudaklarını büzdü. “Sizi neşelendirmekten memnuniyet duyarım; ama sizi bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu hâlâ anladığımı sanmıyorum, Majesteleri.”

Galen’in boğazı düğümlendi. Çenesini gerginlikle sıkkan Toraf’a göz ucuyla baktı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

“Romul, bu gerçekten güzel bir şakaydı. Yoksa artık gözlerin iyi görmüyor mu? Yine de hissetme yeteneğin seni yanıltıyor olamaz.” Antonis kıkırdadı ve Nalia’yı Arşivciler’e doğru döndürdü. Nalia, onlara kocaman gülümsedi. Galen’in kalbi sıkıştı. Orada dönen oyunun farkında değillerdi. Antonis, Nalia’nın omuzlarını sıkıp “Kızım Nalia bize döndü!” dedi.

Romul, iğrenç tavrına zarafet katmaya çalışarak “Saygıdeğer Efendim, neden bahsettiğinizi anladığıma emin değilim,” diye karşılık verdi. Nalia’yı göstererek “Bu kişi-

nin yıllar önce ölen Poseidon Prensesi olduğunu mu iddia ediyorsunuz?” diye sordu.

Antonis yeniden kahkaha attı. Hâlâ anlamıyordu. “Ah Romul, seni palyaço balığı. Tabii ki *iddia etmiyorum*. Bu benim *kızım*, ve belli ki sevgili dostum, o hâlâ hayatta.” Eliyle Nalia’yı gösterdi.

Grom, Antonis ile Nalia’nın yanına doğru yüzdü. “Ben daha çok *sizin* iddianızı merak ettim, Romul.” Galen, Kraliyet geldiğinde Syrena “karşılama” birliğinin önlerinde eğilmediğini yeni fark etmişti. Triton Kralı Grom’a karşı tam bir saygısızlık örneği sergilemişlerdi.

Romul bu defa başını eğdi ama hâlâ Kraliyet’ten birini karşılama geleneğine uygun davranmıyordu. “Beni affedin, kralım. Bu karışıklığın nasıl meydana geldiğini bilmiyorum ama sorunu çözeceğimize dair sizi temin ederim.”

“Hangi sorunu?” Grom neredeyse kükremişti.

Jagen, ileri doğru yüzdü. “Tabii ki davetsiz misafirinizin kim olduğuyla ilgili sorunu, Majesteleri.”

Jagen ve Romul arasındaki boşluğu Yodor doldurdu. “Tüm saygımla söylemek isterim ki, ben onun kimliğini çoktan kontrol ettim. Bu, Poseidon Prensesi Nalia’dır.”

Jagen başıyla onayladı. “Katkıların için teşekkür ederiz Yodor. Sen çok saygıdeğer bir iz sürücüsün. Ve tabii, bu kişi Nalia olsaydı prensesimizin dönmüş olmasından büyük mutluluk duyacağımızı tahmin edebilirsin. Ama gördüğün gibi, senin bizzat eğittiğin iz sürücüler bu yeni misafirimizin Nalia olamayacağı konusunda hemfikir. Hatta bu davetsiz misafiri daha önce hiç hissetmediklerini söylüyorlar.”

Galen, Jagen’in gırtlığına yapışmamak için kendi-

ni zor tutuyordu. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama bu kadarını beklemiyordu. Grom ile Paca'nın mührünü bozmak çok daha kolay halledilebilecekken, Nalia'nın kimliği sorgulanmaya başlamıştı ve bu durumda, Arşivciler'in mührü bozmak için makul bir gerekçeleri kalmıyordu.

Jagen'in güç aldığı yeri hepimiz küçümsedik. Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğiz.

"Bunu size hangi iz sürücünün söylediğini bilmiyorum," diye Antonis araya girdi. "Ama size yanlış bilgi vermişler."

Galen'e göre "yanlış" çok iyi niyetli bir kelimeydi. Bu iz sürücüler daha ziyade, "satın alınmışlardı" ya da en azından "manipüle edilmişlerdi". Durum hangisi olursa olsun, Jagen gücü ele geçirme planlarında epey titiz davranmıştı. Galen, Emma ve annesinin peşinde karadayken, Jagen o sırada yeni oluşan şartlara göre stratejisini güncelliyor olmalıydı.

Jagen'in iç çekişinde sahte bir sempati duygusu ve neşeden izler vardı. "Korkarım ki Majesteleri, bunu netleştirmek için bir yargılama yapmamız gerekecek. Ama endişelenmeyin, yakında tatmin edici bir sonuca ulaşacağımıza eminim."

"Yargılama" kelimesi buz gibi bir rüzgâr esmesine neden olmuştu. Antonis homurdandı. "Yargılamaya gerek olduğunu düşünmüyorum. Onun nabzını hissedebilecek bir kişi varsa, o da benim. Benim sözümü sorgulamıyorsunuz herhalde?"

Romul'un gözleri büyüdü. "Ah hayır yüce efendim, sizin sözünüzü elbette sorgulamıyoruz. Bizim niyetimiz

yalnızca gerçeği anlamak ve sizin yanılmadığınızdan emin olmak. Sonuçta, siz nabız hafızası eğitimi almış iz sürücülerden biri değilsiniz ve kızınızın ölümünün üzerinden çok uzun zaman geçti...”

Grom’un bir anda Romul’un burnunun dibinde belirmesiyle herkes tedirgin olmuştu. “Bu maskaralığa bulaşan Arşivciler’in ne elde etmeyi umduklarını bilemem,” dedi Grom sessizce. “Ama seni temin ederim ki, benim olana sahip çıkacağım.”

Romul gözlerini kırıştıırıp geriledi. “Evet, lütfen sahip çıkın Majesteleri. Kraliçeniz Paca, güvenli bir şekilde dönmenizi bekliyordu. Mahkeme toplanmadan önce onunla birlikte vakit geçirmeniz en büyük hakkınızdır.”

Jagen, Paca’yı Grom’a doğru iteledi. Ama Paca ona dokunma fırsatı bile bulamadı. Çünkü Nalia erken davranıp Paca’yı sert bir şekilde itti.

Galen ve diğerlerinin gidişinin üzerinden iki gün geçmişti ve Rayna'nın ses kısılması devam ediyordu. Bu hem nimet hem de lanet gibiydi. Bir yandan, sinirli ve endişeli gözüküyordu ve muhtemelen ağzından zaten güzel bir söz çıkmayacaktı. Öte yandan, ben yalnız kalmıştım. Yani, zihnimi dağıtmak için onunla ağız dalaşına girmeye bile razıydım.

Rachel, Rayna'ya ve bana ölümüne annelik yapıyordu. Ayak başparmağı kırık olsa da, annemin ona taktığı bileklik sayesinde evin içinde topallıyor, yemek ve temizlik yapıyor ve muhtemelen bıçaklarını biledikten sonra ninja yıldızlarını parlatıyordu. Rachel, fazla düşünmemek için kendine deli gibi meşguliyet yaratan insanlardan mıydı yoksa bu yetişkinlerin genel davranış biçimi miydi bilmiyordum, ama sebebi ne olursa olsun artık bunalmaya başlamıştım. Rayna bile benim gibi düşünüyordu.

Rayna, "Ben neden seninle birlikte okula gelemiyorum?" diye fısıldadı ama kulak tırmalayıcı sesi nadiren normalleştiği için, sesi ergen gibi çıkıyordu. "Galen bunu

yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Ben ondan daha zeki-yim."

Sırt çantamı yere bırakma fırsatı bulamadan, aynı tartışmaya yeniden başlamıştık. Bu konuyu daha önce elli altı kez konuşmuştuk. Tedirgin olduğunu ve kafasını dağıtmak istediğini biliyordum ve televizyon izledikten sonra bastırılmış öfke nöbetinin süresi uzayacaktı. Ama onu okula götürmek pek iyi bir fikir değildi. Toraf'ın kırı-dığı körfez manzaralı salon camımızı yenilemeye gelen tamirci çocukla aralarında daha çok kısa zaman önce bir olay yaşamıştı. Rayna, fısıldayarak konuşmak istemişti ama diğer pek çok şey gibi fısıldamayı da becerememişti. O anda işi daha da zordu çünkü ağzını her açtığında söz-cükler farklı ses perdesinden çıkıyordu. Ama Rayna'nın, güya sessizce, çocuğun burnunu kocaman bir ıstakoz kıs-kacına benzettiğini söylediğini duyan çocuk bu durum-dan pek hoşlanmamıştı.

Kim bilir okulda ne gibi hasarlara yol açardı. Galen kadar soğukkanlı davranmayı bilmiyordu. Beyninde uy-gun olmayan şeyleri filtreleyen bir mekanizması da yok-tu. Zaten onu geride bırakmalarının öncelikli nedeni de buydu. Syrena dünyasına uyum sağlayamıyorsa, onu in-san dünyasıyla tanıştırma riskini göze alamazdım.

Ah tabii, şömine üzerindeki devasa düz ekranın kar-sısına geçmiş kanal değiştirdiği sırada çok masum gözü-küyordu. Ama kısa bir süre önce, duvarda başka bir düz ekran televizyon olduğunu ve artık onun yerine yenisi-nin alındığını unutmamakta fayda vardı. Çünkü benimle kavgaya ettiği sırada salonda gerçek anlamda bir fırtına koparmış ve sonucunda etraftaki her şeye zarar vermişti.

Rachel ayaklarını sürüyerek Rayna'ya yaklaştı ve uzaktan kumandayı elinden kaptı. Televizyonu kapatıp "Bence bir gezintiye çıkmalıyız," dedi.

"Benim okulum var," dedim. "Zaten, devamsızlığım yüzünden rehberlik danışmanım ensemdedir. Ayrıca yolculuk yapmaktan yoruldum." Yüzyılın en abartısız beyanını vermiştim.

Rayna itiraz etti. "Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum, çünkü Toraf veya başka biri beni almaya gelebilir."

"O zaman, neden benimle okula gelmek için yalvarıyorsun?"

Omzunu silkti. "Dönen olursa, Rachel gelip beni okuldan alabilir. Ama üçümüz birden gidersek, kimse beni almaya gelemesin."

Rachel kollarını birleştirdi. "Şöyle bir şey var, benim küçük kraliçelerim. Burada bekleyip ne olduğunu düşünmekten çıldırmak üzereyim ve bence siz de öylesiniz. Hem yarın günlerden Cuma ve tesadüfe bakın ki, insanları istedikleri yere hemen ulaştıran uçak isminde bir araç icat edildi."

Rayna neşelendi. "Uçakla gideceğimiz bir yerden mi bahsediyorsun?"

"Nereye gideceğiz?" diye mızıldandım. "Disney World'e gitme havamda değilim ve senin ayağının durumu..."

Rachel çenesini hafifçe dikleştirdi. "Bence Dr. Milligan ile tanışmamın tam zamanıdır," dedi. "Bir iki günlüğüne otelin oda servisini kullanabilirim. Hem, hiç değilse Dr. Milligan Rayna'nın boğazını muayene eder."

"Gerçekten mi? Oraya uçabilir miyiz?" Rayna, gözlerinde bin bir çeşit heyecanla bana baktı. "Suda yüzdüm, karada yürüdüm ama daha önce hiç uçmamıştım."

Uçağa binmenin Galen'in üzerinde bıraktığı etkiyi hatırladım. Roketatar gibi kustuğunu hâlâ unutamamıştım. Ve Rayna markalı kusmuk temizleme havamda değildim. Yine de, kalbim umutsuz bakışlarını görmezden gelmeyi elvermedi. "Peki," diye iç geçirdim. "Cam kenarında sen oturabilirsin."

Rayna fok balığı gibi ellerini çırparken Rachel mutfığa döndü. "Uçak biletini yarın okul sonrası için alacağım. Ama oyalanmak yok. Bu berbat bacakla havaalanına kadar yürümek istemiyorum."

Rayna dudaklarını ısırды. "Ya biz gittiğimizde birileri dönmüş olursa?"

"Toraf'ın cep telefonu burada duruyor ve onu kullanmayı biliyor tatlım." Rachel, omzunun üzerinden baktı ve "Dert etme," dedi.

Rayna, uçakta hastalanmadı. Rayna, uçakta konuşmaktan da vazgeçmedi. Okaloosa Yerel Havalimanı'na indiğimizde, toplanmam hayatım boyunca onun uçakta konuştuğu kadar konuşmadığımı düşündüm. Bu, geçirdiğim en uzun kırk beş dakikaydı.

Rachel'in da sinirleri laçka olmuştu. Mütevazılığa asla katlanamayan Rachel, havaalanı transferimiz için şoförlü bir limuzin cip kiralamıştı. Rayna'nın ikram şampanyayı içmesi için ısrar etti. Bu şampanya kesinlikle Rayna'nın içeceği ilk alkollü içki olmalıydı ve sahildeki otelimize vardığımızda bundan tamamen emin olmuşum.

Rayna ön koltukta horlarken, Rachel otele kaydımızı yapıp çantalarımızı odalarımıza yollattı. "Gulfarium'a şimdi gitmek ister misin?" diye sordu. "Veya biraz dinle-

nip Rayna'nın uyanmasını da bekleyebiliriz."

Bu kritik bir karardı. Aslında, hiç yorgun değildim ve sarhoş Rayna'nın Gulfarium'un merdivenlerinde mücadele edişini izlemeyi çok isterdim. Ama, ahşap tırabzana veya benzer bir şeye kafasını çarparsa kesinlikle suçluluk duyardım ve o kalın kafasının verdiği hasarı karşılamak zorunda kalırdık. Ayrıca Dr. Milligan'ın azarlayıcı bakışlarına maruz kalırdım ve bu da duygularımı incitebilirdi çünkü o bana biraz babamı anımsatıyordu.

Böylece, doğru olanı yapmaya karar verdim. "Haydi biraz dinlenelim ve ayılmasını bekleyelim. Ben Dr. Milligan'ı arayıp otele vardığımızı söyleyeceğim."

Uyuyan Çirkin iki saat sonra uyandı ve hep birlikte Dr. Milligan'ı görmek üzere yola çıktık. Kim şampanyayla içki sersemliği yaşırdı ki? Ama Rayna yaşıyordu ve bu durum onu bir miktar mızızlaştırmıştı. Bu yüzden de, bizi içeri alan güvenlik görevlisine iyi davranmaya hiç niyeti yoktu. Ağzında bir şeyler geveleyip adamcağızı iterek ne kadar şımarık bir Asil olduğunu gösterdi. Neyse ki, hâlâ sesi kısıktı. Bunu telafi etmeye çalışmak ve sinirlenmek üzereyken, yeni vatoz sergisinin orada Dr. Milligan'ı gördük. Sanki karşısında vatoz değil de, onunla oynamak için yalvaran yavru köpekler varmış gibi cıvıldıyor ve mırıldanıyordu. Geldiğimizi fark edince gülümsedi. Bu gülümseme bana, aşırı bunaltıcı bir havada içilen soğuk bir meşrubat gibi gelmiş ve son birkaç gündür yaşadığım saçmalıkları neredeyse unutturmuştu.

Dr. Milligan, arkama baktı ve gülümsemesi iyice belirginleşti. "Sen Galen'in övgüyle bahsettiği ünlü Rachel olmalısın," dedi.

Rachel kahkaha attı. Hayır, kadın resmen *kikirdedi* ve Dr. Milligan'ın yanına doğru seğirterek elini uzattı. "Ünlü mü? Yoksa kötü şöhretli mi?"

O an, Rayna ile birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik. Bu, flört değil de neydi? Ve neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama Dr. Milligan bana bir şekilde babamı hatırlatıyordu ve ikisinin flörtleşmesi bana Grom'u, annemi ve onların nasıl mıknatıs gibi birbirlerine çekildiğini hatırlattı. Elbette Dr. Milligan gerçekten babam değildi; ama o an sanki babam kendine yeni birini bulmuştu ve bunun bana ne hissettirdiğinden emin olamadım.

Bu da oldukça aptalcaydı. Çünkü onlar Dr. Milligan ve Rachel'dı ve bunun hakkında herhangi bir şey hissetmek bana vazife değildi. Ayrıca, muhtemelen yakın zamanda olgunlaşmaya başlasam iyi olacaktı yoksa kafayı yiyecektim.

"Ah, hayır." Dr. Milligan benim içsel öfke nöbetimden habersiz devam etti. "Kesinlikle ünlü. Onun size taptığını biliyorsunuz."

O an Rayna beni çimdikledi. "Senin derdin ne?" diye tısladı. Rayna düşündüğümde daha iyi bir gözlemciydi. Rayna'nın düşündüğümde daha iyi bir gözlemci olmasından hoşlanmamıştım.

Ama yanıt vermek zorunda kalmadım çünkü Dr. Milligan ve Rachel havayı değiştirip bana Galen ve annemin davrandığı gibi davranma eğilimine girdiler. *Bu artık bir son bulmalı.*

Dr. Milligan şakıdı. "Ah, sevgili Emma, sen iyi misin? Biraz bitkin gözüküyorsun."

Elimi havaya savurdum. "Ben iyiyim. Sadece bura-

ya yeniden geldiğim için mutlu oldum. Lucky hâlâ sizin yanınızda mı?” Lucky, o yaz karaya vuran ve Gulfarium ekibi tarafından kurtarılan bir yunus balığıydı. Buraya son gelişimde, onunla aramızda bir bağ oluştuğuna inanmak istiyordum.

“Tabii ki, sen ona güzelce veda etmeden onu salamazdık.”

Yunus balığı havuzuna doğru gittik ve bir nedenden ötürü ben Lucky’yi yeniden göreceğim için gergindim. Beni hatırlamasını ümit ediyordum. Bir yandan, beni hatırlamazsa darmadağın olacağımı fark ettim. Her geçen saniye biraz daha duygusallaşmaya başladığımı da fark ettim. Sanki hayatımda olan her şey bir işaretti ve ben bu işaretlere çok fazla anlam yüklüyordum.

Olgunlaş, olgunlaş artık, olgunlaş.

Elimi havuza uzatmadan birkaç saniye önce olgunlaştım. Lucky beni hatırlıyordu ve küçük, tatlı burnunu bana sürttü. “Beni özledin mi?” diye sordum. Ve yemin ederim başıyla onayladı.

“Ben de seni özledim,” dedim ona. “Yokluğumda yeni numaralar öğrendin mi?” Lucky, son görüşmemizden beri yerine uyum sağlamış gözüküyordu. Son gördüğümde üzgündü ve evini özlüyordu. Bu defa, sanki artık evindeydi. Tam buna da bir anlam yüklemek üzereyken, Lucky beni futbol topuyla tanıştırdı.

Rachel sordu. “Emma, Dr. Milligan Rayna’yı muayene ederken yanımızda olmak ister misin?” Ne söylemeye çalıştığını anlamıştım.

Lucky’nin başını okşadım. “Geri geleceğim Lucky. O zaman oynarız.”

Merdivenlerden inmeye başladım. Yanından geçerken Rachel beni kenara çekti. “Bu doğru mu? Yunus balığı söylediklerini anlıyor mu? Ciddi misin?”

Dr. Milligan kıkırdadı. “Ah, bugün eğlenceli geçecek.”

Rayna, doktoru omzundan çekti. “Ama önce ben.” Sesi kulaklarımızı tırmaladı.

“Elbette tatlım. Elbette. Rachel, muayene odasında bize katılmak ister misin?”

“Eyvah çocuğum.” Dr. Milligan muayene kaleminin ışığını söndürdü. “Bademciklerin şişmiş.”

“Bu iyi bir şey mi?” Rayna sordu.

“Korkarım değil. Ses tellerin hasar görmüş olabilir. Daha önce başına buna benzer bir şey gelmiş miydi?”

Rayna bir süre gerçekten de düşündü. “Ses telleri derken neyi kastettiğinizi bilmiyorum ama bir defasında Toraf’a bağırırken sesim kısılmıştı. Ama o zaman bu kadar kötü olmamıştı ve bu kadar uzun da sürmemişti,” dedi ve kurbağa sesiyle, “Beni iyileştirebilecek misiniz?” diye sordu.

Dr. Milligan kafasını kaldırdı. “Emin değilim. Son zamanlarda Toraf’a bağırırdın mı? Biliyorsun, zaman zaman ona karşı çok sert olabiliyorsun.”

“Size bunu Galen mi söyledi? Bu tamamen onun görüşü.”

“Galen, bir ya da iki kez bahsetmişti.” Dr. Milligan, Rayna’nın çenesine dokunup ağzını açmasını istedi. Neyse ki, Rachel oraya gitmeden önce Rayna’ya birkaç tane nane şekeri çiğnemesini tembih etmişti. “Hmmmm,” dedi Dr. Milligan. “Damağında bir yırtık görüyorum. Hayır, tam olarak yırtığa da benzemiyor, bu fazla *muntazam*.

Daha çok bir deliğe benziyor. Ağzında kusursuz bir delik açılmış. Daha önce yoktu.” Düşünceli bir şekilde muayene kaleminin ışığını söndürdü. “Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?”

Rayna gözlerini iyice açıp kafasını iki yana salladı.

“Bana, balinaların ses çıkarmak için kullandığı nefes deliklerini anımsattı. Bana söyler misin sevgili Rayna? Canın acıyor mu?”

“Nasıl yani?”

“Mesela, konuşmaya çalıştığında canın acıyor mu? Ya da konuşmamaya çalıştığın zaman? Sesin kısıldığı sırada ne olmuştu hatırlıyor musun?”

Rayna kollarını birleştirdi. “Hayır acımıyor. Sadece konuşamıyorum, onun yerine fısıldıyorum. Yani normal konuştuğumu sanıyorum ama sadece fısıltılar çıkarıyorum. Ve evet sesim kısıldığı sırada ne olduğunu hatırlıyorum. Tabii ki hatırlıyorum. Bağırıyordum ama Toraf’a değil. Ama bağırınca da canım acımıyor. Hatta genellikle daha iyi hissediyorum. Bir tek...” Sonra bakışlarıyla beni suçladı.

Ah, aman ne güzel. Ama galiba bu durumu açıklayabilecek tek kişi bendim. “Benim annem... Annem onun üzerinde kloroform kullandı. Bayıltmak için.” Dr. Milligan’ın iyiliği için bunu daha sade veya daha uygun bir şekilde anlatabilirdim ama içten içe yüzündeki dehşeti görmek istiyordum.

“Anladım.... Kloroformu ne şekilde kullandı?” Gözlerinde milyonlarca soru işareti vardı ama Dr. Milligan sabırlı ve adım adım ilerleyen insanlardandı. “Sanırım benim üzerimde kullandığı gibi,” dedim. “Bayıltana ka-

dar yüzümüze kloroformlu bir mendil bastırdı." Yaşadığı şokun etkisinin geçmesini bekledim. "Sizce ağzındaki deliğe kloroform neden olmuş olabilir mi?"

"Hmm. Hayır, sanmıyorum. Delik çevresindeki dokular hasar görmemiş. Bu doğal bir oluşum gibi gözüküyor."

"Galen'in damağında da delik var mı?" Rayna sordu.

Dr. Milligan dudaklarını büzdü. "Onu daha yeni muayene ettim ve damağında bir delik görmedim. Neden sordun? Onun da mı sesi kısıldı?"

Rayna bu yanıtı hoşlanmamıştı. "Keşke. Hayır. Sadece, ikiz olduğumuz için onda da delik olabileceğini düşünmüştüm."

Dr. Milligan kıkırdadı. "Bu, ikinizin arasındaki fark tatlım. İkizler arasında özel olan sensin."

Rayna "Özel demek farklı demektir," dedi.

Ona "Ucubeler Kulübüne hoş geldin," demek istedim. Ama gerçekten endişeli gözüktüğü ve henüz içki sersemliğini üzerinden atamadığı için onunla uğraşmadım. İleride, bunu ona karşı kullanmak için elime birçok fırsat geçecekti. Sonuçta, o da hiç vakit kaybetmeden bana "Pis melez" demişti. "Sesim geri gelecek mi?" diye sordu Rayna.

"Sanırım," dedi Dr. Milligan. "Aslında, bu deliğin konuşmanı neden bu kadar etkilediğini tam olarak anlayamıyorum. Ama ne olur ne olmaz diye bence konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmalısın. Sadece şiş inene kadar. Altında gizli bir enfeksiyon olma ihtimaline karşı sana antibiyotik verebilirim."

"Bu anti bilyotik, deliğin kapanmasını sağlar mı?"

Dr. Milligan, şefkat dolu bir gülümsemeye "Korkarım hayır," dedi.

Buhar gibi yayılan bir hava bütün odayı kapladı. Hepimizin aklından başka düşünceler geçiyordu ve düşünürken gözlerimizi dikmiş Rayna'ya bakıyorduk.

Belli ki Dr. Milligan'ın düşünceleri, bizimkilere üstün gelmişti. "Emma, annen hangi akla hizmet sana ve Rayna'ya kloroform koklattı?" diye sordu.

Rachel, en İtalyan vari ve flörtöz tavrıyla saçlarını kabartıp omzunun üzerinde topladı. "Ah, Dr. Milligan. Size anlatacağımız çok ilginç dedikodular var."

Mağaranın girişinde bekleyen iz sürücüler, başlarını eğip yanlarından geçen Galen'i selamladılar. Galen bu selamı alıp yoluna devam etti. Nalia'nın tutulduğu odanın kapısına vardığında, nöbet tutan iki Tritonlu iz sürücü Galen'in içeri girmesine engel olmak için hamle yaptı. Herhalde herkes çıldırmıştı. *Altı ay öncesine kadar, herhangi bir iz sürücü onun herhangi bir yere girmesini engellemeye cesaret bile edemezdi.*

Emma annesinin kendi bölgesinde hapsedildiğini ve Galen'in de buna göz yumduğunu duysa acaba ne derdi? Ama hem Grom hem de Antonis, onlarla işbirliği yapmak ve kanunlara saygı duymak konusunda hemfikirlerdi. Onlar, bu eziyete katlanmanın ödülünü ileride alacaklarını düşünüyorlardı.

Galen, bunun gelecekte herhangi bir yarar sağlayacağından kuşku duyuyordu.

Galen, elinde tuttuğu ve ucunda ölü balık sallanan ipi göstererek "Majestelerine yemek getirdim," dedi.

"Yeni gelen misafir gayet iyi beslendi, Majesteleri.

Daha fazla yemeğe ihtiyacı yok.”

Galen kafasını iki yana salladı. Eskiden hiç kimse onun isteklerini reddetmeye cesaret edemezdi. Bu iz sürücüler, Nalia'nın yeni gelen bir misafir mi yoksa gerçek Poseidon vârisi mi olduğunu anlayacak yaşta değillerdi. Onlar da, tıpkı Galen gibi, Nalia ortadan kaybolduktan sonra dünyaya gelmişlerdi ve Nalia yeniden ortaya çıktığında onu hissedememeleri de normaldi.

Yani, birilerinin onlara verdiği talimatla hareket ediyorlardı. Bu bilgileri onların zihnine işleyenler Jagen ve Romul'du. *Grom haklıydı. Katı yemek, ancak yetişkinlere uygun. Bunlar gibi aptal gençlere değil.*

Galen'in bu şartlar altında bu terbiyesiz kurbağa yavrularına merhamet göstermesi olanaksızdı. O an, herhangi bir güçsüzlük belirtisi göstermesi hata olurdu. İşbirliği yapmayı kabul etmişti ama güçsüzlüğü asla kabul edemezdi. Jagen ve Romul'un ileri sürdüğü iddialar, Nalia'nın gerçek kimliğinden çok daha derin konulardı. Kraliyet'in güvenilirliğini, hükmetmeye uygun olup olmadığını sorguluyorlardı.

Galen, Emma'nın tehditkâr olduğunu söylediği yüz ifadesini takındı. “Size soran olmadı, iz sürücüler. Kenara çekilin.”

Bu sözler, genç olan gardiyanı sinirlendirmiş gibiydi. Yüzü düştü. “Biz... Biz, Kral Antonis dışında hiçbir ziyaretçiye içeri sokmamak üzere kesin emir aldık, Majesteleri.”

“Yani, benim ziyaret etmemi Antonis veya Grom mu yasakladı? Hiç zannetmiyorum.” Ağızlarından Jagen ve Romul'un ismini duymak için onlara meydan okudu. Mesajı aldılar. Her ne olursa olsun, Kraliyet Kraliyet'ti.

Kraliyet'e itaat etmeye devam etmek zorundalardı. İz sürücüler kenara çekilip başlarını eğdiler.

Galen, Nalia'yı mağara duvarının dibine çökmüş kendi kendine homurdanırken buldu. Nalia'nın onu bir süredir hissettiğini ve hatta belki iz sürücülerle yaptığı konuşmayı duymuş olabileceğini biliyordu ama Nalia, ancak Galen konuşmaya başlayınca kafasını kaldırdı. Galen "Sana biraz balık getirdim," dedi.

Nalia kollarını birleştirdi. "Neden Grom getirmedi?" dedi.

Galen, göz ucuyla nöbetçilere baktı. "Onun yeni eşine saldırdığının farkındasın, değil mi?" Galen, Nalia'nın bacakları olsa, o sırada ayağını yere vurmaya başlayacağından emindi. Ama Grom doğru olanı yapmıştı. Huzuru bozmamak için tarafsız gözükmeye çalışmış ve gerçek kimliği ortaya çıkana kadar Nalia'nın gözaltında tutulmasına göz yummuştu. Nalia, herkesin gözünde Triton Kraliçesi'ne saldıran davetsiz bir misafirdi. Poseidon vârisi olduğu kanıtlanana kadar, Jagen onu kızının can güvenliğine tehdit oluşturan biri olarak ilan etmişti.

Galen, işte bu yüzden tahtta Grom'un olmasından memnundu. Emma tutuklanmış olsa, o çoktan delirmiş, sert ve düşüncesiz davranışlar içine girmişti. Her şeyin daha da kötüye gideceğini bile bile bunu yapardı üstelik. Grom'un ayakları yerden kesilmişti ve olup bitenlerin derinliğini anlayamıyordu. Belli ki, Antonis de benzer durumdaydı.

Galen, her ikisi için de üzülyordu.

"Ona Grom'un eşi demekten vazgeç. Yanındaki bekçilerine dua etsin. Ayrıca aslan balığım yanımda olmadığı için çok şanslıydı..."

Galen yeniden balıkları gösterdi. “Yemek yesen iyi olur.” O an, Nalia’nın söyleyeceği her şey ihanet sayılabilirdi. Paca, hâlâ Triton’un kraliçesiydi ve Galen, kapının dışında bekleyen iz sürücülerin bütün konuşmalara kulak kesilmeleri için emir aldıklarından emindi.

Nalia arkasını döndü. “Aç değilim.”

Galen “Majesteleri,” dedi uygun bir biçimde. “Surat asmanız hiçbir işe yaramıyor. Bu balıkları yiyin. Size güç verir. Bunlar Grom’un hediyesi. En sevdiğiniz balığın bu olduğunu söyledi.”

Nalia hızlıca döndü. “Morina balığı mı? Morinadan nefret ettiğimi... Bir dakika.” Balıklara daha yakından bakınca, en alttaki balığın kuyruk kısmında bir çıkıntı olduğunu fark etti. “Ah. Evet. Morina balığına bayılırım.” Nalia, Galen’in elinden hediyesini aldı. Galen, Nalia’nın bunu ancak mahkeme kötü sonuçlandığı takdirde kullanması gerektiğini anlamış olmasını umdu. Jagen’in etkisi Grom’un tahmin ettiği veya Galen’in korktuğu kadar büyükse, son çare olarak bu yola başvuracaklardı.

En alttaki morina balığının içinde bir aslan balığı dikenini saklıydı. Galen, Nalia’nın bunu üzerinde taşımaktan huzursuzluk duyabileceğini düşünmüştü çünkü aslan balığının zehri öldürücüydü; ama Grom, Nalia’nın durumu idare edebileceğinden emindi. Grom, bunca yıldır Galen’in bildiğinden farklı davranıyordu. Aynı şey Nalia için de geçerliydi.

“Bunu ancak ve ancak mecbur kaldığınızda yemenizi söyledi, Majesteleri.” Bu kulağa çok saçma gelmişti. Nalia gözlerini devirince, Galen omuz silkti. Nöbetçiler, bu diyalogun saçmalığını fark etmiş gözüküyorlardı. Ama

Nalia, Galen'in söylemek istediğini anlamıştı.

Yargılama ertesi gün başlayacaktı. Genelde, mahkeme kararları göreve talip olan Avamlar tarafından alınırdı ama bu konu Kraliyet'i ilgilendirdiği için, her iki hanedanın Arşivcilerinden oluşan bir jüri görev yapacaktı. Bu mahkemede bir Asil yargılanacaktı. Galen, daha önce buna benzer bir şey yaşandığını hiç duymamıştı. Ama belli ki, Nalia'nın kimliğinden hâlâ şüphe ediyorlardı ve *Nalia*, onlarca görgü tanığının önünde Triton'un hâlihazırdaki kraliçesine saldırmıştı. Bu yargılama, aynı zamanda duruşma yerine de geçecekti. Galen, Jagen'in fazla zeki olduğunu düşünmeye başladı ve bu doğruysa, mahkemenin kararı Jagen'in becerikli ellerinde çoktan şekillenmiş olmalıydı. Nalia'nın kimliğini tanımayacak ve onu vatan hainliğiyle suçlayacaklardı.

Mahkeme bu şekilde sonuçlanırsa, Nalia son nefesini verene kadar Buzlar Mağarası'na hapsedilecekti. Ve Emma, Galen ile bir daha asla konuşmayacaktı. Nalia'ya Buzlar Mağarası'nda Galen de eşlik edebilirdi. Buzlar Mağarası, herhangi bir insan hapisanesine kıyasla daha büyüktü ve nüfusu daha düşüktü. Arşivciler'e göre, oraya tıkılmaya degecek kadar büyük suç işleyen Syrenalı sayısı toplam kırk kişi civarındaydı. Bu da sıkıcı, yalnız bir yaşam ve yalnız bir ölüm anlamına geliyordu.

Galen, Grom ve Antonis'in böyle bir sonuç çıkmasına müsaade etmeyeceklerini umuyordu. Galen, iki kralın alternatif bir plan yapıp yapmadığını veya bu planın ne olduğunu bilmiyordu ama ikisinin endişeli ifadelerinin ardında çaresizlikten daha önemli bir şey gizliydi. Onlar için öncelikli olan, bu işi doğru yollardan halletmekti.

Ama Jagen, Syrenalıların mantığını ele geçirdiği için ortada doğru bir yol kalmamış olabilirdi.

İzledikleri doğru yol başarısızlığa çıkarsa, elbette iki kral Nalia'nın mahkûm edilmesini izlemeyeceklerdi.

Grom, bunca yıllık acıyı Nalia'yı Buzlar Mağarası'na göndermek için çekmemişti. Ama mahkemenin vereceği karara karşı çıkmak demek... Galen, bunun sonuçlarını henüz düşünmek istemiyordu. Yalnızca Grom ve Nalia değil, Galen ve Emma da ipin ucundaydı. Arşivciler, Grom ve Nalia'nın birleşmelerine izin vermezlerse, Syrena geleneklerine göre Galen ve Emma'nın eşleşme ihtimali tamamen ortadan kalkacaktı.

Bu mahkemeden olumlu bir sonuç çıkmalı. Mutlaka çıkmalı.

Ama ya çıkmazsa? Kraliyet'in yerine geçmekle Jagen'in ne gibi bir çıkar elde edeceğini anlayamıyordu. Krallıklara sahip olmak mı istiyordu? Bu pek akla yatkın değildi. Syrena krallığı ile insan krallıkları arasında büyük fark vardı. İnsanlar için "Krallık", saraylar, malikâneler, refah seviyesi ve halk demekti. Syrenalılar için ise sonsuz bir okyanus anlamına geliyordu. Balıklar, resifler, mağaralar demekti. Syrenalıların zengin olmak için altına, mücevhere veya nakit paraya ihtiyaçları yoktu. Onların övündüğü en büyük zenginlik birbirlerine sahip olmalarıydı. Zaman zaman hizmetleri takas ettikleri de olurdu ama ihtiyaç halinde genellikle birbirlerine yardımcı olurlardı. Yaşlılarına ve gençlerine sahip çıkarlardı.

Bu yüzden de, krallıkları kontrol etmek istemesinin tek nedeni onların yaşam tarzını değiştirmek olabilirdi. *Ama neyi değiştirecekti?*

Galen, bütün bunları düşünürken onu izleyen Nalia'yı başıyla selamladı. Yüz ifadesinin Nalia'ya ne düşündürtüğünü merak etmişti. Galen "Artık dönmem lazım," dedi. Nalia omuz silkti.

Galen, Nalia'nın yanından ayrılırken düşüncelere daldı. *Nereye dönüyorum?* Hatıralar Mağarası'nın tünellerinde zaten iki kez dolaşmıştı ve her iki sefer de kendini Tartessos kalıntılarında, Emma'nın melez olduğunu anladığı duvarın önünde bulmuştu. Kıvrımları Emma'yı hatırlatan melez kız çiziminin yer aldığı duvardan gözlerini alamamıştı.

Galen, oraya yeniden dönüp kendine işkence etmek yerine, Toraf'ı bulmaya karar verdi. Arkadaşı kasvetli havasını üzerinden hâlâ atamamıştı ve en azından mutsuzluklarını birlikte yaşayabilirlerdi. Galen, Toraf'ın yakın bir mesafede olduğunu hissedebiliyordu ama duraksadı. Paca da yakında, Toraf'ın bulunduğu yöneydi. Galen, sahtekâr bir kraliçeyle uğraşacak havada değildi.

Yine de, Toraf ile bütün bu olanları konuşmak, Emma ve Rayna'ya özlemlerini, ortak aşk acılarını, endişelerini ve güvensizliklerini yatıştırmak için acil bir ihtiyaç duyuyordu.

O tarafa doğru yaklaştığında, Toraf ve Paca'nın beklenmedik kahkahalarını duydu ve şaşırdı. Bunlar, neza-keten atılan kahkahalara benzemiyordu. İçtenlikle ve keyifle baş başa vakit geçiriyorlardı.

Galen, baş başa ve samimi olduklarını anlayınca yumruklarını sıktı. *Bu adam ne yaptığını zannediyor?*

Yanlarına gittiğinde, gülüşmeyi kestiler. Galen ekşi bir ifadeyle sordu: "Umarım herhangi bir şeyi bölmedim."

Toraf, Galen'in sırtına bir şaplak vurup "Tabii ki böldün," dedi. "Bu sizin en iyi yaptığınız şey, Majesteleri."

Paca kıkırdadı. Galen, Paca'yı hiç böyle görmemişti. Rahattı, tamamen doğaldı ve babasının yanında olduğu gibi gergin de değildi. Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu iddia etmesi haricinde, tamamen samimi gözüküyordu.

"Toraf, geçenlerde iğneli bir vatoz sürüsüyle yaptığı mücadeleyle canlandırıyordu. Arkadaşının bu kadar eğlenceli biri olduğunu bilmiyordum, Galen." Paca'nın Toraf'ın omzuna dokunmasından, Galen bunun onların ilk sohbeti olmadığını düşündü.

Galen "Sana katılmadan edemeyeceğim," diye terslendi. "O, eğlenceli ve sürprizlerle dolu birisi."

Paca iç geçirdi, görünüşe bakılırsa güncel şartlarımızı hatırlamıştı. Kraliyet, onun sahtekâr olduğunu biliyordu ve onu Triton Kralı'ndan ayırıp tahttan indirmeye niyetliydi. "Maalesef artık gitmem gerekiyor. Babam beni bekliyor." Daha fazla açıklama yapmadan arkasını dönüp uzaklaştı.

Galen, Toraf'a dönmeden önce Paca'nın uzaklaşmasını bekledi. "Bu da neydi şimdi? Sen Paca ile flört mü ediyordun?"

Toraf omuz silkti. "Ben sadece durumdan faydalaniyorum, sazancık."

"İkinizin konuşacak neyi olabilir ki?"

"Duysan inanamazsın." Galen, yüzerek uzaklaşmaya hazırlanan Toraf'ı omuzlarından tuttu.

"Aydınlat beni o zaman, kurbağacık. Eğlenceye ihtiyacı olan biri varsa o da benim."

İkisinin gözleri birbirlerine kilitlendi. Toraf kesinlikle bir şeyler saklıyordu ve Galen'in bunu anladığının farkındaydı. "Sana, iğneli vatoz sürüsü hikâyesini daha önce anlattığıma eminim, Galen."

"Toraf."

Ama arkadaşı, Galen'in ellerini omuzlarından silkeledi. "Yeniden anlatacak vaktim yok, Galen. Birazdan Kral Antonis ile buluşacağım ve geç kalamam."

"Neden Kral Antonis ile buluşuyorsun?"

"O da iğneli vatoz sürüsü hikâyemi dinlemek istedi." Toraf, ne kadar gayret etse de iyi bir yalancı değildi. Ama o anda gayret etmeye bile çalışmıyordu. Galen'in, onun yalanlarını anlamasını umursamıyor ya da yalanlarıyla Galen'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Hangisi olursa olsun, Galen Toraf'ın bunu neden yaptığını anlamamıştı.

"O zaman, belki ben de gelip hikâyeyi dinleyebilirim." Toraf ile satır aralarını okuyarak konuşmak ona kendini tuhaf hissettirmişti. İkisi, yüzmeyi öğrendikleri çocukluk günlerinden beri en yakın arkadaşlardı.

İkimiz baş başayken bana asla Majesteleri demezdi. Bundan nefret ettiğimi bilir. Neden beni kızdırmak için zahmete giriyor? İzlendiğimizi mi hissetti? Yoksa bu, Toraf'ın resmi ve sert olan yeni yüzü müydü? Galen, Toraf'ın kuyruğu bir karides gölgesi küçüklüğünde gözükene kadar arkadaşının ardından baktı ve bu resmi ve sert olan yeni Toraf'dan hoşlanmadığına karar verdi.

O halde, kesinlikle alternatif bir plan yapıyorlardı ve Toraf da bu planın bir parçasıydı ve belli ki Galen bu plana dâhil edilmemişti.

Bunun birkaç anlamı olabilirdi. Belki ona güvenmiyorlardı. Ama bunun için bir nedenleri yoktu. Belki, planı söylemeyerek Galen'i koruduklarını düşünüyorlardı.

Ya da daha kötüsü, Galen'in bu plana itiraz edeceğini ve onlara engel olmaya çalışacağını düşünüyorlardı.

Demek ki, plan bir şekilde Emma'yı da kapsıyordu.

13

Kaynar su gelene kadar musluğu akıttım, sonra boş yulaf ezmesi kâsemin içine bir miktar bulaşık deterjanı koyup ıslattım. Çantamı aldığım sırada Rayna'nın arkamda oflayıp pofladığını duydum. "Neden ben de okula gelemiyorum?" Sesi kulaklarımı tırmaladı. "Galen okula gitti. O uyum sağlayabildiğine göre ben de sağlarım."

Bu söylediklerine verebileceğim onlarca yanıt vardı ama Rachel beni gözleriyle susturdu. Rayna'ya doğru yürüdü ve omuzlarını tuttu. "Ah tatlı bezelyem, o aptal insanlarla takılmak istemezsin."

"Evet, istiyorum. Özellikle de aptal oldukları için. O yokken, burası çok..." Yerinde dikleşti. "Bütün gün burada oturup televizyon izlemek çok sıkıcı. Bir şeyler yapmak istiyorum. Suyu bile giremiyorum. Parmağımı suya soksam Toraf anlar."

Bu beni şaşırtmıştı. "Suya girmesine izin verilmeyen benim. Senin girmemene dair herhangi bir şey söylemediler."

"Toraf girmememi tembihledi. Benim de suya girmem

tehlikeliymiş. Bana suya girmeyeceğime dair mührümüz üzerine yemin ettirdi.”

Sırt çantamı yere bıraktım ve yanındaki bar taburesine oturdum. “Neden tehlikeliymiş?”

Omuz silkti. “Söylemedi. Ama çok ciddi görüldüğünü söyleyebilirim.”

Bundan hoşlanmamıştım. Bu yeni açıklamanın hiçbir mantığı yoktu. Başlangıçta, o koca çenesini tutamadığı için onu geride bırakmaları bana mantıklı gelmişti. Galen’in suya girmemi istememesi de öyleydi. Ben melezdim. Benim için açıkça bir tehlike vardı. Ama Rayna Kraliyet mensubuydu. Bilakis, Syrenalılar arasında en fazla korunanlar onlardı. Teorik olarak, Rayna için en *güvenli* yer suyun içiydi ya da ben öyle düşünmüştüm. Onlar gittiğinde neden Rayna’nın keyfinin kaçtığını artık anlamıştım. Keşke bunu bana daha önce söyleseydi.

Bir an nefes alamadım. Toraf Rayna’nın canının tehlikede olduğunu düşündüyse, Galen de tehlikede olabilir miydi? Peki ya annem? Galen veya Grom, annemi tehlikenin ortasına mı atmışlardı?

Karşılaşacakları en büyük zorluk, Paca ve Grom’un mührünü bozmak olacaktı. Tehlike hiçbir zaman söz konusu değildi.

Rachel bana sırt çantamı uzattı, yüzünde anlamlı bir ifade vardı. “Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Zihnini bir süreliğine bunlardan uzaklaştırmak için okula gitmek gibi bir lüksün var. Mutlu olmalısın. Ve bu arada ben de bu tatlı bezelyemi alışverişe götürürüm ve okuldan *sonra* ikinizin de kafasını dağıtacak bir şeyler düşünürüm.”

“Okula gitmektense alışverişe çıkmayı tercih ederim,”

dedim ama o beni kapıya doğru iteledi ve elime Galen'in cipinin anahtarlarını tutuşturdu. Onunla tartışmak, an-nemle tartışmaya benziyordu. O kazanır, ben kaybederdim ve zaten çoğunlukla doğrusu da bu oldurdu. Anahtarları alıp çıktım. Galen'i tanımadan önce, okula gitmeye nasıl tahammül ettiğimi bilmiyordum. Ve bunu Chloe öldükten sonra nasıl yapmıştım? Chloe varken okulun bir günü bile sönük geçmezdi. Okulun ilk yılında Chloe ile ortak kullandığımız dolabın yanından geçtim. Dolabın her tarafına yapıştırdığımız çıkartmaların kirli kenar izleri hâlâ duruyordu. Dolabın köşesinde hâlâ baş harflerimiz kazılıydı. Acaba okul yönetimi, geçtiğimiz yaz yaşananlara duydukları saygıdan dolayı burayı bu halde bırakmaya mı karar vermişti? Acaba ben mezun olunca temizleyip yeniden boyayacaklar mıydı? O an Chloe bana mesaj gönderiyor, yanımdan yürüyor veya dolabın önünde beni bekliyor olabilirdi.

Ama geçtiğimiz yaz olanlar her şeyi değiştirdi. Bir köpekbalığı onu bacağından yakalayıp sörf tahtamızın üzerinden sökerek Meksika Körfezi'nin derinliklerine doğru çektikten kısa süre sonra, o hayatını kaybetti. Ve sonra hayatım değişti. O an fark edememiştim; ama çocukluğumdan beri ilk kez o gün yeteneklerimi kullanmıştım. Aslında, büyükannemin göletinde canımı kurtarmak için mücadele ettiğim zaman da bunun farkında değildim. Galen ile de aynı gün tanışmıştım. Onu ilk kez hissetmiştim. Cidden, geçen yaz çok fazla ilkler yaşamıştım.

Ve artık, kendimi suçlu hissediyordum. Galen'i Chloe'nin yerine mi koymuştum? Ya da daha kötüsü, Chloe'nin yerini tutması için Galen'i kullanmış mıydım? Chloe için yeterince yas tutabildim mi? Yeterince ağladım mı? O ölmesey-

di, hâlâ hayatta olsaydı, hayatımda Galen ve Chloe'ye aynı anda yer verebilecek miydim? Birbirlerini severler miydi yoksa ikisinden birini seçmek zorunda mı kalırdım? Ve ben bu durumda kimi seçerdim? Ve neden kimi seçeceğimi düşünürken bile kendimi suçlu hissediyordum?

Baş ağrısını geçirmek için kendi ayak başparmağına basan tiplerden biri gibi hissettim kendimi. Bir endişemin yerine başka bir endişe koyuyordum. Galen ve annem hakkında ya da çeşitli olasılıklar üzerinden Chloe hakkında endişelenmek, hepsi aynı yere çıkıyordu. Hepsi endişenin sonucuydu. Okul koridorlarına göz gezdirdim. Bütün dertleri ev ödevi, evden çıkmama cezası veya baloya giyeceği kıyafet olan çocukları imrenerek izledim. Hatta o sırada, bir grup öğrenci balo posterinin önünde toplanmış, muhtemelen baloya hangi araçla veya kiminle gideceklerini falan konuşuyorlardı.

Geçtiğimiz sene bu zamanlar, ben de o posterin önünde aynı şeyi yapıyordum. Chloe ve ben altıncı sınıftayken, erkek arkadaşlarımız olsa bile mezuniyet balosuna (Chloe buna bekârlığa veda balosu derdi) kavalyesiz gitmeye karar vermiştik. Daha 11 yaşındayken, baloya başkaları için değil kendimiz için gideceğimizi ilan etmiştik ve ömrümüzün en iyi akşamını geçirecektik. Nokta.

O artık yanımda olmadığı için ne yapacağımı bilemiyordum. Bu anlaşmamıza sadık kalıp kavalyesiz gidebilirdim ama o zaman Galen'in zarafetle dans edebilmek için takım elbiseleri içinde herkesin önünde kıvrandığını görmekten mahrum kalacaktım. Belki bu olup bitenler yüzünden, baloya Galen ile birlikte gitme şansım bile olmayacaktı.

O anda, balonun aptalca bir şey olduğuna karar ver-

dini. Eskiden benim için bir anlamı olan saçma bir dans gecesi idi ama artık hiçbir anlamı yoktu.

Ve yine o anda, geçtiğimiz sene Galen ile girdiği testesteron savaşı nedeniyle Galen'in en iyi dostu olarak addettiğim Mark Baker bana doğru yaklaştı. "Baloya ne giyeceğine karar verdin mi? Dur, tahmin edeyim. Gözlerinle uyumlu menekşe tonlarında bir elbise giyeceksin," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. Galen gittiğinden beri Mark'ın bana olan ilgisi çok artmıştı. Mark kötü biri filan değildi ve bir yıl önce ilah gibi dolaşmaya ara verip bana baloya ne giyeceğimi sorsaydı aptal gibi kekelerdim. Ama diğer her şey gibi, Mark da benim için bir yıl öncesinde kalmıştı.

Ve bundan hoşlandığımdan emin değildim.

Omuz silktim. "Muhtemelen gitmeyeceğim."

Mark şaşkınlığını gizlemeyi başaramadı. "Yani, Galen baloya gitmene izin vermiyor mu?"

"Kes şunu. Galen'in her şeyimi kontrol ettiğini düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Baloya gitmek isteseydim, emin ol giderdim."

Mark ellerini havaya kaldırıp teslim oldu. "Sakin ol, kızgın tava gibisin. Sadece kibarca bir soru sordum. İstersen, bu konu yerine açlık çeken çocuklardan veya hükümet komplolarından bahsedebiliriz."

Kahkaha attım. Mark'ın ne kadar yumuşak başlı olduğunu unutmuştum. "Özür dilerim, sanırım bugün pek havamda değilim."

"Sanır mısınız?" dedi. Koluna vurdum ama sonra bu flörtöz gözüken davranışım için kendimi suçlu hissettim. "Eee, kimse mükemmel değildir," diye devam ettim.

Ders zili çaldı ve o geri geri yürüyerek yanımdan uzaklaşmaya başladı. “İsmi lazım değil ama bazıları mükemmele çok yakındır,” dedi. Göz kırptı ve yüzünü çevirdi.

Mark cana yakın ve iyi biriydi ama sanki biraz sıradandı. Kısa bir süreliğine, benim melez olmadığımı, anemin uzun süredir ortalıkta olmayan bir deniz kraliçesi, erkek arkadaşımın duruma göre yüzgeç veya tüylü bacaklar çıkaran birisi ve hayatımın depremde zangırdayan bir tabak yığını gibi olmadığını hayal ettim.

Sadece kendim olduğumu düşündüm. Mark’ın beni baloya götürdüğünü, onun istediği gibi menekşe rengi bir balo elbisesi aldığımı, balonun kral ve kraliçesi ilan edildiğimizi ve gecenin bir kısmında dans edip geri kalan kısmında öpüştüğümüzü düşündüm. Küçük bir yanımla bunu istiyordu. Hayır, tam olarak Mark’ı da değil. Sadece küçük bir yanımla, *normal biri* olabilmek istiyordu.

Ama babamın yüzme öğrenmem için beni ikna etmeye çalışırken anlattığı ters yönlü dip akıntısını hatırladım. “Dip akıntısına kapılırsan,” demişti, “kendini tamamen bırakmalısın, seni dışına fırlatmasına izin vermelisin. Her ne olursa olsun, mücadele edip enerjini ve oksijenini boşa harcamamalısın. İnsanlar bunu yaptıkları için ölüyorlar. Beklersen hayatta kalırsın. Önünde sonunda, tam nefesinin tükendiğini hissettiğin an seni bırakacaktır. Yalnızca sabırlı olman gerekiyor.”

Çünkü o sırada, dip akıntısına kapılmışımdı. Ve hayatımı geri alana kadar nefesimi tutup sabırlı olmam gerekiyordu.

Böylece, evrende olan biten her şeyi düşünmeyi bir kenara bırakıp dersime girdim.

Galen, daha önce sınırı bu kadar kalabalık gördüğünü hatırlamıyordu. Yerküreyi çevreleyen bu ince şerit, bağımsız bir bölgeydi ve burası mahkemenin yapılabileceği tek alandı. Galen, insanların dikey ekvator çizgisini hatırladı çünkü o çizgi de tıpkı bunun gibi dünyayı tam ortasından bölüyordu. Arena, iki Kraliyet hanedanından Syrenalılarla ve Jagen'in "hanedanına" geçiş yaptıktan sonra "Vefalılar" ismini alan diğerleriyle ağzına kadar doluydu.

Galen, Arena'nın şeklini Rachel'ın kahvaltıda kullandığı mısır gevreği kâselerine benzetti. Arena, etrafta bulunan diğer manzaraların aksine düz, sıkıcı ve doğal bir vadiydi ve insanların volkan dedikleri kızgın tepelerle çevriliydi. Bu kızgın tepeler uzun yıllardır, Galen doğmadan öncesinden beri, harekete geçmemişti. Bugün hâlâ hayatta olan yaşlı Arşivciler, eski Arşivciler'in anlattığı hikâyeleri hatırlıyorlardı ama o gün orada bulunan hiç kimse herhangi bir patlamaya tanık olmamıştı.

Ayrıca, birtakım insan kanunlarıyla bölgede balık av-

lanması da yasaklanmıştı. Tekne veya dalgıçlar buraya yaklaştığı zaman, civar adalarda yaşayan bazı insanlar onları kovalıyordu. Bu bölgede insan hareketliliği çok sınırlıydı. Yine de, mahkeme heyetiyle karşı karşıya gelmeleri durumunda, insanlar teknolojilerini kullanarak bu aktiviteyi tespit edebilir, araştırabilir hatta buna müdahale edebilirlerdi.

Belki, bu defa bunun olmasını tercih ederdim.

O ana kadar, sadece Romul tanıklık yapmıştı. Yaşlı Arşivci, yeteneklerin bazı durumlarda Asil olmayanlara da aktarılabilceğini düşündüğünü güçlü bir şekilde ortaya koydu. Galen, onun söylediklerine tamamen katılıyordu. Genetik bilimi hakkında kendi aralarında daha önce de konuşmuşlardı. Ama Romul genetik biliminden habersizdi ve o sırada Paca'nın yeteneklerini savunmaya çalıştığı için, Galen bu eski akıl hocasının gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu.

Romul, ortada bulunan tanıklık taşından ayrılmadan önce “Ve kim bilebilir, belki de Kraliyet mazide kalmıştır. Belki de, Paca düşündüğümüzden daha çok Kraliyet kânına sahiptir,” dedi.

Romul, bu çıkarımıyla aşırıya kaçmıştı. Dahası, bu söyledikleri hainlikti. Ama Romul'un tutuklanma riski yoktu. O an, kalabalığın tamamı fısıldaşmaya başladı. Romul'un sözleri büyük bir hızla suda yayılıp şaşkınlık dalgası yaratmış, geri dönüşü olmayan bir dehşet duygusuna yol açmıştı. Sözleri, oradakilerin zihinlerinde sonsuza kadar yer edecek ve kesin şekilde çürütülene kadar şüphe uyandıracaktı. Arşivciler ve Avamlar'ın Kraliyet'e duydukları güvensizlik hissi sonsuza kadar sürecekti.

Galen, tepkisini ölçmek için Grom'a baktı ama başarısız oldu. Ağabeyi, gülücükler saçan kraliçesi Paca'nın yanında konumlanmış olsa da yüzündeki donuk ifade daha çok Nalia'nın yüzüyle uyumluydu. Toraf, Triton Kraliyeti'nin yanında çenesini sıkıp gevşetiyordu ama bunun dışında herhangi bir tepki göstermiyordu. Galen, bakışlarını Poseidonlular için ayrılan bölümde duran Antonis'e kaydırды. Yaşlı kral, inceden inceye eğleniyor gibiydi.

Kral, kendine dayattığı bunca yıllık tecritin ardından belli ki artık mantıklı davranışlar sergileyemiyordu. Öyle olmasa, dudaklarında beliren samimi gülümseme nedeniyle Galen, Majesteleri'nin akıl sağlığını sorgulamak zorunda kalacaktı. Sanki az önce Romul ona bir şaka yapmış gibi duruyordu.

Galen, kendi yüz ifadesinin hangi duygusunu ele verdiğini merak etti. Kızgınlığını mı? İnançsızlığını mı? Gerginliğini mi? Ama bunu düşünecek fazla vakti olmadı.

Mahkeme heyeti tarafından sözcü seçilen Triton hanedanı Arşivcilerinden Tandel, merkez taşına geldi ve Arena'da bulunanları susturdu. "Dostlarım, Romul bize üzerine düşünmemiz gereken bazı şeyler söyledi ve bu yüzden ona teşekkür ederiz. İlk tanışımızı dinledik ama bu sorunu çözmek istiyorsak diğer tanıkları da dinlemeliyiz." Bu sözler kalabalığı yatıştırmış gözüküyordu. Tandel kibardan ziyade kendini beğenmiş bir tavırla başını öne eğdi. "Şimdi, Poseidon hanedanının saygıdeğer iz sürücülerinden Lestar'ı dinleyelim."

Lestar, görmüş geçirmiş biriydi. Nalia'nın nabzını, kim olduğunu hatırlayabilecek yaşıydı. Toraf'a göre, bir

iz sürücü tanıdığı bir nabzı asla unutmazdı. Bu doğruysa, Lestar Nalia'nın Poseidon Prensesi olduğunu doğrulayabilirdi. Onun ve Yudor'un tanıklığıyla bu saçma duruşma sona erebilirdi.

Neyse ki Lestar, hiç uzatmadan bunu yaptı. "Dostlarım, bugün benim tanıklığımı dinlediğiniz için size teşekkür ederim. Bu mutlu olayın bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. 'Mutlu olay' diyorum çünkü kayıp Poseidon Prensesimiz bize döndü. Birçoğunuz, yani yaşı yeten herkes, yıllar önceki maden patlamasının ardından benim bir arama kurtarma birliğine liderlik ettiğimi bilir." Topluluğun arasında başıyla onaylayanlar oldu. Bu olay, türlerin tarihinde gerçekleşen en büyük trajedilerden biriydi ve her iki hanedan da olanları biliyordu. "Siz daha genç olanlar ise, nesilden nesle aktarılan bu olayı duymuş olmalısınız. Duyduysanız, prensesimizin hayatta olduğuna dair umudunu en son yitiren kişi olduğumu da bilirsiniz. Sonuncu iz sürücü birliği eli boş döndükten sonra bile, onu aramayı günlerce sürdürdüm." Lestar, sevecen bir gülümsemeyle Nalia'ya döndü. "Dostlarım, bu söyleyeceklerime lütfen inanın. 'Misafir' diye adlandırdığınız kişi kesinlikle misafir değildir. Kanunlarımızın ve iz sürücülük yeteneklerimin üzerine yemin ederim ki, o Poseidon Hanedanı'nın vârisi Nalia'dır. Onu, annesinin karnından çıktığı günden beri tanırım. Lütfen siz de bana katılıp ona 'Hoş geldin,' deyin."

Bu konuşmanın üzerine alkışlayanlar da oldu; ama çoğunluğunu Vefalılar'ın oluşturduğu kalabalıktan daha çok can sıkıcı homurdanmalar duyuldu. Tandel, iki elini kalabalığa doğru kaldırarak sessizlik istedi.

Birkaç dakika içinde, yeniden sessizlik hâkim oldu. Tandel, elini Lestar'ın omzuna koydu. "Bu güzel tanıklık için teşekkür ederiz Lestar. Söylediklerini değerlendirmeye almaktan mutluluk duyacağız."

Bu sırada, Antonis sesini yükseltti. Artık gülümsemi-yordu. "Daha neyi değerlendirmeye gerek duyduğunuzu merak ediyorum Tandel. Lestar az önce kızımı tanıdığını söyledi ve onu bağrına bastı," dedi. "Kızım buraya ilk geldiğinde, Yudor da aynı şeyi yaptı. Söylenecek başka ne kaldı?"

Galen, az önce kalabalığın sessiz olduğunu düşünmüştü ama Kral'ın mutlak varlığını ortaya koyması üzerine şaşkına dönen kalabalık asıl o an donakalmıştı. Antonis bunca yıldır kendini saklıyordu. Onun çatallı sesi, her iki hanedandan Syrenalıların üzerinde büyü etkisi yapmıştı. Galen, kalabalığın şaşkınlığının Kral'ın sözlerini ve düşüncelerini gölgelememesini umdu.

Tandel gülümseyerek söz aldı. "Majesteleri, bütün katılımcılar adına bu mahkemeye katılarak bizi onurlandırdığınız için size minnettar olduğumuzu söylemek isterim. Söylediklerinizi anlıyorum, ama kesin ve tatmin edici bir uzlaşmaya varmak için bütün tanıkları dinlememiz sizce de daha isabetli olmaz mı?"

Antonis gözlerini devirdi. "Mahkemelerin işleyişini biliyorum, Tandel. Ama o benim kızım. Bunu benden daha iyi kim bilebilir? Benim kızım olmasaydı, neden Sınır'ı onurlandırmak için buralara kadar geleyim?"

Galen, Poseidon Kralı'nın sıkıştırması karşısında Tandel'in debelenmesini keyif içinde izledi. Acaba Antonis her zaman böyle açık sözlü ve sabırsız mıydı, yoksa bu

keyifli özelliklerini Kraliyet Mağaraları'nda soyutlandığı sürede mi geliştirmişti? Kralın bu çıkışı karşısında, Toraf haylazlıkla sırtıttı.

“İzin verir misiniz?” Kalabalıktan bir ses duyuldu. Bu, Galen'in çok iyi tanıdığı bir sestti. Jagen merkez taşına geldi ve kendi durduğu bölümdeki Vefalılar'a döndü. Koca bir gülümsemeyle hain destekçilerinin önünde eğildi. “İzin verirseniz dostlarım, Majesteleri'nin neden bu yabancıya kızım dediğine dair iyi bir tahminde bulunacağım.”

Jagen, Antonis'e döndü. Gözlerindeki zehrin sesini etkilememesine özen gösterdi. “Bence dostlarım, Kral Antonis kendi hanedanının işe yaramaz olduğunu kabul etmek yerine bu davetsiz misafirin kızı olduğunu söyleyerek soyunu devam ettirmeyi amaçlıyor. Birçoğunuz, kızım Paca'nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu gör-dünüz. Yani, Kraliyet'i böyle yüce bir konumda tutmaya devam etmemiz için ne gerekçemiz kaldı? Kral Antonis de bunun çok farkında. Avamlar da bu yeteneklere sahip olabildiğine göre, neden Kraliyet'in himayesi altında kalmak yerine aramızdan hükmetmeye daha uygun bir lider seçmeyelim ki?”

Jagen, coşkulu tezahüratlar yapan destekçilerine döndü. Jagen'in ağzından çıkan her kelimenin ardından Galen'in midesindeki yumru büyüyüp şişiyordu. Çünkü, teknik olarak söylediği şeyler doğruduydu. Yine de Galen, Jagen'in bu denli patavatsız konuşmasına ve böyle bir ihanetin halk tarafından heyecanla karşılanmasına hazırlıklı değildi.

Hayır, Jagen liderlik için kendi ismini öne çıkarmamıştı. Ama zaten söylemesine gerek yoktu. Onların dü-

şüncelerini yönlendiriyor, kararlarını etkiliyordu. Sanki, Kraliyet'in bulunmadığı bir ortamda bu konuşmayı daha önce de yapmıştı. Jagen esaslı bir muhalifti. Devam etti: "Kral Antonis, çok uzun yıllardır varlığı ve liderliğiyle yanımızda değil. Ama şimdi, Kraliyetinin konumu tehli- kede olduğu için bizim mesel elerimizle ilgilenmeye karar verdi. Böyle bir yönetime nasıl güvenebiliriz?"

Vefalılar bir kez daha alkışladı. Jagen, ellerini kaldırarak sessizlik istedi. "Dahası da var. Kraliyet kendini kanunların üstünde görüyor. Bu davetsiz misafiri bize Poseidon Prensesi Nalia olarak tanıtıyorlar. Dostlarım, bu kadın uzun yıllardır Büyük Topraklar'da insanların arasında yaşadığını beyan etti. Size bunun aksini kanıtlayacağım ama o Poseidon Prensesi olsa bile, kanunları çiğnemesine izin mi vereceğiz? Saygıdeğer generallerimizin bize aktardığı kanunların Kraliyet tarafından sulandırılmasına daha ne kadar izin vereceğiz?"

İzleyecilerden gelen uğultular karmaşık duygular taşıyordu. Arena sağır edici bir gürültüyle inliyordu. Birden, Antonis iri elleriyle Jagen'in gırtlığına yapıştı.

15

Sırt çantamı tezgâhın üzerine koydum ve pamukları asepton şişesinin içinde yüzdürmeye ya da boğmaya çalışan Rayna'nın yanındaki bar taburesini çektim. Ona "Bence artık ölmüştür, durabilirsin," dedim.

Bana ekşi bir bakış attı ve kocaman ayak tırnağını kirli bir tencereyi temizlermişçesine ovalamaya başladı. Rachel önüme bir bardak buzlu su ve içinde fındık, krema, damla çikolata, tarçın ve daha kim bilir neler olan bir kurabiye koydu. "Bu da ne?" diye sordum.

Rachel omuz silkti. "Bilmem. Bu tarifi bu sabah uydurdum ama henüz bir isim koymadım. Sanırım, canım hepsinden yemek istedi."

Isırık almamla beraber, bütün tatlar yarışmaya başladı. Ve ben isminin ne olması gerektiğine karar verdim. "Bunun adı Karışık Kurabiye olsun," dedim. Bunun kulağa kötü geldiğini anlar anlamaz henüz o yüzünü ekşitmeden, "Hayır, bu bir iltifattı! Annem bana içine Meksika biberi, peynir, ekşi krema ve eline ne geçerse kattığı karışık bir omlet yapar," diye ekledim. *Yapardı* desem daha

doğru olacaktı çünkü prenses rolünü oynamaya gittiğinden beri yapmamıştı.

“Ah,” dedi Rachel. “Senin bulduğun ismi çalmak istemem. Cümbüş Kurabiye olsun mu?”

“Hm. Olur Tabii.”

“Olmadı mı? Peki... Öğürten Kurabiye nasıl?”

“Vay canına. Kendine bu kadar haksızlık etme.”

Sırıttı. “Peki, şuna ne dersin..?”

Rayna dökülen asetonu kâğıt havluyla silerken “Tamam, Rachel’in bizim için aldıklarına bakmaya gidelim mi?” dedi. Boşu boşuna boğazını temizledi. “Sahildeler...”

“Çoğul şeylerden mi bahsediyoruz?”

Rayna başıyla onayladı. “Mor renkli olanı benim.”

Rayna’nın peşinden dışarı çıkıp suya doğru ilerledim. Kısa süre önce yağmur yağmış olmalıydı. Yağmur damlalarının kuma düştüğü yerlerde oluşan küçük çukurları hâlâ görebiliyordum. Kumsalın okyanusla buluştuğu noktada, biri kırmızı diğeri mor renkte iki jet ski duruyordu. Duraksadım.

“Suya girmememiz gerekiyor.”

“Buna binmek için sadece ayağını sokman yeterli. Sonra suyla işin kalmayacak.”

“Ya üzerinden düşersem?”

“Düşme.”

“Ama...”

“Bak, korkuyorsan söyle. Yoksa korktuğunu söylemeyecek kadar korkak mısın?” Kıpırdamadığımı görünce kollarını birleştirdi. “Sen okuldayken buna binip Rachel ile birlikte açıldık. Bunu, araba sürebilen herkes kullanabilir.”

Bu, beni hiç rahatlatmamıştı çünkü aslında Rayna araba süremiyordu. En son denemesinde, Galen'in kırmızı küçük arabasını bir ağaca toslamıştı ve biz de eve polis aracının içinde dönmüştük. Bunları alırken Rachel'in aklı neredeydi?

Dudağımı ısırdım ve ayağımı sadece jet ski'ye binmek için suya sokarsam Galen'in ne hissedeceğini düşündüm. Belki Rachel beni itse, bunu düşünmemeye gerek kalmazdı. Bir dakika... "Rachel o yaralı ayağıyla buna mı bindi?"

Rayna yüzünü buruşturdu. "Şey, benimle dışarı kadar geldi ve beni izledi. Sonuçta aynı şeye geliyor. Rachel, Galen'in hoşlanmayacağını düşündüğü hiçbir şey yapmaz."

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve parmaklarımı kuma gömdüm. "Sanırım yapmaz." Ama Rachel'in bile bir kırılma noktası, mızımızlanmalara tahammülünün bir sınırı muhakkak vardı. Ve mızımızlık ödülleri dağıtılıyor olsaydı, birinciliği Rayna'ya verirlerdi. Rayna tatlı bir ses tonuyla "Eminim, Galen de senin biraz eğlenmeni isterdi," dedi. Hayatımda ilk kez kedi görünümlü bir balık görüyordum. "Galen dünyanın geri kalanında yaşanan küçük yanlışları düzeltirken, serin de uğraşların olmasını isterdi."

Rayna'nın on numara bir manipülatör olduğuna karar verdim. "Galen kendisi eğlenmek uğruna hayatımı tehlikeye atmamı istemezdi. Ayrıca onun dünyanın geri kalanındaki yanlışları düzelttiği falan yok. Bizim için en iyisini yapmaya çalışıyor."

"Ve ne zaman birileri *bizim* ne düşündüğümüzü umursayacak?" Sözleri acı doluydu. Acaba, sesi kısık olmasa

bu kısımda bağırır mıydı? Sesi, frekansı bozuk bir radyo istasyonu gibi gidip geliyordu. Uzun kirpiklerinden, samimiyetine güvenmediğim gözyaşları akmak üzereydi.

“Senin neyin var?” dedim. “Bir şey mi oldu?”

Güneşin kavurduğu plajda sanki dondurucu bir soğuk varmış gibi kollarını kendine doladı. “Evet. Hayır. Bilmiyorum. Yani, neler oluyor? Neden hiç kimse bizi almaya gelmedi? Ve...” Suyu doğru döndü. “Annenin nasıl bunca yıl karada yaşadığını düşünüyordum. Ve benim de karada yaşamayı çok istediğimi.”

Ağzımı kapatmayı başarmazsam, dilim içeride kuruyacak ve büzülecekti. Galen, karada daha fazla zaman geçirme niyetini gitmeden önce açıkça ifade etmişti. O bunu yapabiliyorsa Rayna da yapabilmeliydi, öyle değil mi? Ama Rayna’nın bahsettiği karada daha *fazla* zaman geçirmek değildi. *Bütün hayatını* karada geçirmekten bahsediyordu. Tıpkı insanların yaptığı gibi. Ya da istemiyor muydu? Yoksa bu, gönül tellerimi titretip teslim olmam için özenle düşündüğü bir komplonun parçası mıydı? Daha önce de ona araba kullanmayı öğretmem için beni bir kez kandırmıştı.

Acaba Galen ne yapmamı isterdi? Onu kanunlara uymaya mı yoksa karada yaşamaya mı yönlendirmeliydim? İşte o anda, Rayna’nın ne demek istediğini anladım. Komplo olsun ya da olmasın, onu hiçbir şey için yönlendirmemeliydim.

Çünkü ben onun yerinde değildim. O kendi olmaya çabalıyordu. En azından ben çabaladığını düşünüyordum. Zamanında, Toraf’ın başının etini yediğim için pişmanlık duydum. Rayna’nın ne zaman oyun oynadığını, ne zaman

ciddi olduğunu anlamak imkânsızdı. “Seni mutlu eden neyse onu yapmalısın,” dedim. “Bence, hepimiz bizi mutlu eden şeyleri yapmalıyız. Karada yaşamak seni mutlu edecekse, bunu yapmanı öneririm.”

Bu Galen’in korkulu rüyasıydı. Ama Rayna haklıydı. Artık birilerinin ona ne istediğini sormasının vakti gelmişti. Burada kalıp bana bebek bakıcılığı yapmak isteyip istemediğini ona kimse sormamıştı. Sonuçta Toraf ile eşleşmeyi istiyordu ama yine de hiç kimse onun fikrini sormamıştı. Peki ya istemeseydi? Onu yine de zorlayacaklar mıydı? Bu ihtimali düşünmekten nefret ediyordum. Ama diğer türlü de pek mümkün gözüküyordu. Bu sıkıntı veren kanunlar çok uzun yıllar öncesinden Syrenahıların ayaklarına dolanmıştı.

Kanunların iyi yanları da vardı. Galen, bu kanunlar sayesinde kendilerini insanlara karşı yüzyıllardır koruyabildiklerini iddia ediyordu ve bunda haklı olabilirdi. Ama büyükannemi, yani babamın annesini düşündüm. Büyükannemin elinde balon demeti tutan kristal bir palyaço biblosu vardı. Onu yalnızca bir kez, büyükannem temizlerken görmüştüm. Bibloyu en ufak gediğine kadar parlatmak için elinde döndürürken tavana bir gökkuşağı prizması yansımış, bütün odayı dev bir kaleydoskop dönuştürmüştü. Bütün renkler ahenkle dans ediyordu. Altı yaşında biri için bu görüntü büyüleyiciydi. Büyükannem, parlatma işi bitince onu bir peçeteye sarıp kutusuna geri koymuş, kutuyu da tavan arasına kaldırmıştı. Büyükanneme, bibloyu tavan arasına kaldırmak yerine neden pencerenin yakınında bir vitrine yerleştirip her gün renklerin duvardaki dansını izlemediğini sormuştum.

“Onu koruyabilmek için,” diye yanıtlamıştı. “Kırılmasın diye kutunun içinde saklıyorum.”

O gün, büyükannemin bana vermeye çalıştığı dersin tam tersini almıştım. Altı yaşında bir çocuğun yorumlayabildiği kadarıyla: Büyükannem üşütüktü. Ayrıca bu nefes kesici kristal palyaçolar görünmeleri için yapılmıştı.

Bunca yıl sonra, aldığım dersi şu şekilde yorumluyordum: Eşeği sağlam kazığa bağlamak, her zaman yapılacak en doğru şey değildi. Ve, önlem almanın önemini kavramak için bazen üzölmek gerekiyordu. Ve önlem almak bazen aşırı derecede sıkıcıydı. Muhtemelen, Rayna o an bu ikisinin arasında kalmıştı. Ve ben ona neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğretecek değildim.

Ve nasıl yaşaması gerektiğini ona kanunlar da söyleyemezdi.

Kanunlar melezleri yasaklıyordu. Peki, ben gerçekten o kadar kötü biri miydim? Bu kanun bana tek beden tişörtleri hatırlattı. Bu tişörtlerin her bedene uyduğu ne zaman görölmüştü?

Rayna, aklımdan geçenleri okurmuşçasına beni inceliyordu. Hayır, belki de bu düşünceleri aklıma sokan oydu. Kuşku beni yeniden ele geçirmişti.

“Evet, kendi kararımı kendim verebilirim,” dedi. “Ne düşünceğimi ya da ne hissedeceğimi hiç kimsenin söylemesine ihtiyacım yok. Ben de Kraliyet’tenim. Benim görüşlerim de onlarınki kadar geçerli.” Suyun derinliklerine dik dik baktı.

Sohbetimiz boyunca, bütün argümanını karada yaşama özgürlüğüne kavuşmak üzerine kurmuştu. Ama artık, konunun karada yaşamakla bir ilgisi olduğundan

emin değildim. Sanki, karada yaşamak istediğini söylerken başka bir şey ima ediyordu. Gidip aşağıda neler olduğuna bakacağını söylemek istiyormuş gibiydi.

Kıyafetlerini üzerinden çıkarıp hâlâ ıslak olan mayosuyla kaldı ve suya girmek için hızla koşmaya başladı. “Beni burada mı bırakacaksın?” diye arkasından bağırdım.

“Seni burada bırakmıyorum, Emma. Sen kendin kalıyorsun.” Beni bu çılgın sözleriyle baş başa bırakıp gitti.

Üzerimde okul kıyafetleriyle plajda kalakalmıştım. Başımın büyük belada olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ama başı belada olan ben olmamalıydım. Benim ona değil, onun bana bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu, öyle değil mi? Zaten onu takip etmem ve yakalamam da imkânsızdı. Rayna, yüzgecini kullanarak çoktan cılız bacaklarımın ona yetişemeyeceği bir mesafeye ulaşmıştı. Ayrıca üzerimde en sevdiğim kot pantolonum vardı ve tuzlu su onu mahvedebilirdi.

Yine de... Orada duran yepyeni jet ski'ye atlayıp arayı kapatabilir, sonra ayağımı suyun içine sokup onu bulabilirdim. Beni hissettiği anda, suya girme nedenimi öğrenmek için geri gelirdi. Gelirdi değil mi? Elbette gelirdi. Sonra da onu burada kalması için ikna eder, beni yalnız bırakırsa kafayı yiyeceğimi söylerdim. Benim için üzülmesini sağlayabilirdim.

İçimden, sandığım kadar büyük bir sosyopat olmamasını temenni ettim.

Yine de bu benim tek şansımdı. Jet ski'yi tutma kolumdan kavrayıp dalgalara doğru sürükledim. Neyse ki, o sırada büyük bir dalga yaklaştı ve çok uzağa sürüklemem gerekmedi. Aletin kumda bıraktığı izler, ikimizden biri-

nin yapmaması gereken bir şey yaptığına dair bir kanıtı. Ya da belki Rachel, ikimizin birlikte bindiğini düşünecekti. *Yokdahaneler*. Rachel doğru tahminler yapmak konusunda uzmandı.

Ben bunları düşünmeye devam ederken Rayna aramızdaki mesafeyi açıyordu. Tuhaf hareketlerle aletin üzerine tırmanıp ayak parmağımı vurduğum sırada, zarif gözükmek gibi bir derdim olmadığı için şükrettim. Acıyla ciyaklayıp kontağı çevirdim. Jet ski suyun altındaki dünyaya haykırdığında bir yandan korktum bir yandan da neşelendim.

Ve böylece hareket etmeye başladım.

Bunlardan birini kullanmayalı birkaç yıl olmuştu. Hatta, o zaman bile tam anlamıyla kullandığım söylemezdi. Chloe'ye sorumsuz bir hareket yapmayacağına dair küçük kardeşinin üzerine yemin ettirdikten sonra onun arkasına binmişim. O günden bugüne yaşadığım değişimi düşünüp şaşırdım. Suya girmeye bile korkarken, okyanusun dibinde balıklarla sohbet etmeye başlamıştım.

Yavaş gitmekten sıkıldım. Gazı köklememle birlikte korku dolu ilk çılgılığımı attım. Neyse ki, Rachel'in beni duyamayacağı bir mesafedeydim. Jet ski aniden ivmeleince, neredeyse geriye doğru düşecektim. Nabzımı ve gururumu toparlamamın ardından gözlerimi kısıp uzaklara, günbatımının su yüzeyinde yağ tabakasına benzeyen yansımasına baktım.

Yeterince dikkatli bakınca Rayna'nın yerini tespit edebilecekmişim gibi gözlerimi diktim. Bir hedefe doğru yüzen Rayna'nın çoktan uzaklaşmış olduğunu kabullenip

ayaklarımı suya sarkıttım. Plaj, uzaktan düz bir şerit gibi gözüküyordu ve Galen'in evi gözüküyordu.

Geri dönebilirdim.

Geri dönmeliydim.

Geri dönmek üzere jet skinin kolunu çevirdim.

Ve ikinci kez korku dolu bir çığlık attım.

Yanımda beliren dev hava deliğinden püskürtülen suyun çıkardığı gürültü, şiddetle yüzümde patlayan suyun etkisinden daha şok ediciydi. Öksürdüm, tükürdüm ve bu sefer de hayal kırıklığıyla yeniden çığlık attım. Beni Poseidon yeteneklerine sahip olduğum konusunda ikna eden mavi balina dostum Goliath, bir kez daha bana doğru su püskürttü. "Ah, kes şunu!" dedim.

Yüksek perdeden bir ses çıkarıp suya daldı. Goliath, dilimizi veya başka bir dili konuşamıyordu ama bütün tavırlarıyla onunla oyun oynamamı istediğini söylüyordu.

"Seninle oynayamam. Rayna'yı bulmam lazım. Onu gördün mü?" Evet, gerçekten bir balinaya soru sormuştum. Ve hayır, bana cevap vermemişti.

Bunun yerine, bedeninin yarısını suyun üzerine çıkarttı ve bütün gövdesini kullanarak karınüstü suya daldı. Yarattığı tsunami etkisiyle, jet ski devrildi.

Ve ben artık suyun içindeydim. Mü-kem-mel.

Goliath durdu, yüzdü, yeniden durdu ve yeniden yüzdü. İlk şoku atlatmamı ve şansısı varsa öfkemin geçmesini bekliyordu.

"Sana oyun oynayamayacağımızı söyledim!"

Ben devasa bir balinayı azarlarken, altımızda bir ışıltı fark ettim. Araba anahtarlarımın, günün son ışıklarıyla birlikte Atlantik Okyanusu'nun dibine doğru yolculuk

ettiğini anladığımda iş işten geçmişti. Anahtarlar suya düştüğüm sırada kot pantolonumun cebinden kaymış olmalıydı ve gittikçe daha derine iniyordu. O anda, parıltılı olta yeminin peşine düşen balıkları daha iyi anladım.

Anahtarların peşinden suya daldım. Derine indikçe gözlerim karanlığa alıştı. Goliath, nihayet onunla oynadığımı düşünmeye başlamıştı ama oyunun kurallarını anlamadığı için mesafesini korudu ve ben şakacı anahtarlarımın ardından döne döne dibe inerken, o da etrafımda daireler çizmeye başladı.

Tam dibe çökmeden önce anahtarları yakaladım. Bu nedenle de, bu başarım karşısında kendimle duyduğum gurur biraz aşırı olabilirdi. Sonuçta, anahtarlarımı lav çukuru gibi tehlikeli bir yere düşmekten kurtarmış değildim. Yine de, o küçük ve zavallı başarı duygusu tüm benliğimi sardı. Zaferimle övünerek Goliath'a sııttım.

O sırada, bir nabız fiziksel bir darbe gibi bana çarptı. Beni çevreleyen suya nüfuz etti ve kaçma şansımı ortadan kaldırdı. Çok güçlü ve çok yakındı. Fazla yakındı. Aslında, melez olmamdan dolayı, benim hissedebilmem için nabzın zaten çok yakında olması gerekiyordu. Bu kadar kuvvetli bir nabız epey yakında olmalıydı.

Nabzın geldiği yönden yüksek, korkulu ve umutsuz bir çığlık sesi duydum. Bunun bir kadın çığlığı olduğunu anlamıştım. Bu, dişi bir Syrenalıydı.

Ona sırtımı dönüp gidemeyeceğimi biliyordum. Yakında olmakla lanetlenmişim. Ya ona yardım edecektim ya da göz göre göre oradan kaçacaktım. "Goliath, beni sesin geldiği yere götür. Acele et," dedim.

Suyun dibine indi. Yüzgecinden tuttum. Şoförümün

bir balina olduğu gerçeğinin etkisini üzerimden tam anlamıyla atamamıştım ama çığlık sesi bir kez daha duyulunca, bu fenomenden etkilenmeyi daha sonraya bırakmaya karar verdim. Goliath, durumun aciliyetini sezmiş gibiydi. Tahminimden çok daha süratli bir şekilde suda ilerliyorduk. Yüzgecini her vuruşunda, üç okul otobüsü uzunluğunda mesafe alıyorduk.

Ama hızımıza rağmen çok geç kalmıştık. Nabız geldiği gibi kaybolmuştu. *Yoksa öldü mü? Ölmemiş olsun lütfen, lütfen, lütfen.* Bu kişiyi tanımıyordum ama midemde hissettiğim bu tuhaf duyguyu tanıyordum. Chloe'nin köpekbalığı saldırısına uğradığını anladığım, öldüğünü fark ettiğim zaman hissettiklerimin aynısıydı.

Sonra ileride bir şey, düşe kalka ilerleyen bir tekne gövdesi gördüm. Bu gerçekten tekneyse içinde insanlar olmalıydı. Hissettiğim ferahlık yalnızca bir saniye sürdü. Sonuçta birinin başına gelebilecek en kötü şey köpekbalığı saldırısı değildi. Evet köpekbalıkları önemli, tehlikeli ve ölümcül bir tehditti. Ama köpekbalıklarının saldırısı, yalnızca saldırıya uğrayan kişiyi etkilerdi. Sakat bırakabilir, öldürebilir hatta bu ölüm üzücü ve korkunç olabilirdi. Ama işini bitirdiği zaman, her şey sona ererdi ve köpekbalığı oradan ayrılırdı. Ama insanlar, bir Syrenalı yakaladıklarında, Syrena bölgesininin her bir santimetre karesini talan edene kadar ilerlemeye devam ederlerdi.

İnsanların saldırısı *bütün* Syrenalıları etkileyebilirdi.

“Hadi yukarı çıkalım Goliath. Ama tamamen değil. Sen altta kalacaksın.” Fısıldamam saçmaydı ama böyle yapınca gizlendiğimizi hissediyordum.

Goliath beni yukarı doğru itti ve sessizce, dalgaların arasından gizlice gözetleyebilecek kadar suyun yüzeyine çıktım. Gördüklerimden nefret etmiştim.

Genç, görebildiğim kadarıyla dokuz-on yaşlarında dışı bir Syrenalı, teknenin yanından sarkıtılmış bir ağın içinde debeleniyordu. Teknede iki adam vardı. Üzerlerindeki kamuflaj giysileri tıpatıp aynıydı. Güneşten yanmış suratları ve kasketlerinin altından dört bir yana uçuşan kıvrırcık saçlarıyla ikiz bile olabilirlerdi. Ama biri siyah, diğeri ise kır saçlıydı. Belki bunlar baba ve oğuldu.

Baba ve ufaklık, kızı tekneye çıkarabilmek için kullandıkları ipi deli gibi çekiştirirken kızın çığlıkları karşısında şaşırdılar. Ne yakaladıklarının farkında olduklarından emin değildim. Belki onun insan olduğunu zannetmişlerdi ve onu kurtardıklarını düşünüyorlardı. Kız sakın düşünebilseydi bu durumu lehine çevirebilirdi. Ama öyle paniklemişti ki, insan formuna dönüşemiyordu. O sırada bile, dönmek için ağın sünger gibi emdiği az miktarda suyu kullanıyordu. Ağda deriden, yüzgeçten ve sıırıslıklam siyah saçlardan oluşmuş gibi gözükten kızın bedenine bakmak çok rahatsızlık vericiydi.

Kimliğini saklamak için çok geç kalmıştı. Artık, yaşlı balıkçı yüzündeki taze kuşkuya rağmen mükemmel bir fırsat yakaladıklarının farkındaydı. "Bir denizkızı..." Bu bir beyandan çok soruya benziyordu. "Baksana Don, bu gerçek bir denizkızı!"

Don denilen adam o kadar şaşırdı ki ipe asılmayı unuttu. Korku ve ağla sarılı denizkızları suya geri düştü.

Bu, elime geçebilecek en iyi fırsattı. Suyu daldım ve Goliath'ı çağırdım. "Beni tekneye götür!"

Kız, bir insan daha görünce yeniden çığlık attı ve ağır boğucu iplerinden kurtulmaya ne kadar yaklaştığını unuttu. Goliath ve ben kızın birkaç santimetre altında durduk ve kollarımı uzattım.

“Korkma,” dedim. “Sana yardım edeceğim. Ben... ben de Syrenalıyım.” *Tanrım Galen beni öldürecek.*

Kız, bu itirafımla birlikte mücadeleyi bıraktı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyordu. Ama yeniden düşünmek için bakışlarını hızla benden ayırdı ve tekrar işine odaklandı. “Hayır, değilsin!” dedi. İpi delicesine çektiği için hiçbir gelişme sağlayamıyordu. “Sen sadece beni kandırıyorsun. İnsanlar numaracıdır.” Ama sonra yeniden durdu ve aramızdaki boşluğu inceledi. Onun da beni hissedip hissetmediğini sormak üzereydim ki adamlar ağa aniden bir kez daha asıldılar. Suyun üzerindeki hava, kızın çığlıklarını gölgeliyordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve Galen bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Ama bu düşünceyi kafamdan hemen attım. Galen yanımda yoktu ama olsaydı, o da yardım ederdi. Edeceğini biliyordum. Bu konu hakkında daha fazla düşünmek istemedim. Yüzeye doğru hızla fırladım.

“Hey! Küçük kız kardeşimi rahat bırakın!”

Bu sözlerim Don’u neredeyse aptallaştırdığı için ipi yeniden bıraktı ama yaşlı adam ipi yakalayıp çekti. “Kendine gel, Don. Şu an ne kadar zengin olduğumuzun farkında mısın? Onu tekneye çek. Diğerini ben hallederim.”

Harika. Syrenalılar benim insan olduğumu, insanlar da Syrenalı olduğumu düşünüyordu. “Onu bırakmazsanız sahil güvenliği çağırırım,” dedim. Sesimdeki özgüven

gerçekçi değildi, çünkü bu genç kız ve ben birbirimize hiç benzemiyorduk. Onun güzel, Syrena tonlarındaki tenine karşılık, ben muhtemelen suda yüzen bir kadavra gibi gözükiyordum. Ama denemeye değerdı, öyle değıl mı? “Ve ailemiz size dava açar.”

İçlerine ektiğim bu ufak kuşku tohumu, heyecanlarını örselemeye yetti. Bunu yüzlerindeki ifadeden görebiliyordum: *Denizkıızları konuşabilir mi? Sahil güvenliğı çağırmaıy biliyorlar mı? Dava açabilirler mi? Az önce olanlar gerçek miydi?*

Don bir hipnozdan ayrılmış gibi kafasını iki yana salladı. “Onu dinleme Paw. Denizkıızları böyle yapar, unuttun mu? Balıkçıları öldüren e kadar şarkı söylerler. Daha önce hikâyelerini hiç duymadın mı? Sakın gözlerinin içine bakma Paw. Gözleriyle seni hipnotize edebilir.”

Ne saçmalıktı.

Ama, en azından kız bu konuşmaları duymuştu ve onların yanında olmadığımı anlamıştı. Adamlar, kızı tekneye doğru çektiğı sırada kız ağ boşluğundan ellerini uzatıp “Yardım et!” diye bağırdı. Don, tıpkı boyanın kuruyup kurumadığını kontrol edermiş gibi parmağıyla kızı dürttü. Paw, azman oğluna bir şamar atıp kahkahayı bastı.

Ama, başparmağı ve işaret parmağı arasında kalan hassas ve etli kısım ısırılınca Paw bu durumu hiç komik bulmamıştı. “Beni ısırıldı! Bu küçük cadı beni ısırıldı. Bana ne olacak Don? Denizkıızına mı dönüşeceğim?”

Don alaycı bir gülümsemeyle “Yemin ederim siz yaşlılar ahmaksınız. Denizkıızına dönüşmenin imkânsız olduğunu herkes bilir...” dedi.

Midem daha fazlasını kaldırmadı. Birbirinin karbon

kopyası olan bu ikilinin sesini daha fazla duymamak için evcil balınımı bulmak üzere dibe daldım. “Lütfen Goliath. Tekneyi alabora etmen lazım. Acele et!”

Goliath benden uzaklaşmaya başlayınca ödüm patladı. Söylediklerimi anlamamış mıydı? Yoksa korkmuş muydu? Korksaydı onu suçlayabilir miydim? Benden gittikçe uzaklaşan bu yüzgeç, genç Syrenalı’ya yardım etmek için tek şansımdı. Ve muhtemelen, bir an önce Galen’in evine dönebilmek için de son şansımdı.

İçimdeki umutsuzluğu temsil eden bir hıçkırık tam boğazıma doğru gelirken Goliath’ı gördüm. Doğrudan bana doğru ilerliyordu. Çıglık atıp önünden çekildim. Herhalde amacı bana kafa atmak olamazdı, öyle değil mi? Beni az farkla sıyırıp yanımdan geçti ve yukarı doğru yüzmeye devam etti. Onun momentumu sayesinde, küçük bir Emma girdabı gibi olduğum yerde döndüm. Goliath, teknenin dengesini bozdu ama onları alabora etmedi. Babanın ve Don’un boğuk çıglıklarını aşağıdan duyabiliyordum. Doğru yolda olduğumuza emindim.

“Bir kez daha, Goliath,” dedim.

Yine gözden kayboldu, bu defa gelmesi birkaç saniye daha uzun sürdü. Ve ben de ona geniş bir manevra alanı açmayı akıl edebildim. Hızla yanımdan geçince bu defa onları devireceğine emin oldum.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Teknenin gövdesi, uysal bir köpek gibi sırtüstü yatıp gözden kayboldu. Bir, iki, tam üç su darbesiyle bütün olta takımları, tenekeleri ve çizmeleri, okyanusun dibine doğru yol almaya başladı. Kimin insan olduğunu, kimin olmadığını anlamak için doktora yapmaya gerek yoktu. Paw ve Don, kamuflej tu-

lumlarının içinde suya uyum sağlamakta zorlanıyorlardı.

Yine de fena yüzmüyorlardı. Tahrip gücü yüksek ağa doğru ilerledim. Kıza “Sakin ol,” dedim. “Sana yardım edeceğim.” Neyse ki savaşımayı bırakmıştı.

Kız ağır çekimde dibe doğru inerken, bir an duraksadım ve delikli bir paraşüt gibi onu saran ağı inceledim. Çekiştirdim, döndürdüm, asıldım. Bütün bu süre boyunca kız da beni izliyordu. Sarkık iş tulumlarının ağırlık yaptığı iki adet vücut, tam üstümüzde kendi aralarında konuşuyorlardı. Çok sakın gözüküyorlardı.

Don dibe daldı ve kafasıyla devrilen tekneden çıkan hava kabarcığını dürttü. Ne aradığını bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığına emindim. Kızı bir yandan ağdan kurtarmaya çalışırken bir yandan da yavaşça derine çekmeye çalışıyordum. “Sanırım bir iş peşindeler,” dedim. “Bize ulaşamamaları için daha derine inmemiz lazım. İnsanlar nefeslerini uzun süre tutamazlar.”

Don, tersyüz olmuş teknenin yanında belirdi. Elinde bir zıpkın vardı. Nefes almak için kısa süreliğine yüzeye çıkıp bizim olduğumuz yöne doğru dalışa geçti.

Genç Syrenalı, elini ağdan uzatıp bileğimi kavradı ve benim yapabileceğimden çok daha hızlı şekilde ikimizi birden dibe doğru çekti.

Don nişan aldı. Ama hedefi biz değildik.

“Hayır!” Ama daha fazla bir şey söyleyemeden, zıpkının ucu Goliath’ın gövdesine saplandı. Goliath, korkunç bir ses çıkarınca kalbim şarapnel gibi parçalandı. Beni, bu adamlardan, suyun yüzeyinden ve Goliath’dan uzaklaştırmaya çalışan küçük Syrenalı’nın elinden kurtulmak için mücadele ettim.

“Oraya dönmem lazım,” dedim. “O balina. O benim arkadaşım ve yaralandı.”

Başıyla onayladı ve beni serbest bıraktı.

“Ama sen devam et,” dedim. “Ağ ile birlikte yüzmeye devam edebilirsen, seni bundan kurtaracak birilerini bulabilirsin. Su yüzeyine çıkma. Git.”

Tam zamanında dönmüş ve Goliath’ı dibe inerken yakalamıştım. İçgüdülerim bu derinlikte daha güçlü olmalıydı. Arkasında, mızrağın deldiği gövdesinden akan zayıf, kırık kan izleri bırakıyordu. Ama, zıpkının vücudunun dışında kalan parçasını görünce, yarasının derin olmadığına karar verdim. Hemen rahatladım ve sonra hemen rahatladığım için rahatsız oldum. *Yaranın ne kadar derin olduğu kimin umrunda, aptal! O yaralandı.*

Ona seslenmek için ağzımı açmamla kapamam bir oldu. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyordum ama onun gidişine engel olmam aptalca ve bencilce olacaktı. Sonuçta, başına gelenlerin öncelikli sorumlusu bendim. Ona bu yaşananlar nedeniyle üzgün olduğumu söylemek istedim. O sadece benimle oynamak isterken, ben onun başına bunların gelmesine neden olmuştum. Ona yardımları için teşekkür etmek istedim. Ne kadar berbat hissettiğimi, ne kadar minnettar olduğumu anlaması için bir yol bulmak istiyordum.

İki aptal balığın, henüz giydikleri can yeleklerine tutunarak suyun yüzeyinde kalmak için verdikleri mücadeleyle baktım. Bu can yelekleri, bu tüylü mamutları suyun üzerinde tutmak için fazla ufaktı.

Onlara yeterince zarar verdiğime karar verip dibe daldım ve uzaklaştım. Birilerinin onların yerini bildiğini ya

da en azından tahmin ettiğini ve bir süre sonra, yardım için sahil güvenliği çağıracaklarını umdum.

O sırada, ben de geri gidebilmek için bir yunus balığı sürüsüne rastlamayı umuyordum. Aksi takdirde eve ulaşmak için çok uzun süre yüzmem gerekecekti.

Galen, Arena'nın dışındaki balık çiftliğini büyük bir cılgınlığa çeviren avcılarını izliyordu. Su yosunundan yapılmış geleneksel ağlarını, ton balığı karmaşasının üzerine uzmanlıkla fırlatıyorlardı. Dört bir köşesine ağır taşlar bağlanmış ağlar balıkları dibe çekiyor ve yenecekleri zamana kadar onların canlı kalmasını sağlıyordu. Sınırı çevreleyen sular birçok balık türünün yetişmesi için elverişliydi. Resifler ve mercan adalar, çok fazla bitki ve balık türünün burada barınabilmesini sağlıyordu. Hatta dev midyeler bile vardı. Lezzetli bir midye, günde en az yirmi Syrenalıyı doyurabiliyordu.

Ama Galen'in Arena'ya gelme nedeni, mahkeme katılımcılarının kahvaltısını hazırlayan avcılarını izlemek değildi. Galen, o günkü oturum başlamadan önce Toraf'ı bulmak istemişti. Olayların beklenmedik yönde ilerlediği bu son zamanlarda, arkadaşıyla çok az vakit geçirdiği için onun tepkilerini ancak uzaktan izleyebilmiş, pek fazla ipucu edinememişti.

Galen, onu tam düşündüğü gibi Arena'nın bitimindeki

kumların üzerinde beklerken buldu. Toraf çok nadir öfkelenildiği için insanlar bunu fark etmeyebilirdi ama Galen, arkadaşının içinden taşan kini hemen hissetmişti. Bu nedenle, ona yanlışlıkla çarpmış gibi yapıp hemen ardından abartılı şekilde özür diledi.

“Ah, pardon kurbağacık. Orada olduğunu görmemişim.” Galen, Toraf’ı taklit edip kollarını birleştirdi ve gözlerini dikip uzaklara baktı. Nereye baktıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu gayreti, arkadaşının dudağında hafif bir tebessümle ödüllendirildi. “Boşuna düşünmene gerek yok sazan-cık. Bu balina kuyruğunla düzgün yüzmekte zorlanmanı anlayabiliyorum.”

Galen kaşlarını çattı, yüzgecine bakmamaya çalıştı. Grom’u almak üzere karadan ayrıldıklarından beri belinin alt kısmında bir ağrı hissediyordu; ama bunu Nalia’yı bulmanın stresine ve sonra da bu mahkeme saçmalığının gerginliğine bağlamıştı. Aynı yerde saatlerce durmak zorunda kalması da cabasıydı. Yine de önceki akşam, bir yumru görüp ovabilmek umuduyla yüzgecine bakarken genişliğini fark edip şaşırmıştı. Hayal gücünün onu yanılttığını zannetmişti ama artık bundan pek emin değildi. “Ne demek istedin?” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Toraf eğildi ve kafasını iki yana salladı. “Ne demek istediğimi anladın. Bence, kızıl hastalığına yakalandın.”

“Kızıl hastalığına yakalanan insanların ölmeden önce her tarafı kabarır, aptal. Yüzgeci genişlemez. Ayrıca, kızıl gelgitler uzun süredir eskisi kadar kötü değil.” Ama Toraf kızıl hastalığının neye benzediğini zaten biliyordu. İz sürücü olduktan hemen sonra, insanların kızıl gelgit de-

dikleri bir hastalığa yakalanıp yalnız başına ölmek üzere uzaklara giden yaşlı bir Syrenalıyı bulma görevi Toraf'a verilmişti. Toraf, bu yaşlı adamın yüzgecine su yosunu bağlayıp bedenini Hatıralar Mağarası'na sürüklemek zorunda kalmıştı.

Hayır, kızıl hastalığına yakalandığımı düşünmüyör.

Toraf, Galen'in yüzgecine uzun uzun baktı. Yüzgecine bakan başka biri olsaydı, Galen bunu kaba bulurdu. "Acıyor mu?"

"Ağrıyor."

"Birilerine gösterdin mi?"

"Aklım başka şeylerle meşguldü." Bu doğrudu. Galen, o ana kadar yüzgeci hakkında çok fazla düşünmemişti. Ama artık başkaları tarafından da fark ediliyordu.

Toraf kendi yüzgecini döndürdü ve birkaç saniye evirip çevirdikten sonra bedenine oranladı. Toraf'ın yüzgeci boynundan başlayıp kadifemsi kuyruğuna geçiş yapan beline kadar uzanıyordu. Galen'in de aynı hareketi yapmasını işaret etti. Galen, *kendi* yüzgecinin, ensesinden başlayıp belinin epey altında sonlandığını görünce dehşete düştü. *Bu gerçekten bir balina kuyruğuna benziyor.*

Toraf, düşünceli bir şekilde "Bununla ilgili ne hissedeceğimi bilemedim," dedi. "Yüzgecimin seninkinden daha etkileyici olmasına alışmışım." Galen sırttı, kuyruğunu bıraktı. "Bir dakikalığına da olsa, ciddi olduğunu sanmışım."

Toraf omuz silkti. "Farkındalığı yüksek biri değilsin."

Galen, bakışlarını yeniden sulara doğru çevirdi. "Peki, dünkü mahkeme hakkında ne düşünüyorsun?"

"Nalia ve Emma'nın öfkelerini kimden aldıklarını anladığımı düşünüyorum."

Galen kakhaha attı. “Antonis Jagen’in gırtlacağına yapışınca, düşüp bayılacağını sandım.”

“Artık iletişim kurmayı beceremiyor. Sence de öyle değil mi?”

“Acaba eskiden becerebiliyor muydu? Manyak Nalia’nın neler yaptığını sana anlatmıştım. Bu ailenin genel bir özelliği olabilir.”

Toraf gülümseyecek gibi oldu ama sonra bakışlarını suya doğru çevirip kaşlarını çattı.

“Ah hayır,” diye homurdandı Galen. “Şimdi ne oldu?” *Lütfen Emma ile ilgili olmasın. Lütfen Emma ile ilgili olmasın.*

Toraf çenesini sıkarak “Rayna,” dedi. “Şu an bize doğru geliyor.”

Bu da diğeri kadar kötü. Ama dün yaşananlar düşünüldüğünde daha kötüsü de olabilirdi. Jagen’in akıl almaz açıklamaları ve Kral Antonis’in hırçın öfke gösterisi üzerine Kraliyet’in tüm üyelerine Arşivsel yasak getirilmişti. Bundan sonra, mahkeme sonlanana kadar Sınır’ın dar hudutları içinde kalmaları gerekiyordu. Emma’nın gelmesi işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi. Zaten herkes Kraliyet’ten şüphe duymaya başlamıştı. Acaba Kraliyet’in, Arşivciler heyetinden bir melezi gizlediğini duysalar ne düşünürlerdi? Heyetin olumlu karar vereceğine dair olan ufacık umutları da tamamen yok olurdu.

Hayır, Emma’nın başı belada olmadığı sürece Rayna’nın gelişi başlarına gelebilecek en kötü şey değildi. Hem, Rayna normalden daha telaşlı yüzüyor olsa Toraf bunu ona söylerdi, öyle değil mi? Yine de Rayna’nın bu habersiz ziyareti iyi olmamıştı. Hem Grom hem de Toraf

zor durumda kalacaklardı. Ayrıca Rayna'nın çenesi her zaman için büyük bir problemdi. Ama zaten ne bekliyordı ki? Rayna, dışarıda bırakılmaktan hiçbir zaman hoşlanmazdı. Galen, onun gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. "Sınır'a girmeden önce onu karşılayıp geri dönmesini söylemelisin."

Toraf kafasını iki yana salladı. "Menzilime gireli uzun zaman oldu. Dün mahkeme devam ettiği sırada yola çıkmıştı. O an hiçbir şey yapamadım." Galen'e döndü. "İz sürücüler onu çoktan hissettiler. Yolda en az iki Poseidonlu iz sürücünün menziline girdi. Onun peşinden gidiyorlar."

"Buraya gelmesi ne kadar sürer?" Galen henüz onu hissedemiyordu. Yani hâlâ yeterince uzaktaydı. "Neden gidip onu karşılamıyorsun ki?"

"Konuşmalarımızı dinliyorlar." Sol tarafı, Jagen'in nabzının geldiği yönü işaret etti. Jagen'in nabzı her geçen saniye güçleniyordu. *Bize doğru geliyor.*

"Köpekbalığı." Galen homurdandı.

Toraf başıyla onayladı. "Biliyorum. Ama o yaklaşımadan önce sana söylemem gereken bir şey daha var." Galen'e döndü. "Dün Emma da suya girdi."

Galen burun kemiğini ovuşturdu. "Harika."

"Yanında biri vardı Galen. Bizden biri."

"Ne? Kim vardı? Neden? Harika. Bu gerçekten harika."

Toraf kafasını yavaşça iki yana salladı. "Sessiz ol. Sana söylediğim gibi, şu an seni izleyen on tane iz sürücü var." İç geçirdi. "Yanında Jasa vardı."

"Jasa mı? Onu tanımıyorum."

"Ben tanıyorum. On yaşlarında bir çocuk. Annesi Kana, Arşivciler'den birine kızının ortadan kaybolduğu-

nu, başını alıp gittiğini söylüyordu. Sanırım... Sanırım, Emma ile konuştular. Birbirlerine çok yakınlardı. Konuştuklarını düşünmeme neden olacak kadar uzun süre yakın durdular. İşin tuhaf yanı... Başta Emma suda değildi, sonra aniden tekne gibi bir şeyin üzerinden suya atladı.”

“Yemin ederim ki eğer...” Galen, Rachel’in bu işte parmağı varsa onu bildiği bütün yollardan öldüreceğini ifade etti ama en tiksindiği kişinin sesini duymasıyla sözleri yarıda kaldı.

Jagen, arkadan “Majesteleri, yakında sevgili kız kardeşinizin aramıza katılacağını duydum,” dedi. “Ne kutlu bir buluşma.”

Galen, arkasını dönmeden gözlerini devirdi. “Haklısın Jagen. Rayna seni özlemiş. Üzüldüğün zaman yüzünün aldığı hale bayılıyor. Bütün kayabalıkları içinde en etkiliyici yüzün seninki olduğunu söylüyor.”

Jagen bundan hoşlanmamıştı. Dudakları birbirine dolandı. “Böyle devam edin genç prens. Benimle alay edin. Ama yakında bunu bir daha yapamayacaksınız.”

Toraf, Galen’in önüne geçti. “Bu, bana daha çok bir tehdit gibi geldi. Bildiğim kadarıyla Kraliyet’i tehdit etmek hâlâ suç kapsamına giriyor.”

Galen onu kolundan tuttu. “Önemli değil Toraf. Bırak bu mürekkepbalığı mürekkebinin akıtsın. Mürekkebinin dalgalar arasında yok olup gitmesine az kaldı. Koruyucu bulutu dağıldığında herkes gerçekleri görecek.”

Jagen başıyla onayladı. “Bunu hep birlikte göreceğiz gençler.” Jagen, Toraf’ı süzdü. “Eşine diğer Asillerin yanında kalmasını söyle. Bir yere gitmeye kalkarsa onu

Buzlar Mağarası'na tıkarım. Orada, sizin de ona katılmanızı bekler.”

Toraf yeniden Jagen'e hamle yaptı ama Galen onu tuttu. “Şimdi sırası değil,” dedi. Jagen, Toraf'a küstahça gülmüşedi. Galen ekledi: “Hem, Antonis onun gırtlığını sıkınca yüzünün aldığı hali gördün. İşlerin daha da ilginçleştiğini görmeden bayılmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

Galen, Jagen'in kahkaha atmasını beklemiyordu. “İşler ilginçleşmeye başladı bile Majesteleri. Yakında görüşürüz.”

Galen, Rayna gelene kadar Toraf'ın yanında kaldı. Rayna'ya iki Poseidon iz sürücüsü eşlik ediyordu. Rayna Toraf'ı görür görmez, kendini onun kollarına attı. Toraf ona sarıldı ama sonra geri çekildi. Ona “Başınız büyük belada prenses,” dedi. Galen, onun kız kardeşine karşı sert davranabildiğine ilk kez tanık oluyordu.

“Bence asıl başı belada olan sizlersiniz. Bu kadar uzun süren nedir?”

Toraf, “Arşivciler bir mahkeme kurdular,” dedi. “Son birkaç gündür, Emma'nın annesinin gerçek Poseidon vârisi olup olmadığını tespit etmeye çalışıyorlar.”

Galen kendi kendine düşündü. *Bu hikâyenin iyi tarafı. Her şeyi duymayı bekle.*

“Ne? Bu saçmalık. Mahkeme dediğin birkaç saat sürer. Siz günlerdir yoksunuz. Ve bu aptallar beni neden takip ediyor?” İz sürücüleri işaret etti. İz sürücüler sırtarak Vefahılar'ın olduğu bölüme yüzdüler.

Toraf iç geçirdi. “O mahkemelerde hırsızlık gibi basit konular ele alınıyor. Bunda ise... Buraya gelmemeliydin. Ne olursa olsun buraya gelmemeni söylemiştim.”

“Emnia gelmem gerektiğini söyledi,” dedi.

“Bu yalan.” Galen, Rayna’nın yalan söylediği zaman gözlerinde beliren ürkekliği iyi tanıyordu. “Ve Emma neden suya girdi?”

Rayna’nın gözbebekleri istiridye gibi açıldı. “Suya mı girmiş? Bunu bilmiyordum. Rachel bize jet ski aldı. Onlardan birine binmiş olmalı.”

Galen gözlerini devirdi. “Başka? Başımıza daha neler gelecek?”

Toraf homurdandı. “Belayı çağırmanın Majesteleri.”

“Bana Majesteleri deme.”

Tam o sırada, Tandel mahkeme heyetini göreve çağırıyordu ve Kraliyet yerini almak üzere Arena’ya geçti.

Toraf, Triton bölümüne doğru yüzerken sırtarak tısladı. “*Majesteleri.*”

Galen arkadaşının Arena’daki yerini kıskanmıştı. Kraliyet’in tamamı, orta bölümde durmak zorundaydı. Bunun, onları korumak için mi yoksa onlara karşı kurulan mahkemeden kaçmalarını engellemek için mi yapıldığından emin değildi. Her ikisi de olabilirdi. Sonuç olarak, orada kendini Kraliyet’e adanmış olanlar da vardı.

Ama Toraf şanslıydı. Kraliyet’ten biriyle eşleşmiş olduğu için gerçek bir Asil sayılmıyordu. Galen’e ve ailesine getirilen yasaklar onu veya Paca’yı bağlamıyordu. Paca da, Vefalılar bölümünde işbirlikçi babasının yanındaki yerini almıştı.

Tandel sözlerine başladı. “Dostlarım, sabrınız için size teşekkür ederim. Sabır diyorum, çünkü türümüz geçmişin en uzun süren mahkemesini yaşadık.” Sonra gülmüseddi.

Galen, Tandel'in mahkeme süresince tarafsızlığını koruyarak sorumluluğunu yerine getirdiğini kabul ediyordu. İçten içe Vefalılar'ın yanında yer alıyor da olabilirdi ama bunu Galen'e hissettirmemişti.

"Umuyoruz ki tartışmalar bugün son bulacak. Buna yönelik olarak, Kral Antonis katılımcılara hitap etmek istediğini bildirdi. Şimdi, orta taşı kendisine bırakıyorum."

Antonis, Vefalılar bölümünden gelen homurtularla karşılandı. Taşın üzerine gelen Antonis'in gölgesi önüne, dalgaların şeklini bozduğu kuma düştü. "Dostlarım, öncelikle sizlerden özür dileyerek başlamak istiyorum. Dünkü tavırlarım ve bundan çok daha fazlası için. Jagen'in suçlamaları beni çok üzdü. Çok üzüldüm, çünkü bazı suçlamalarında haklıydı."

Bu sözler kalabalık içinde uğultuya yol açtı. Antonis devam etti: "Jagen, Poseidon bölgesinin lideri olarak görevlerimi aksattığımı söyledi. Bu doğrudur. Dostlarım, eşim Kraliçe Aja öldüğü zaman ne kadar perişan olduğumu hatırlarsınız. Ama sevgili Aja da bunu isteyeceği için, kendimi kızımın varlığıyla avuttum. Nalia'yı kaybettiğimi zannettiğimde ise... Bu, kaldırabileceğimden fazlaydı. Hayat yaşamaya değmemeye başladı dostlarım. Kendi ailesini bile korumaktan aciz bir hükümdarı hak etmediğinizi düşündüm. Kanun bana tahtı bırakmanın bir yolunu sunmuş olsaydı, tercihim bu yönde yapardım."

Kral duraksadı ve burun kemiğini ovuşturdu. Tandel onu teselli etmek için uzandı ama Antonis onu eliyle durdurdu. "Hayır. Bitirmek istiyorum. Lütfen." Galen, Tandel ve Antonis'in eskiden beri dost olup olmadıklarını düşündü. Antonis yeniden izleyicilere döndü, beklenti

dolu yüzlere tek tek bakıp her birini inceledi. “Patlama-
dan sonra olanları hepiniz biliyorsunuz. Nalia’nın öldü-
ğü zannediliyordu. Ve ben, kızımı şimdiki Triton Kralı
Grom’un öldürdüğünü düşündüm. Onu suçladığım için
utanç içindeyim. Mantıksız davrandım dostlarım. Keder
beni delirtmişti. Ama bu söylediklerimin hiçbiri, krallık
görevlerimi ve sizleri ihmal etmemin gerekçesi olamaz.
Başka biriyle eşleşmeli ve dünyamıza yeni bir vâris getir-
meliydim.”

Antonis taşın üzerinden inip Vefalılar’ın olduğu bölü-
me doğru yavaşça yürüdü. “Ama benim kızım ölmedi dost-
larım.” Nalia’ya doğru döndü ve hayranlıkla gülümsedi.
“O, olması gerektiği gibi burada, Kraliyet’in yanında.
Bize geri geldi. Yıllar önce karaya gittiğinde daha çok
gençti; korkmuştu ve müstakbel eşinin ölümüne sebep ol-
duğunu düşündüğü için kederliydi. Böyle bir durumda siz
ne hissederdiniz dostlarım, bir düşünün.”

Poseidon Kralı ellerini arkada birleştirdi. “Onun yap-
tıklarına bahane bulmaya çalışmıyorum. Türünden
uzaklaşp karada yaşaması yanlıştı. Kanunları çiğnedi.
Ama burada bulunan birçoğunuz da kuralları çiğnediniz.
Jagen, generallerimizden bize kalan kanunları hiçe saya-
rak Kraliyet’e ihanet etti. Kraliyet’e akla hayale gelme-
yecek suçlamalarda bulundu. Birçoğunuz onun izinden
gittiniz. Bugün size yalvarıyorum. Bu çılgınlığa bir son
verin. Nalia’yı Poseidon vârisi olarak kabul edin. Olma-
sı gerektiği gibi, Grom ile eşleşmesine izin verin. Ama
bunun da ötesinde, size Triton ve Poseidon krallıklarını
yeniden birleştirmeniz için yalvarıyorum. Generallerimiz
her zaman bunu istiyordu.”

Vefalılar'ın hakaret dolu bağırışları, Arena'dakilerin kuyruklarını vurarak çıkardıkları alkış seslerinin arasında boğuldu. Hatta bazı Vefalılar, arkadaşlarını bırakıp Triton ve Posseidon bölümlerine geçtiler.

Jagen, toparlanmakta gecikmedi. Tandel'in yanına yüzdü ve yaşlı Arşivci'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Tandel, yardımcı olmayı arzulayarak onu başıyla onayladı.

Tandel, homurdanan kalabalığa hitap ederek "Dostlarım, Jagen'i konuşma yapmak için yeniden davet etmek istiyorum. Bize, bazı yeni bilgilere sahip olduğunu ilettiler," dedi.

Jagen, zarif hareketlerle Arena'nın ortasındaki taşta yerini aldı. "Dostlarım, Kraliyet'e yeniden güvenmek için aceleci davranmayın. Güven, *kazanılması gereken* bir şeydir. Yıllardır ortalığa çıkmayan bir kralın sözlerinin büyüüne kapılmayın." Hayal kırıklığı dolu bakışlarla kalabalığı azarladı. "Evet, kesinlikle bazı yeni bilgilere sahibim."

Jagen, orta taşın arkasındaki küçük alanda bulunan Kraliyet ailesine acımasızca güldü. "Prenses Rayna'nın aniden ortaya çıktığını fark etmişsinizdir. Son birkaç gündür Kraliyet'i konuya dâhil etmeden onu arıyorduk. Onun geleceği de bu mahkemenin sonucuna göre şekilleneceği için, tanıklığını dinlememizin önemli olduğunu düşündük."

Rayna, Galen'e dönüp hırladı. "Bu herif *neden* bahsediyor?"

Galen "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Seni aradıklarını bilmiyordum." Bu doğrudu. Ve Jagen çok akıllıca bir

hamle yapmıştı. *Tabii ki Kraliyet'i konuya dâhil etmediler. Onu aradıklarını bile söylemediler.* Ama, belki böylesi daha iyiydi çünkü hiç kimse Rayna'yı ele vermezdi. Bundan da öte, Jagen Rayna'nın tanıklığını değerli bulduğunu söylemişti. Kalabalığın kalanını Kraliyet'in karşısına almanın en iyi yolu, Rayna'yı orta taşta getirip öfkesini kışkırtmaktı. Galen ve Grom endişeli gözlerle birbirlerine baktılar.

"Eğer izin verirseniz dostlarım," diye Jagen devam etti. "Bu süre boyunca nerelerde olduğunu ve sözde Poseidon vârisinin ortaya çıkışıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmek için, Majesteleri'nin görüşlerine başvurmak isterim."

Seyirciler yüzgeçlerini vurarak tek ses halinde alkışladılar. Bu ses tüm Arena'da yankılandı. Jagen gülümse-di. "Daha fazla gecikmeden Prenses Rayna'yı orta taşta davet etmek istiyorum."

Rayna, Galen'in elini tuttu. "Orta taşta gitmek istemiyorum."

"Biliyorum. Sadece sakın ol. Bir şey olmayacak."

Rayna Galen'e baktı. "Bunu inanarak söylemiyorsun."

"İnanarak söylüyorum. Tabii, öfkeni kontrol edebilirsen. Toraf orada, Triton bölümünde duruyor. Gözlerini ondan ayırma ve kalabalığa bakma."

Rayna, derin bir nefes aldı. "Ben kendimi iyi ifade edemiyorum."

"Biliyorum."

"Ve o beni delirtecek."

"Biliyorum."

"Buraya dönmemeliydim."

Biliyorum. Galen, küçük yüzgecini tutup onu ileriye doğru iteledi. Rayna orta taşa doğru ilerlerken Galen onun oraya daha erken gelmiş ve Syrenalı kadınların giydiği geleneksel su yosunu elbisesini giymiş olmasını diledi. Ama artık, üzerindeki mor bikiniyle gözükme zorundaydı. Jagen'in bu durumu avantaja döndürmesi çok olasıydı.

Rayna'nın orta taşa varması neredeyse bir ömür sürdü. Jagen gözlerini devirdi.

Tandel, Rayna'yı sıcak bir tavırla karşıladı. "Bizi varlığınızla onurlandırdığınız için teşekkürler Majesteleri. Jagen, konuyla ilgili olarak sizin tanıklığınızı dinlemek istediğini ifade etti. Lütfen bu süre içinde nerede olduğunuzu anlatmakla başlayın prenses. Jagen, iz sürücülerin sizi bulamadıklarını ifade etti."

Rayna bir süre debelendi, sonra kalabalığın arasında Toraf'ı görünce dikleşti. Öz güveni artmış gözüküyordu. Göğsünü dışa doğru çıkarıp çenesini yukarı kaldırdı.

Galen bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedi. "Karadaydım."

Tandel tatlı bir dille "Affedersiniz Majesteleri ama daha yüksek sesle söyler misiniz?" dedi.

"Bunu yapamam," diye vırakladı Rayna. "Sesim kısık."

"Çok ikna edici." Jagen alaycı bir tavırla gülümsedi.

Rayna ona doğru dönüp kollarını birleştirdi. Grom, Galen'in yanında kaskatı kesildi. Birazdan ne söyleyeceğini kimse tahmin edemiyordu. Ama neyse ki, öfkesini kontrol etmek konusunda Galen'in tavsiyesini hatırladı. Kollarını çözdü ve biraz gevşeyip Tandel'e baktı. "İsterseniz, sözlerimi yüksek sesle tekrarlaması için birini ata-

yabilirsiniz. Sesimin kısık olması söyleyecek bir şeyim olmadığı anlamına gelmez.”

Tandel başıyla onayladı. “Elbette, Majesteleri.” Tandel, dişi Arşivciler’den Atta’ya ortaya gelmesini işaret etti. “Atta size yardımcı olacak prensesim. Kendisi mahkeme heyetinden olduğu için bu süreçte tarafsızlığını koruyacaktır. Lütfen, Arena’daki dostlarımıza söylemek istediklerinizi ona iletin. Sözlerinizi tekrar edecektir.”

Rayna başıyla onayladı. “Pekâlâ. ‘Beni bulamadılar, çünkü karadaydım,’ dedim.” Atta bu yanıtı Arenadakilerle paylaştı.

“Peki neden karadaydınız Majesteleri?” diye Tandel sordu.

Rayna bu soru üzerine bir süre düşündü. Meraklı gözlerle Galen’e baktı. Galen omuz silkti. Rayna’nın nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Gerçekler onarılmaz hasarlara yol açabilirdi. Ama Rayna’nın söyleyeceği şeyler herhangi bir anlam ifade edecek miydi? Yeniden Tandel’e döndü. “Karadaydım çünkü hayatım için endişeliydim.” Atta’nın sözlerini kalabalığa aktarmasını bekledi. Sonra devam etti: “Hepiniz biliyorsunuz ki, Jagen yıllardır komploculukla suçlanıyor. Kraliyet’in bir tür tehlike içinde olabileceğini biliyordum. Jagen, Paca’nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu söyledikten sonra emin oldum.”

Jagen, hiddetle orta taşa doğru yürüdü. Rayna onu durdurdu. “Sen ne yaptığını zannediyorsun? Gördüğün gibi, tanıklık yapma sırası bende. Bunu *sen* istedin, unuttun mu?” Atta bu sözleri aktarmaya niyetli gözüküyordu ama Rayna azarlayan gözlerle ona baktı. Arşivci boyun

eğdi. Arena bu skandal sözlerle çalkalandı.

Jagen kalabalığa döndü. “Söylediği saçmalıkları duyduğunuz mu? Sizin mantığınızı sorguluyor! Paca’nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu hepiniz biliyorsunuz ve buna kendi iradenizle karar verdiniz. Paca, her istediğinizde sizin için yeteneklerini sergiledi. Bu Kraliyet men-subu beni ve hepinizi yalancılıkla suçluyor. Onun söylediği herhangi bir şeye nasıl güvenebiliriz? Şuna baksanıza.” Rayna’nın bikini üstünü işaret etti. “Benden saklanmıyordu. Karada hayatını bir insan gibi sürdürüp keyfine bakıyordu. Belli ki, ağabeyinin insanlarla aramızda elçilik yapması genç prensesimiz için gayet münasip olmuş.”

Galen, boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu kışkırtmanın üzerine kalabalık hiddetlendi.

“Seni sürünge yılan!” Rayna, Jagen’in üzerine doğru bir hamle yaptı. Ama nefesi tükendi ve sesi, konuşmaya çalışan kızgın bir denizaslanı gibi çıktı. Jagen, onun önünden çekildi. İz sürücüler Rayna’yı kollarından tutup geri çektiler. Rayna, Atta’ya baktı. “Onlara, insanlardan hoşlandığımı için değil, Jagen’den saklanmak için gittiğimi söyle!”

Atta, heyetin hoşnutsuz homurtularının arasında bağırarak sözleri ekrar etti ama onu duyan olmadı.

Sonra herkesin sesini bastıran, daha sinirli bir ses duyuldu. “O bir yalancı.” Kalabalık sessizleşti.

Çünkü bu ses Toraf’a aitti.

Grom, Galen’in omzunu dürterek “Bu ne yapıyor?” dedi.

Galen, Toraf’ın orta taş doğru ilerlemesini ve Jagen ile karşı karşıya kalışını izledi. Sonra, Galen’in çocukluk-

tan beri en iyi arkadaşı olan Toraf, bu hainin önünde eğildi. Jagen de Galen kadar şaşırılmış gözüküyordu.

Rayna "Toraf!" diye ciyakladı. "Sen..."

Toraf, eşini tutan iz sürücülere "Biri onu sustursun," dedi. "Yalanlarını duymaktan bıktım."

Jagen hâlâ emin olamamıştı. Gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün Kraliyet yalan söylüyor. Yaptıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Ve ben, artık bunun bir parçası olmayacağım." Toraf, Galen ile göz göze geldi. Gözünü bile kırpmadan, "Özellikle de Prens Galen. O, bir melez buldu ve onu hepinizden saklıyor," dedi.

Bütün Arena aynı anda nefesini tuttu. Toraf, Jagen'i omzundan tuttu. Galen boğazına kılçık takılmış gibi hissediyordu. "Jagen, bunun bir parçası olduğum için beni affedersen, sana kanıt olarak o melezi getireceğime yemin ederim."

"Hayır!" Nalia çığlık attı. İleri doğru atıldı ve Toraf'ın gırtlaklarını sıkarak üzereyken Tritonlu iz sürücüler tarafından engellendi. Nalia, aniden ortaya çıkan bir avcı kuvvetiyle debelendi. "Seni pislik hain! Sana güvenmiştik. Ne yaptın sen?"

Toraf gözlerini devirdi. Jagen'e dönüp, "Bu sahtekârdan ne kadar sıkıldığımı size anlatamam. Neredeyse onlara yardım edecektim. Paca'nın yeteneklerini kendi gözlerimle gördüm. Sizden nasıl şüphelendiğimi anlayamıyorum."

Jagen'in yüzüne büyük bir keyif dalgası yayıldı. Kafasını geriye kaldırıp zehirli bir kahkaha attı. "Sen doğru olanı yaptın Toraf. Sandığım kadar aptal değilmişsin."

"Hayır, aptallık etmişim. Bana fazla prim veriyorsun

dostum. Ama şimdi beni nasıl kandırdıklarını görebiliyorum.” Toraf, Arena’ya döndü. “Tıpkı, uzun süredir sizi kandırdıkları gibi. Onlar hükmetmeyi hak etmiyor. Hiçbiri hak etmiyor. Gidip o melezi getireceğim ve size onların ne kadar güvenilmez olduklarını ispatlayacağım. Hepsinin ondan haberi var. Hem de her birinin. İnkâr etmesi için Prens Galen’e meydan okuyorum.”

Galen bakışlarını Toraf’a kilitledi. *Bunu bana nasıl yapabilir? Bunu Emma’ya nasıl yapabilir?* Artık, oradaki herkes Emma’nın varlığından haberdardı. Syrena tarihinin en iyi iz sürücüsü Toraf onu bulup buraya getirmeye yemin ettikten sonra, güç Jagen’de olduğu sürece Emma hiçbir yerde güvende olamayacaktı.

Toraf’ın Emma’yı bulup getirmesi çok kolaydı çünkü yerini biliyordu. Emma ona güveniyordu. Rachel da ona güveniyordu. Bu iş onun için tereyağından kıl çekmek kadar kolaydı. *Ve Emma’yı uyarmanın, ona ulaşmanın hiçbir yolu yok. Yapabileceğim tek şey buraya geldiğinde onu korumak.*

Tandel, son günlerdeki en öncelikli görevlerinden birini yaparak kalabalığı susturdu. Kontrolü sağlayınca Galen’e döndü. “Majesteleri, size karşı yapılan suçlamalara bir cevap vermek ister misiniz?”

Galen, gözlerini Toraf’dan ayırmadan orta taşa doğru yüzdü. “Senin yüzünden ona bir şey olursa,” diye acı dolu bir sesle eski arkadaşına fısıldadı, “İlk işim seni öldürmek olacak.”

Toraf, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Galen kalabalığa hitap etmek üzere onu susturdu. Toraf’ın bunu düzeltmek için söyleyebileceği herhangi bir şey yok-

tu. Söyleyeceği her şey Galen'i daha fazla incitecekti. "Bu suçlamalar karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Tandel iç geçirdi. "Çok iyi, Majesteleri. Teşekkürler."

Galen kız kardeşini tutan iz sürücülere doğru yürüdü. Kız kardeşi, hıçkırıklarını kontrol edemiyordu. "Haydi sazancık," dedi. "O senin gözyaşlarını hak etmiyor."

Rayna "Hayır, ediyor," diye inledi. İz sürücüler, onu ağabeyine teslim etti. Kendini kaybetmiş bir dişiyi avutma görevinden sıkılmışlardı.

Galen, Rayna'yı omuzlarından tuttu ama arkasını dönüp Torafa bakmasına izin vermedi. "Etmiyor. Bunu zamanla sen de anlayacaksın."

"Neden Emma'yı buraya getiriyor Galen? Bunu bize neden yapıyor?"

Galen ağzına kadar gelen kusmuğu geri yuttu. "Bilmiyorum, sazancık. Bilmiyorum."

Gerginliğini bastırmaya çalışırken Galen'in yüzgeci zonklamaya başladı. Ama kalbine saplanan hançerin acısının yanında bunun bir önemi yoktu. İkizler, Kraliyet'in geri kalanının yanlarındaki yerlerine geçtiler.

Jagen orta taştan ayrılmamakta ısrarcıydı. Mutluluğunu zorlukla gizleyebiliyordu. "Dostlarım, türümüz tarihinin en önemli mahkemelerinden birini bugün tamamlamayı umuyorduk. Kraliyet ailesi, nesiller boyunca dünyaya işe yaramaz vârisler getirip durdu. Bu vârislerin hiçbiri, büyük generallerimizin bize aktardığı Poseidon yeteneklerine sahip değildi. Bu Kraliyet sülalesinde Poseidon yeteneklerini görmeyeli ne kadar oldu? Bana sorarsanız çok uzun zaman oldu. Ve, en son ne zaman Triton Yeteneklerine tanık oldunuz? Dostlarım, Triton yetenek-

leri neydi hatırlayanınız var mı?”

Jagen, ellerini arkada birleştirdi. Orta taştan ayrılıp Vefalılar'ın olduğu bölüme yaklaştı ve kafasını iki yana salladı. “Yeteneklerin hiçbirini göremedik çünkü Kraliyet yoldan çıktı. Paca, onların yoldan çıktığının bir anlamda kanıtıdır. Yoksa nasıl bu yeteneklere sahip olabilir? Dostlarım, onların safkan Asil olduklarına gerçekten inansaydım, onlara ve temsil ettikleri kanunlara sadakatle itaat ederdim. Ama kanı bozuk bir Kraliyet'in bize hiçbir faydası olamaz. Hayatta kalmak için yeni bir yol bulmamız lazım. Kendimize, bizi insanlardan daha çok umursayan bir lider seçmemiz lazım. Yetenekler ortadan kaybolduğunda bile, bize liderlik edebilecek güçte birini seçmeliyiz.”

Tandel'e döndü. “Bugün bir karara varalım demiyorum. Tek istediğim, genç Toraf'ın bu melezi getirmesine izin vermemiz. Ancak bunu kesinleştirdiğimiz, Kraliyet'in yaptığı ihanetin açık bir kanıtını gördüğümüz zaman, ortak bir karar vermemiz mümkün olacaktır.”

Kalabalık, homurdanarak onayladı.

Toraf, Arena'dan ayrılmadan önce Jagen'in önünde bir kez daha eğildi.

Arabayı evimin araç yoluna çektim ve kontağı kapattım. Buraya gelmeyeli birkaç gün olmuştu ama bana bu süre birkaç yıl gibi gelmişti. Ön kapının kilidini açınca, evimin kokusu bir anda yüzüme çarptı.

Sırt çantamı tezgâhın üzerine bırakıp buzdolabından bir şişe su aldım. Salondaki koltuğa çöküp körfez manzaralı pencereden dışarı bakmak bana kendimi iyi hissettirmişti. Elbette, Galen'in evinde paranın satın alabileceği her türlü konfor vardı. Ama büyükannemin tığla ördüğü çirkin battaniye, annemin baygın kokulu parfümü ve mahremiyet gibi paranın satın alamayacağı her türlü konfor da insanın ancak kendi evinde bulunabilirdi.

Rayna'nın beni bırakıp gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Bu günleri Rachel ile baş başa geçirmiş ve tuhaf bir yabancılık hissetmişim. Yaptığım şeyi öğrendiğinde bana kızmıştı. Ona yalan bile söyleyememiştim çünkü Paw ve Don, yerel gazetelere gidip denizkızı hikâyesinden ve aniden beliren soluk renkli sarışın kızdan bahsetmişlerdi. Sırılsıklam ve ağır içinde karaya ulaştığımda,

Rachel onun gibi küçük bir kadından beklenmeyecek bir tavırla beni bekliyordu. Tavrının yanı sıra, verdiği yanlış karar yüzünden suçluluk duyduğunu da hissetmiştim. Hadi şunu kabullenelim: Bize jet ski alması çok da muhteşem bir fikir değildi. Tabii, işleri ben de berbat etmiştim ama onun da aşağı kalır yanı yoktu.

Kimliğimin ortaya çıkmadığına ikna olunca, Rachel biraz rahatladı.

Ama, sahil güvenlik Galen'in kapısına dayandığında bir kez daha gerildi. Rachel'a, kayıp jet ski'nin bulunduğunu ama aracın çalışmaz durumda olduğunu çok çok üzülerek bildirdiler. Onlar gittikten sonra, Rachel evin içinde dolaşarak eşyaları sağa sola fırlatarak polislerin evine gelmesinden ne kadar nefret ettiğini, Galen bana ilgi duymaya başladığından beri bunun çok sık tekrarlandığını ve bu lanet jet ski'nin eyalet kaydını yaptırmak gerektiğini onlardan çok daha iyi bildiğini söyleyerek bağırdı. Bu sinir krizinin ardından onun yanında kalmak bana tuhaf gelmeye başladı çünkü, benden özür diledikten sonra kendini affettirmek için abartılı davranışlar sergilemeye başlamıştı.

Ben de saçmalamıştım. Sonuçta, yeni jet ski'sini *paramparça* etmiş ve "polis"in onun evine gelmesine yol açmıştım. Söylediği her şey doğrudu. Ama söylediklerinin arkasında durmamıştı. "Sen Galen'in aşkıydın. Sana bağırmanalıydım," dedi. Bana kahvaltı, öğle ve akşam yemeği hazırladı. Günümün nasıl geçtiğini, marketten ne istediğimi sordu. Çamaşırlarımı yıkadı. Bana pedikür yapmayı teklif etti. Bu kadarı da fazlaydı. Rayna burada olsa, hiç değilse bu gayretlerini ikimiz arasında paylaşırdı ama o an sadece ben vardım.

O an plaja yakın bir yere yıldırım düştü. Meteoroloji kanalında bu gece kuvvetli bir fırtına çıkacağını duymuştum. Sanırım, bu gece Galen'in evine dönmek için iyi bir mazeretim olmuştu. Gelemeyeceğimi haber vermek için Rachel'i aradım.

"Benim oraya gelmemi ister misin? Araba kullanmam sorun olmaz."

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. "Önemli değil. Ben iyiyim. Bu geceyi kendine ayır."

"Saçmalama. Kendime ayırdığım bir sürü gecem var zaten."

"Doğru. Ama şey, benim evim Galen'ininki gibi güzel değil. Burada muhtemelen rahat edemezsin."

"Hiç de bile. Her yerde uyuyabileceğimi biliyorsun."

Benim bahaneler sıraladığımı fark etmiş miydi yoksa söylediklerimi gerçekten anlamıyor muydu emin değildim. "Aslında, bu gece yalnız kalmak istiyorum. Tabii senin için de uygunsa..."

Sessizlik. Sonra: "Neden? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet, var. Çünkü insanın evi gibisi yok."

Daha uzun sessizlik. Alınganlık kokan bir sessizlik. Yine de alınganlığını kendine saklamıştı. "Pekâlâ. O halde iyi geceler."

"İyi geceler, Rachel."

Bir saat kadar sonra elektrik kesildi. Dışarıda patlayan fırtına, elektrik kesintisi ve bir süre önce izlediğim korku filminin etkisiyle sinirlerim epey bozulmuştu. Jeneratörümüz vardı ama garajda duruyordu ve koltuğa oturma-

dan önce yanıma fener almayı akıl edememiştim. Zaten jeneratörü çalıştırmayı da bilmiyordum.

Ayağa kalktım ve omuzlarıma bir battaniye sardım. Üşümüyordum ama üzerimde bir kat daha koruma olursa kendimi bilinmeyene karşı daha güvende hissedeceğime dair aptalca bir düşünceye kapıldım. Şimşeklerin odayı her aydınlatışında, atacağım beş adımı ezberlemeye çalışıyordum. Neyse ki sık sık şimşek çakıyordu. Mutfığa gitmek için yeniden şimşek çakmasını bekledim. Böylelikle annemin dolaba sakladığı pil ömrü uzun fenera ulaşabilecektim. Mutfak dolabına uzandığım esnada, beyaz dolabın üzerine kara bir leke gibi düşen bir adam silüeti gördüm.

Feneri göğsüme yasladım ve arkamı döndüm. Ne yapmalıydım? Feneri yakarsam, bu işgalci yerimi tespit edebilirdi. Aydınlığı takip edip bana ulaşabilirdi. Ama yakmazsam da, *onun* kim olduğunu görme fırsatını kaçırıacaktım.

Yere çömeldim ve tezgâhın arkasından çevreyi gözetlemeye başladım. Salondaki adam her kimse, artık yerinde yoktu. Tüylerim ürperdi. Muhtemelen, mutfakta olduğumu görmüş ve beni yakalamaya geliyordu. Yerde sürünüp hole ulaşma cesaretini bulmak için birinci ve ikinci şimşegin çakmasını bekledim.

Sonra da, bunun aptalca bir davranış olduğunu fark ettim. Adam, önümde veya arkamda belirse, hiçbir yere kaçamayacaktım. Geri geri gidip bir şeylere çarpmamak için dua ettim. Yeniden şimşek çaktığında, mutfığa giden kısa yol aydınlandı. Garaja kadar ulaşabilmek tek şansımdı. Garajın kapısı çok ses çıkardığı ve bazen de kapanmadan önce tutukluk yaptığı için acele etmem gereki-

yordu. Kapıyı açtığım anda adam yerimi tespit edebilirdi. Ama bundan başka bir şansım yoktu.

Elimle kapının tokmağı kavrarken, adamın elini omzumda hissettim.

Arkamı dönüp çılgılık attım ve fenerle yüzüne, boynuna, omuzlarına vurdum. Nereye denk getirdiğimi anlayamıyordum. Bir anda silahım elimden fırladı ve birkaç santimetre ötede mutfak zeminine düştü.

Şimşek yeniden çıktığında bu adamın iri ve kaslı biri olduğunu gördüm. Ve üzeri çıplaktı.

“Az önce cidden yerlerde mi sürünüyordun?” Toraf sordu.

“Arrrh!” Onu ittim. “En sevdiğin hobin beni korkutmak falan mı?” Toraf kıs kıs güldü. Gölgesinin salona ilerlediğini gördüm. “Madem bu kadar korkuyorsun, kapıları kilitle.”

Ağzımı birkaç kez açıp kapadım. Arka kapıyı kilitlemeyi *unutmam* ona ödümü patlatma hakkını vermiyordu. Peşinden salona gittim ve koltuğa yanaşım. “Burada ne arıyorsun? Galen nerede?”

Bu tip bir sessizliğin ardından asla iyi bir şey geldiği görülmemişti.

“Emma, benimle birlikte Sınır’a gelmeni istiyorum. Derhal.”

Karanlık nedeniyle yüz ifadesini göremiyordum ama sesi çok ciddiydi. Toraf’ın “çok ciddi” halini hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. *Sınır’a* mı? Galen, daha önce bana Sınır’dan bahsetmişti. Syrena yargılamaları orada yapıyordu. Orası, bela çıkaranların yargılandığı yerd. “Neden? Ne oldu?”

“Çok şey. Bunu nasıl yaptığını, onlara ne vaat ettiğini bilmiyorum ama Jagen her iki hanedanı da Kraliyet’e düşman etti. Bazı iz sürücüler ve Arşivciler, annenin nabzını teşhis edemediklerine dair yemin ettiler. Ve şimdi de Jagen, Kraliyet’i yoldan çıkmakla suçluyor.”

“Yoldan çıkmak mı?” İnsanlar için bunun anlamını biliyordum ama Syrena dünyasındaki anlamı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Zina yapmakla. Bazı Asillerin *bir noktada* yoldan çıkmış olabileceklerini, aksi takdirde Paca’nın Poseidon yeteneklerine sahip olamayacağını söylüyor.” Alaylı bir küçümsemeyle “Bunun olduğuna inanamıyorum. Jagen gibi alçak bir yılan balığına nasıl inanabildiler?” diye ekledi.

Yakınlara düşen bir yıldırım sayesinde Toraf’ın yüzünü iyice görebildim. Sesindeki gerginlik yüzüne de yansımıştı. Konuşmasına izin verdim çünkü söyleyeceği başka şeyler de var gibiydi. Yoksa bile, bunu bana o belirtebildirdi. “Asiller artık Sınır’dan ayrılamıyor, çünkü Jagen bütün bu aptal suçlamaları yaptığı sırada Kral Antonis onun gırtlığına yapıştı. Onun senin büyükbaban olduğunu biliyor muydun?”

O senin büyükbaban. Teknik olarak biliyordum. Nalia ile Grom’un hikâyesini, annemin babası ve Poseidon Kralı olan Antonis’in kızını Grom’un öldürdüğünü düşündüğünü biliyordum. Kısa süre öncesine kadar, bütün bu isimler bana yabancıydı. O zamanlar annem henüz Nalia olmamıştı. *Benim bir büyükbabam var. Benim büyükbabam bir balık kral.*

Boğazımı temizledim. “O zaman... Konu yalnızca annemin kimliği değil. Jagen, krallıkları ele geçirmek için

harekete mi geçti? Ve sence bunu başarabilir mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Ama anlayamıyorum. Ben onu nasıl durdurabilirim ki? Ben alt tarafı bir meleğim."

"Benimle oraya gelip gerçek Poseidon yeteneklerini gösterebilirsin. Nalia'nın annen olduğunu doğrulayabilir, Asillerin yalan söylemediği ve yoldan çıkmadıklarını kanıtlayabilirsin."

"Teknik olarak bu yoldan çıktıkları anlamına gelmez mi? Yani, bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini biliyorsun, değil mi? Yani annem ve babam..."

"Nasıl olduğunu biliyorum. Ve seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum. Eminim Galen de bunu istemez. Nalia, o zamanlar Grom'un öldüğünü düşündüğü için onu bağışlayacaklarını umuyorum. Ama henüz onun Nalia olduğuna bile inanmadılar."

Başımınla onayladım ama bu hareketim karanlıkta gözükmedi. Dışarıdaki fırtınanın etkisi azalıyordu. "Beni götürmen için seni Galen mi gönderdi?"

Uzun süren sessizlik yeterli bir cevap olmuştu. "Buraya geldiğinden haberi yok mu?" Ağzım sulanarak sordum.

Toraf yumuşak bir ses tonuyla "Bilgisi var," dedi. "Ama, seni Jagen'e teslim etmek için buraya geldiğimi düşünüyor."

Yutkundum. "Öyle mi yapacaksın?"

Gölgesinin sandalyeden fırladığını gördüm. "Hayır! Bir anda herkese sırt çevirdiğimi düşündüğünüze inanmıyorum. Ben ne zaman onlara sırt çevirmişim? Hiçbir zaman! Jagen'e seni oraya götüreceğimi söylediğimde Galen'in yüzünü görmeliydin. Eline geçirse, beni öldüre-

cekti. Ve Rayna..." Sesi biraz boğuklaştı. "Triton'un mızrağı aşkına Emma. Benimle gelip bu işi düzeltmelisin. Buzlar Mağarası'na benim onlara ihanet ettiğimi düşünerek gitmelerine izin veremem."

"Galen'e suya girmeyeceğime dair söz verdim. Şimdi seninle gelmemi ve varlığımı bütün Syrenalılara ilan etmemi mi istiyorsun? Galen beni öldürür. Annem de beni öldürür. İkisi de beni gizli tutma konusunda kararlılar. Benim tehlikede olduğumu düşünüyorlar. Sen niye böyle düşünmüyorsun?"

Toraf yanımdaki mindere çöktüğü sırada elektrik geldi. Sanki bütün ev çınlamıştı. Toraf'ın gözlerinde yaşlar vardı. Gözyaşları. Elimi avucunun içine aldı. "Bunun senin için tehlikeli olmadığını söylemiyorum. Ama bir şeyler yapmazsak, Kraliyet'i Buzlar Mağarası'na mahkûm edecekler. Galen'i de de anneni de bir daha asla göremeyeceksin. Ben de Rayna'yı bir daha asla göremeyeceğim."

"Ama Rayna senin eşin. Bu seni de Kraliyet'ten yapmaz mı?"

"Tam olarak değil. İşler böyle yürümüyor. Yalnızca safkan olanlar Kraliyet'ten kabul ediliyor. Paca da onlardan sayılmıyor. Buzlar Mağarası'na kapatılırlarsa ikimiz de farklı eşler seçmekte özgürüz. Ben başka bir eş istemiyorum, Emma. Rayna'yı istiyorum. Bu hep böyleydi."

Tanrım, bu çocuk benim kalbimi eritmeyi iyi biliyordu. Dudağımı ısırdım. "Durum gerçekten bu kadar ciddi mi?"

Başıyla onayladı. "Öyle olmasa seni riske atmazdım. Ama bundan başka bir çıkış yolu bulamıyorum. Önce Kraliyet sonra da Jagen'in Vefalılarından biri tanıklık yaptı. Birinin sözüne karşılık diğeri başka bir şey söy-

ledi ve kalabalık Vefalıların tarafına geçmeye başladı. Fısıldaşmaları duydum. Paca'nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu kanıtlaması her şeyi kötüleştirdi. Gerçek yeteneklerin bu olmadığını kanıtlayabilecek hiç kimse yok. Şu an Kraliyet çok zor bir süreçten geçiyor.”

“Galen, Paca'nın el işaretleri kullanarak yunus balıklarına çeşitli numaralar yaptırdığını söylemişti. Tıpkı Gulfarium'da yaptıkları gibi. Arşivciler bunda bir terslik olduğunu düşünmediler mi? Balıklarla konuşamamasından filan bahsediyorum...”

“Sanırım kafaları karışık. Jagen, Arşivciler'in uzun süredir yeteneklere tanık olmamalarının avantajını kullanıyor. Bilgilerini sorgulamalarını sağlıyor.”

Elimi elinden ayırıp dizlerimin üzerine koydum. O an ona bakamıyordum. Gözleri acıyla, sesi aşırı bir duygusallıkla doluydu. Toraf'ı daha önce hiç böyle görmemiştim ve böyle görmekten hoşlanmamıştım. O her durumda kendiyile eğlenebilen sınıfın haşarı çocuğu olmuştu. Ama, buraya gelerek Galen'in güvenini ve dostluğunu kaybetmeyi göze almıştı. Ve benim de bunu göze almamı istiyordu. Ayrıca, çok gerekmedikçe Rayna'yı asla incitmezdi. “Ama suya girmeyeceğime dair Galen'e söz verdim.”

“Sözünde durmadığını ikimiz de biliyoruz Emma.”

Nefesimi tuttum. Ama aslında şaşırmadım. O gün Toraf'ın beni hissedip hissetmediğini merak etmiştim. Galen'e söyleyip söylemediğini de. “Benim hatam değildi. Jet ski'nin üzerindeydin ve Goliath beni suya düşürdü. Oyun oynamak istiyordu.”

“Sen de sana katılması için Jasa'yı mı çağırdın?”

“Kimi?”

“Yanında olan o Syrenalı çocuktan bahsediyorum. Her şeyi hissedebildiğimi sana söylemiştim.”

Jasa. Demek ismi Jasa idi. “O iyi mi?”

Başıyla onayladı. “Neden iyi olmayacak ki?”

“İki balıkçının ağına yakalanmıştı. Kurtulmasına yardım ettim. Hiçbir şey anlatmadı mı?”

Toraf, onca seçenek arasından sırtıtmayı tercih etti. “Hayır, çünkü muhtemelen tek başına uzaklaşmaması gerekiyordu. Senden bahsederse kendini de ele vermiş olurdu.”

“Öyleyse, Galen’in haberi yok mu?” Bunu neden önemseddiğimi bilmiyordum. Toraf’ın benden istediği şey, genç bir Syrenalıyı balıkçı ağından kurtarmaktan daha kötüydü. Kimliğimi tüm Syrena dünyasına ifşa etmemi istiyordu. Benim ölümü hak eden bir mahlûkat olduğumu düşünen bir dünyaya. Bu Galen’i çok korkutacaktı.

“Galen ile aranızda halletmeniz gereken bir konu bu. Bence ona kesinlikle anlatmalısın.” Toraf omuz silkti. “Ama önce şu sorunu çözmeliyiz. Şimdi, benimle geliyor musun? Bana yardım edecek misin?”

Toraf’ın sorumu yanıtsız bırakması dikkatimden kaçmamıştı ama itiraf etmeyeceğini anlamıştım. Ama, Galen’e bu yanışımdan bahsetmek en son endişelenmem gereken konuydu. Toraf’a yardım etmezsem bu konuda kavga etme şansı bile bulamayabilirdik.

Yani, Toraf hayatımda tanıdığım en rahat kişi olmasına rağmen sevdiğimiz insanlar için endişeleniyorsa, benim de endişelenmem gerekirdi. Galen, onu kurtarmak için olsa bile oraya gitmemi istemezdi. Ama Galen her istediğini elde edemezdi. Başımla onayladım. “Şimdi mi

gitmek istiyorsun? Bu fırtınada mı?”

Sırıttı. “Yalnızca karada yaşayanlar fırtınalardan endişe duyar.”

“Ah, evet. Bir dakika. Sınıra mı gidiyoruz? Orası Pasifik Okyanusu’nun ortasında değil mi? O kadar uzağa yüzmem mümkün değil.” Sözlerime vurgu yapması için küçük insan ayaklarımı salladım.

“Seni taşıyabilirim.”

“Ne kadar vaktimiz var? Sen Galen kadar hızlı değilsin ve benim ağırlığım seni yavaşlatır. Sahi buraya gelmen ne kadar sürdü?”

Kaşlarını çattı. “İki gün sürdü ama çok zorlandım. Haklısın, yeterince hızlı olamayız. Jagen söylediklerimizden kuşku duymaya başlayabilir. Sence Rachel bize yardımcı edebilir mi?”

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.” Telefonumu aldım, 800’ü tuşlayıp mesaj bıraktım. “Rachel, ben Emma. Toraf yanımda ve bu gece Hawaii’ye ulaşmak için senin yardımına ihtiyacımız var. Beni ara.”

“Hawaii nedir?” Toraf, telefonu kapattığım sırada sordu.

“Pasifik’te bir ada. Oraya kadar uçakla gidip Sınır’a kadar kalan yola yüzerek devam edebiliriz.”

Toraf’ın yüzü neredeyse yeşil rengine döndü. Galen’in yüzü de uçağa binince bu rengi alıyordu. “Hayır. Ben uçmam. Hayatta olmaz.”

Telefon çaldı. “Rachel?”

“Selam turtam. Demek Toraf seni buldu. Neler oluyor?”

“Hawaii’ye giden ilk uçağa binmemiz lazım. Ve şey, Toraf için kusma önleyici bir ilaç bulmamız lazım. Biraz

fazla sayıda lazım. Hatırlarsan, Dr. Milligan ilaçların onların metabolizmasına daha hızlı karıştığını söylemişti.”

“Hallediyorum.”

Rachel gibi becerikli bir kadının, Toraf'ın çok tanınan bir teröriste tıpatıp benzediğini gözden kaçırmış olabileceğini düşünemezdim ama yanıldım. Bu yüzden de, Toraf ve ben bir güvenlik görevlisi eşliğinde LAX havalimanının güvenlik ofisinin koridorlarında beklerken, bir düzine insan da kimliklerimizi doğrulamaya çalışıyordu.

Benim kimliğimi geri getirdiler. Cici, temiz ve sıkıcı biriydim.

Toraf'ın kimliği birkaç saat boyunca gelmedi. Bu da hiç hoş olmadı çünkü Toraf, oturduğumuz bankın yanındaki çöp kutusuna mütemadiyen kusuyordu ve kutuyu ağzına kadar doldurmuş olmalıydı. Jersey'in bölgesel fırtınaları yüzünden, havalanışa geçişimiz biraz sert olmuştu. Toraf'ın bünyesi bulantı önleyiciye karşı hassas tepki vermişti. Yapabildiğim tek şey, küçük tuvaletten dışarı çıkmasına yardım edip onu oturtmak ve kusmaması için ikna etmek olmuştu.

Parmak izlerinin eşleştirilememesi ve menekşe rengi gözlerinin lens olmadığının anlaşılması, onları bir kısır döngünün içine sokmuştu. Kadın güvenlik memurlarından biri, Jersey'de yaşamamıza rağmen biletimizi neden tek yön aldığımızı ve neden içinde ihtiyaç duymayacağımız bir dolu saçmalık bulunan kabin bagajları taşıdığımızı birkaç kez, farklı şekillerde sordu. Nereye gidiyorduk? Neden gidiyorduk?

Onlara Honolulu'ya gidip düğünümüz için mekân ba-

kacağımızı ve dönmek için bir acelemiz olmadığını, bu yüzden de tek yön bilet aldığımızı söyledim. Hikâyemin uyduruk olduğunu fark ettiler. Ama bazen, uyduruk hikâyelerin yalan olduğunu ispatlamak imkânsız olabiliyordu. Bir avukat talep ettim. Bize karşı herhangi bir suçlama yöneltmediklerinden nihayet gitmemize izin verdiler. Buna inanamıyordum.

Toraf'ın Honolulu uçağında birkaç sıra arkamda oturması, beni hem rahatlatmış hem de tedirgin etmişti. İyi tarafından baktığımda, kusmak için her tuvalete kalkışında beni rahatsız edemeyecekti. Ama diğer taraftan, karşısına kendi işine gücüne bakmayı bilmeyen meraklı bir yabancı çıktığında nasıl davranacağını veya ne tepki vereceğini kestiremeyebilirdi. Bu durumda ona göz kulak olmak için yanında olamayacaktım. Oturduğum koltukta arkamı döndüm ve gözlerimi devirdim.

Toraf, muhtemelen birlikte seyahat eden ve benim yaşlarımda olan iki kızın yanına düşmüştü ve kızlar sürekli onunla sohbet etmeye çalışıyorlardı. Vah zavallı Toraf. Syrenalıların bütün seçkin özelliklerini bünyesinde barındırması hayatını çok zorlaştırıyor olmalıydı. Tek yapması gereken, kucaklarına kusmamaktı. Aslında, bir taraftan da kusmasını arzu ediyordum. Böylece, kızlar çenelerini kapatıp onu rahat bırakırlar ve ben de iki saniyeliğine de olsa gözlerimi kapatabilirdim. Toraf'ın koltuğunda kıvranışını oturduğum yerden duyabiliyordum. Bir Syrena erkeğinin sığabilmesi için koltukların dört kat daha geniş olması gerekiyordu. Toraf'ın omuzları ve pazıları koridora taşıdığı için herkes sürekli ona çarpıyordu. Çok yazık.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, Toraf'ın annesi ro-

lüne bürünmek başıma gelecekleri unutmama yardımcı olmuştu. Ama sonra, beni öldürebilecekleri düşüncesi aklıma geldi. Hatta daha da kötüsü, Galen benimle bir daha asla konuşmayabilirdi. Sanırım bu ölmekten beterd.

Kaçırdığım dersleri düşünmek bile istemiyordum. Bir Çarşamba günü, saat sabahın dördüydü. Ben Kaliforniya'dan ayrılmış, Hawaii'ye ve oradan da kim bilir nerelere yolculuk ediyordum ve yine kim bilir ne zaman geri dönecektim. Başvuru formunu doldurduğum onca okuldan birinin bana burs vermesini istiyorsam, bu devamsızlıklarım hakkında rehberlik danışmanıma muhteşem bahaneler uydurmam gerekiyordu. Gitmeden önce Rachel'a bir not yazdırsam iyi olabilirdi. Ama benim bildiğim Rachel bunu çoktan düşünmüş olmalıydı.

Hatta benim bildiğim Rachel, devamsızlıklarımı sil-dirmiş bile olabilirdi.

Annem ve Galen'in başı dertteyken ben hâlâ okulu mu düşünüyorum?

Evet, evet düşünüyordum. Çünkü bana miras bırakılan hayat buydu. Bir yanım insan, diğer yanım balık ve bir yanım sınıf birincisi, diğer yanım Poseidon yeteneklerinin efendisiydi. Evet, benim bu aşırı yeteneğim bana doğuştan geçmişti.

Muh-te-şem.

Arka taraftan, tarihin en çirkin geçirme sesini duydum. Toraf "Affedersiniz," dedi. Onu bir kovayla güreşirken ve aceleyle tuvalete kaçarken gördüm. Ve yanında oturmadığıma memnun oldum. Kabul etmeliydim ki, o çok gürültülü kusuyordu.

Syrenalılar göklerde uçmak için yaratılmamışlardı.

Yere indiğimizde Toraf uyuyordu. İniş sırasındaki sarsıntıya, kıkırdayan kızlara ve kaptanın "Aloha" anon-suna rağmen uyanmadı. Herkes uçaktan indikten sonra Toraf'ın yanına gittim ve onu uyandırana kadar sarstım. Nefesi, mikrodalgada ısıtılmış ceset gibi kokuyordu.

"Hawaii'ye geldik," dedim. "Yüzme vakti."

Plajdaki bir otele gitmek üzere taksi tuttuk. Rachel'ın bizim için yaptırdığı rezervasyonla otele giriş yapıp bagajlarımızı odaya bıraktık. Bir gün daha farklı ve stressiz şartlar altında buraya gelirim bu otelde kalacak, meyva kokteyllerinden içecek ve ten rengim iyice koyulaşana kadar kumların üzerine uzanacaktım. Ama o gün, suya girerken dikkat çekmemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Lobiye indiğimizde, çim eteklikli Hula dansçıları yolumuzu kesip boynumuza çiçekli kolyeler geçirdiler. Belli ki, Toraf çiçekli kolyelerden hoşlanmamıştı çünkü kadınlardan biri tam başının üzerine doğru uzandığı sırada kadının eline vurdu. Tıpkı o ana kadar karşılaştığımız bütün kadınlar gibi hindistancevizi memeli kadın da sadece onunla arkadaş olmaya çalışıyordu. Bunu anlaması için boynuma geçirilen hediyeyi kabul ettim.

"İnsanlar çok garip," diye kuşkuyla fısıldadı. Acaba Toraf, Disney World'e gitseydi ne düşünürdü?

Okyanus, otelin arka tarafında kalıyordu. O nedenle, lobiden geçmemiz gerekmişti. Plajda sıra sıra şezlonglar, şemsiyeler, yarı çıplak gezen ve yarı çıplak gezmemesi gereken insanlar vardı. Sık palmiye ağaçlarının arasından esen meltem rüzgârının etkisiyle, plaja hindistancevizi ve güneş kremi karışımı bir koku yayılmıştı. Burası

bir cennetti ve ben tadını çıkaramıyordum.

Özel bir deniz turu kiralamak için plajda yürümeye başladık ama araçların hepsi önceden ayırtılmıştı. Aklıma bizi Toraf'dan daha hızlı götürecek bir jet ski kiralamaya düşüncesi de geldi; ama Pasifik'in derinliklerine daldığımızda bu yaptığımız hırsızlığa gireceği için bundan rahatsız olmuştum.

Ve sonra o yazıyı gördüm: Azure Helikopter Turları.

Toraf'ı piste doğru çekiştirdim. "O ne?" dedi şüpheyile.

"Şey. Bir helikopter."

"Ne işe yarıyor? Triton'un mızrağı aşkına, bu uçmuyor değil mi? Emma? Emma, bekle!"

Bana yetiştirdi ve kulağımın içine doğru geçirdi. "Dangalaklık etmeyi bırak," dedim.

"Onun anlamını bilmiyorum. Beni hiç düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Beni almaya gelen *sensin*, unuttun mu? Ben de sana yardım ediyorum. Şimdi, ben biletlerimizi alırken sen sessiz olacaksın." Bu özel bir uçuştur ve başka yolcular için endişelenmemize gerek yoktu. Ayrıca hırsızlık yapmamız da gerekmeyecekti. Yolculuğun bize düşen kısmını tamamladıktan sonra, helikopter pilotuyla beraber karaya dönebilecekti.

"Neden uçuyoruz? Okyanus hemen şuracıkta." Özlemle okyanusu işaret etti. Onun için neredeyse, ama neredeyse. üzülecektim. Fakat, merhamet gösterecek vaktim yoktu.

"Çünkü, bence bu helikopter bizi oraya çok daha hızlı ulaştıracak. LAX havaalanında kaybettüğümüz zamanı telafi etmeye çalışıyorum."

Yürümeye başladığım sırada, bir kez daha "İnsanlar

çok tuhaf,” diye mırıldandı. “Her şeyi tersten yapıyorsunuz.”

Bu bir gezinti uçuşu olduğu için, koyu bir tene ve teninden daha koyu bir şiveye sahip olan pilotumuz Dan bize balıkçılık sektöründen, körfez tarihinden ve o an umursamadığım bir çok turistik bilgiden bahsetti. Zihnim Syrena toplantısını dağıtmakla meşgul olmasaydı bu mavi sular, resiflerin üstten görünümü, sıra sıra adalar ve bu zengin kültür benim için nefes kesici olabilirdi. Galen ile birlikte burada zaman geçirdiğimizi hayal edebiliyordum. Hiçbir insanın ulaşamayacağı resifleri keşfededik, tropik balıklarla oynardık ve Galen’in boynuna çiçek kolyelerden takardım. Ama, bir gün bunları yapabilmemiz için o sırada dikkatimi dağıtmamam gerekiyordu.

Havada yirmi dakika boyunca döndükten sonra Dan bizi iniş pistine geri götürmeye başladı. Kulağımda gü-rültü geçirmeyen kulaklıklardan vardı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Pervane kanadının çıkardığı *pat pat pat* sesini duymakta zorlanmam beni şaşırtmıştı.

Don’un sesi altımızdaki okyanus kadar berrak duyuluyordu. “Geriye dönüyoruz. Turumuz otuz dakika sürüyor. Turunuzu, kırk beş dakikalık versiyona yükseltmek ister miydiniz?”

“Hayır, ama...” dedim. Bu tip şeyleri daha önce sadece filmlerde görmüştüm. Rachel, paranın her şeyi satın alabileceğini söylediğinde umarım haklıydı. Çünkü, cebimden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ona gösterdim. “Adaların çevresinde dönmek yerine, bizi şu tarafa götürür müsün? Okyanusu görmek istiyorum.”

Dan, paraya bakıp somurttu. “Üzgünüm, ama belirle-

nen tur rotasının dışına çıkamam.”

Cebimden iki yüzlük banknot daha çıkarttım. “Biliyorum ama, belki bize bir ayrıcalık yapabilirsiniz.”

Dan, bunu bütün gün sürdürebileceğimden habersizdi. Rachel bana yeni bir araba alacak kadar çok nakit para vermişti. Umarım Rachel haklıydı ve Dan de dahil, herkesin bir fiyatı vardı.

Çenesini kaşıdı. Baştan çıkmaya başladığını görebiliyordum. “Bunu gerçekten yapmamamız gerekiyor. İşimden olabilirim.”

Ona bir tomar yüzlük uzattım. Elimde tam olarak ne kadar para olduğunu bilmiyordum ama cebimde hâlâ para kalmıştı. “Ama, Dan, hayatım boyunca bu helikopter gezisine çıkmayı bekledim. Küçüklüğümden beri bu anı bekliyorum. Bizi götürmezsen kalbim çok kırılır. Hem işini kaybedersen, sana verdiğim para borçlarını kapatmana yeter. Ama hayallerimi gerçekleştirdiğin için seni işten çıkarmayacaklarından eminim. Yanlış mı düşünüyorum?” dedim. Dan’in faturalarının tutarı ya da bir karısı veya çocuğu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yüzündeki ifadeden hedefi tam on ikiden vurduğumu anladım.

Dan, bir tomar parayı eliyle tarttı. Nihayet iç geçirdi ve “Tamam,” dedi.

Neredeyse ciyaklıyordum ve belki de bunu yapmıyordum çünkü o zaman hikâyeme efekt katmış olurdum. Toraf’a dönüp gülümsedim. Cildinin rengi güzel morumsu bir tondaydı. Destin’e giderken Galen’in yüzünde de aynı tonları görmüştüm. Toraf, küçük, pahalı zaferimden etkilenmişti.

Dan, bizi adayı göremediğimiz bir mesafeye uçurdu. Etkileyici olmaya çalışan turist rehberi havasından çıkmıştı. Belli ki, uçuşun bu aşamasında kendi eğlence anlayışımızdan kendimiz sorumluyduk. Önündeki göstergeye bakmaya başladı. Bir süre sonra, “En fazla bu kadar gidebiliriz,” bilgisini ilettili. “Daha fazla ilerlersek, geri dönecek yakıtımız kalmayacak.”

Toraf’a sordum. “Sence yeterince yakında mıyız?”

Kafasını iki yana salladı.

Kararımı verdim ve söyledim: “Yolun kalan kısmını yüzerek gitmek zorundayız.”

Dan, şaka yaptığımı sanıp kakhaha attı.

Toraf başıyla onayladı. “Harika. Şu aletten kurtulalım artık.” Sonra sarhoş gibi geçirdi.

Dan’a baktım ve aşağıyı işaret ettim. “Geri dönmeden önce biraz alçalmamız mümkün mü? Suyu daha yakından bakmak istiyorum.”

“Ah elbette, tabii,” dedi. Alçalırken yerçekiminin gücünü iliklerimize kadar hissettik. Toraf’ın koluna yapışıp suya doğru eğildim.

Gözlerini kocaman açıp Dan’ın omzuna dokundu. “Biraz daha açılmamız lazım, lütfen.”

“Hayır, yapamam. Size söylediğim gibi, geri dönmek için bu yakıta ihtiyacımız var.”

Yavaşça emniyet kemerimi çözdüm. “Biraz daha alçalabilir miyiz lütfen? Sanırım aşağıda bir balık sürüsü görüyorum.”

“Hiç sorun değil.”

Daha önce hiç paraşütle atlamamıştım, halatlı atlayış yapmamıştım, deniz paraşütü de kullanmamıştım. Ku-

laklığını çıkarırken düşme hesabı yapmaya çalıştım ama başaramadım. Belki de, zihnim beni kendime ve az sonra yapacaklarıma karşı korumak istiyordu. Rakamları tam hatırlamıyordum ama saatte bilmem kaç kilometre hızla bilmem kaç metre yükseklikten atlayınca suyun beton etkisi yaptığını duymuştum. Diğer bir deyişle, kemiklerimi kırabilirdim. Ama bu hesaplamayı yaparken Syrenalıların sert kemik yapısını göz önünde bulundurduklarını zannetmiyordum. Açıkçası, ben de buna güveniyordum.

Dan, kendi penceresinden suya doğru bakarak “Daha fazla alçalmıyoruz, tamam mı?” dedi ve devam etti: “Ah, köpekbalıklarını görüyor musunuz? Aşağıda bir yemek daveti var sanırım. Hey, ona dokunma!”

Kapının kolunu daha da sert çektim ama açamadım. Geriye doğru iyice gerildim ve kapıyı tekmelemek üzere pozisyon aldım.

“Emma, yapma!” diye bağırdı Toraf. “Aşağıda köpekbalıkları var.”

Derin bir nefes aldım. “Ben onları kontrol altına alana kadar sakın atlama.” Yarı Syrenalı bacaklarımdan yardımıyla kapıyı tekmeledim ve okyanusun sularına yolladım.

Sırtımı rüzgâra verip kendi kendime söylendim. “Demek kanıt istiyorlar...”

Suya düşerken, Toraf’ın bağırışları hâlâ kulağımı çınlatıyordu.

18

Geleceği bu mahkemenin sonucuna bağılı olmasaydı ve Emma da bu işe bulaşmasaydı, Galen bu yaşananları çok eğlenceli bulabilirdi.

Mahkemeye katılanlar, hem Toraf'ın sözde bir melezle birlikte dönmesini bekliyor hem de çelişkili tanıklıkların rekabetine şahit oluyorlardı. Arşivci Odon, uzun süre karada yaşayan bir Syrenalının göz renginin maviye dönüşebileceğini iddia etti. Kanıt olarak da, Hatıralar Mağarası'nın duvarındaki çizime atıfta bulundu. Galen, aynı çizime bakarak Emma'nın babasının melez olduğu sonucuna varmıştı. Galen, duvardaki Syrenalı çizimini hatırladı. Romul, renklerin zaman içinde solduğunu ve gözlerinin bu yüzden mavi gibi gözüktüğünü söylemişti.

Diğer bir Arşivci Geta, aynı gerekçeyle Odon'a karşı çıktı ve onu, bu hikâyenin çocuklarını karadan uzak tutmak isteyen ebeveynler tarafından uydurulduğunu çok iyi bilmesine rağmen saçmalamakla suçladı.

Sonra Freya isimli bir iz sürücü orta taş'a geldi. Yabancı misafirin gerçekten *Nalia* olduğuna tanıklık etti.

Gençlik çağlarından beri Nalia'nın en yakın arkadaşı olduğunu ve bu yabancıнын o olduğundan emin olduğunu söyledi. Bir başka iz sürücü Fader ise tam tersi bir yargıda bulundu. Poseidon Kraliyeti'ni Nalia'nın doğumundan öncesinden beri tanıdığını ve bu yabancıнын Poseidon vârisi olamayacağını iddia etti. Hüzünlü bir sesle "Onun nabzını ilk ezberleyen iz sürücü bendim," dedi. "Kalbimden ve aklımdan asla çıkaramadığım o nabzın bu nabızla hiçbir ilgisi yok."

Galen, kendini tutamadı ve gözlerini devirdi. Neden bu kadar insanın bariz şekilde yalan söylediğini anlamaya çalıştı. Jagen onlara ne vaat etmiş olabilirdi? Syrenalılar, insanlar kadar hırslı değillerdi ve zenginlik uğruna kendilerini asla satmazlardı. Ama Galen, Middlepoint Lisesi'nde aldığı insanlık tarihi dersleri sayesinde, Syrenalıların da tıpkı insanlar gibi sonucuna bakmaksızın değişime açlık duyabileceklerini fark etmişti. Elindekiyle yetinmeyip gittikçe mutsuzlaşan insanların tarih boyunca değişim istediklerini görmüştü. Hatta bu konuyla ilgili uyarıcı bir atasözleri bile vardı: Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür. Ama insanoğlu, tavuğu kaz gibi gördüğünde genellikle bundan geri adım atmazdı.

Galen, insanlara has bu davranışa Syrenalılar arasında ilk kez tanık oluyordu. Ve bu duruma Kraliyet neden olmuştu. Yıllar önce iki krallığı ayıran Kral Antonis buna izin vermişti. Neden Syrenalılar daha iyi bir liderlik istemeyecekti ki? Bu gizli düşmanlığın uzamasına neden olan Kraliyet'e güvenmeleri için ne sebep vardı? Kraliyet, yandaşlarının iyiliği için gerçek anlamda bir şey yapmış mıydı?

Belki, Jagen'in liderliğinde iki hanedan da kaderini yaşamalıydı. Belki, her şey daha iyi ve daha huzurlu olabilirdi. Bazı insan devletleri, devrilen hükümetlerin ardından toparlanmayı bilmiş ve hatalar yığınının içinden çıkıp daha büyük işler yapmayı başarmıştı.

Ama bunun Kraliyet için anlamı ne olacaktı? Ömürlerini Buzlar Mağarası'nda mı geçireceklerdi? Ve Emma ölüm cezasına mı çarptırılacaktı? Buna asla izin veremezdi.

Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunun bir önemi yoktu. Jagen'in dolambaçlı yolları kullanarak aslında önemli bir noktaya temas etmesinin, Krallıklarının başına neler geleceğinin, bu eziyetli mahkemenin sonucunda ne olacağının hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan, sevdiklerinin güvende olmasını sağlamaktı.

Ve bunu başarabilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım.

Galen, Grom'un orta taşa geldiğini görünce şaşırdı. Arena'daki herkes, yaklaşmakta olan avcıyı sezinleyen bir av gibi sessizleşti. Grom, katılımcıların onun özgüvenli duruşuna, dimdik duran çenesine ve omuzlarına uzun uzun bakmalarına izin verdi. Ağabeyi, yenilgiyi henüz kabul etmemişti.

Ve Grom sözlerine başladı. "Bugün bana sizlerin önünde tanıklık yapma şansı verdiğiniz için minnettarım. Düşünmemiz gereken çok şey var ve tüm delilleri bütün samimiyetinizle değerlendireceğinizi umuyorum. Son birkaç gündür çok çelişkili ifadeler dinliyoruz. Bazı iz sürücüler, bu misafirimizin Poseidon vârisi olduğunu, diğerleriyle, bu yabancının Poseidon vârisi olamayacağını söyle-

diler. Ama söylenmeyen tek bir şey vardı. Bu misafirimiz Poseidon vârisi değilse kimdir dostlarım? Nasıl oluyor da yabancı biri bizim aramızda yaşayabiliyor? Ve aramızda yaşayabiliyorsa, bu yabancılar toplamda kaç kişiler? Onları nerede bulabiliriz? Ne zaman bize yabancılaşmaya başladılar? Onun Poseidon vârisi Nalia olmadığına karar verdiğiniz takdirde bu soruların yanıtlarına da ihtiyacımız olacak dostlarım.

Bu konudaki duygularımı gayet iyi biliyorsunuz. Tüm kalbimle onun Nalia olduğuna inandığımı biliyorsunuz.” Sonra Nalia’ya döndü ve gülümsedi. “O, yıllar önce âşık olduğum ve kaybettiğim Nalia’dır. Size karşı asla bir onursuzluk yapmadım. Her şeyimi kaybettiğimi düşündüğüm zaman bile, Paca’nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu ve generallerimizden bize kalan kanunların yanlış yorumlanmış olabileceğini göz önünde bulundurup Avamlardan yeni bir eş seçtim ve kendimi feda ettim. Kraliyet’in sizin için faydalı olmayı sürdürebileceğini düşündüm. Ben, burada iddia edildiği gibi, size karşı sorumluluklarımı aksatmadım. Ama konuşmama devam etmeden önce, Paca’nın yeteneklerini sizler için bir kez daha sergilemesini istiyorum. Bu kararı neden aldığımı bilmenizi istiyorum.”

Paca ortadaki taşa doğru yüzdü. Yüzündeki şaşkınlık ve kafa karışıklığı kalabalığa da yansdı. *Grom ne yapmaya çalışıyor?* Nalia bile Grom’un bu isteği karşısında tedirgin olmuştu. Galen, Grom’un bundan ne gibi bir sonuç elde etmeyi beklediğini anlayamamıştı.

Grom elini havaya kaldırdı. “Kraliçem Paca, lütfen özel yeteneğinizi bizim için bir kez daha sergiler misiniz?”

Paca, kuşkulu bir gerginlikle başını eğdi ve “Tabii ki Majesteleri,” dedi. Sonra elini kaldırdı, salladı ve döndürdü. Galen, Dr. Milligan’ı ziyaret etmek için Gulfarium’a gittiğinde bu işaretleri yüzlerce kez görmüştü. “Bana gelin sevgili hayvanlarım,” dedi. “Gelin.”

Galen, her an gösteri yapması gerekebilir diye Paca’nın yunus balıklarını çevresinde bulundurduğunu fark etmişti. Yunus balıkları, onu her gittiği yerde takip ediyorlardı ve bu çok normaldi. Paca, onları devamlı ölü balıklarla besliyor ve peşinden gelmeleri için geçtiği yollara da onlarcasını bırakıyordu. O sırada bile, yunus balıkları Kraliyet bölümündeki Syrenalıların arasında beliriverdiler. Tanıklık yaparken yunusların da Arena’da olmasını Grom ayarlamış olabilir miydi?

Paca, burnunu üç yunus balığından birine şefkatle sürterek “İşte buradasınız sevgili hayvanlarım,” dedi. “Dostlarımıza neler yapabildiğimizi gösterelim mi?” Parmağını defalarca havada döndürdü. Ve tabii, yunus balıkları onun önünde daireler çizmeye başladı. Bütün Arena tezahürat yaptı.

Galen, Rayna’nın gözlerini devirdiğini gördü. Paca “sevgili hayvanlarına” daha havalı numaralar yaptırırken, Grom başıyla kalabalığı selamladı. Paca’nın zaten bilinen yeteneklerini ön plana çıkararak Grom’un neyi başarmayı umduğunu Galen anlamamıştı. Ama yaptığı şeyin devamını da getirmesini ümit etti.

Bir süre sonra Grom, Paca’dan yunus dostlarını durdurmasını istedi. Paca’ya gülümsedi. “Harikaydı, Kraliçe Paca.” Vefalıların bulunduğu bölüme döndü.

“Poseidon yeteneklerinin nadide bir örneğinin sergi-

lendiği konusunda hemfikir miyiz dostlarım?”

Bu sözlerinin üzerine, bütün Arena'yı alkış ve kuyruk sesleri kapladı. Grom, bir süre devam etmelerine izin verdi ve sonra yeniden sessizlik isteyip Paca'ya döndü. “Kraliçem, şimdi de yeteneklerinizi Arena'da bulunan diğer balıklar üzerinde sergiler misiniz? İstedığınız bir tanesini seçebilirsiniz.” Grom, kendi etrafında dönüp Arena'nın çevresinde bulunan çeşit çeşit balığı işaret etti.

Paca'nın bakışları, birkaç renkli balık sürüsünün arasında gidip geldi. Bazıları yüzeye daha yakındı; kimileri de Triton bölümünün yakınında sakince yüzüyorlardı. Bazıları Paca'nın o kadar yakınındaydı ki, balıkların yolundan çekilmek zorunda kaldı. Kaşlarını çattı. “Yetenekler böyle işlemiyor Majesteleri. Yalnızca yunus balıklarında işe yarıyor.”

Grom, Triton bölümüne döndü. “Sizce de bu sıkıntılı bir durum değil mi, dostlarım? Poseidon yeteneklerinin amacı bizim beslenmemiz olmalıydı, yanılıyor muyum? Ama biz yunus balığı yemiyoruz. Tatlarının korkunç olması bir yana, her iki bölgede de uzun yıllar hayatta kalmamızı sağlayacak kadar yunus balığı bulunmuyor. Hızlı üremedikleri için sürdürülebilir bir besin kaynağı da olamazlar. Dostlarım, yunus balıkları bize ancak arkadaşlık edebilir. Hatta birçoğunuz, yunus balıklarıyla birlikte avlanıyorsunuz ve bu nesiller boyunca böyleydi. Generaller, bunca az sayıda olan ve türümüz için bu kadar değerli bir kaynağı tüketmemizi istemiş ve yalnızca onlarla iletişim kurabilmemize izin veren yetenekleri bize aktarmış olabilirler mi? Hayır dostlarım, olamazlar. Yaptıkları bu değildi.”

Jagen lafa dalmak için ortaya doğru yüzdü ama Grom elini kaldırdı. “Yanlış hatırlamıyorsam sen birkaç kez tanıklık yaptın Jagen. Beni, ailemi ve atalarımı küçük düşürdüğünde, ben seni bir kez bile bölmedim. Şimdi sen de beni bölmeyeceksin.”

Tandel yüzerek aralarına girdi. “Evet, Jagen. Kral Grom’un bize gösterdiği saygıyı biz de ona göstereceğiz. Lütfen Arena’daki yerinize dönün.”

Galen ile Nalia şaşkınlıkla bakiştılar. O ana kadar Tandel, Jagen’in konuşmaları canı her istediğinde bölmesine izin vermişti. Daha doğrusu, onu durdurmayı becerememişti ve ortadaki taşa gelen hemen herkes Jagen’in agresifliği karşısında geri adım atmıştı. Ama Grom öyle yapmadı.

Tandel, Galen’in ağabeyinin özgüveni ve gücünden besleniyor gibi gözüküyordu.

“Kraliyet’i karada saklanmakla suçlarken çok acele ediyorsun Jagen. Unutma ki, türümüzün en iyi iz sürücüsü olan Toraf, senin Pacanı bulduğunda o da karada saklanıyordu. Böyle olduğunu kendisi açıkça itiraf etti. Saklandığını, çünkü yetenekleri yüzünden Kral Antonis’in peşinden birilerini yollayacağından korktuğunu söyledi. Paca’nın karada saklandığı için bu mahkemede yargılandığını görmüyorum. Neden acaba?”

İzleyenler, balık istifi gibi tek bir vücut halinde öne doğru yaklaşp Grom’un konuşmasını dinliyorlardı. Grom, Paca’ya doğru döndü. “Şimdi, hayatınızdan endişe ettiğiniz için karada gizlendiğinizi inkâr mı ediyorsunuz Kraliçe Paca?”

Paca, kafasını sessizce iki yana salladı.

Grom başıyla onayladı. “Dostlarım, genç kardeşim Galen insanlarla aramızda elçilik görevi yapıyor ve bu da zaman zaman karaya çıkmasını gerektiriyor. Paca’nın Poseidon yeteneklerine sahip olmadığını, insanların becerilerini kullandığını düşünüyor. Prens Galen bana insanların ellerini kullanarak yunus balıklarına direktif verebildiklerini söyledi. Bunu eğlence amaçlı yapıyorlarmış. Bence de kesinlikle eğlenceli, öyle değil mi? Ama Poseidon yetenekleri eğlenmemiz için değil, hayatta kalmamız için bize aktarıldı. Daireler çizen yunus balıklarının hayatta kalmamızı nasıl sağlayabileceklerini anlamakta zorlanıyorum. Dahası dostlarım, Poseidon yeteneklerinin sözel emirlerle yerine getirildiği herkes tarafından bilinmektedir. Ben de, sizler de Paca’nın bu yunus balıklarıyla konuşabildiğini gördük ama şimdi, kraliçemden ellerini kullanmadan onları yönetmesini rica edeceğim.”

Paca dudağını ısırdı. “Sevgili hayvanlarım yoruldu Majesteleri. Aramızdaki gerginliği hissediyorlar ve bu onları da geriyor.”

Grom, kaba bir ses tonuyla “Elbette bunu anlıyorum kraliçem,” dedi. “Ama, az önce yaptığınız şeyler gibi, bunu da yapmanız konusunda ısrar ediyorum.”

Paca, yardım alma umuduyla babasına baktı; ama Ja-gen sayıları gittikçe azalan Vefalıların olduğu bölümde kudurmaktan başka bir şey yapamadı. Galen, ağabeyiyle gurur duyuyordu.

Fakat, Galen tam o anda Emma’yı hissetti. Onun hemen arkasından Toraf geliyordu.

Olamaz!

Toraf'ın, daha yeni bastırdıkları bir hengamenin orta yerine bir melezi getirmesi için daha kötü bir zamanlama olamazdı. Emni'a'yı bunun ortasına atamazdı. Grom, Arena'dakileri ikna etme konusunda gayet iyi gidiyor, onların sağduyusuna hitap ediyordu. Emma'nın gelişi, Grom'un argümanlarının içini boşaltacaktı. Toraf'ın istediği de muhtemelen buydu.

Eşinin gittikçe yaklaştığını anlayan Rayna gerilmişti. Vefalılardan bir iz sürücü kulağına bir şeyler fısıldayınca, Jagen gülümsedi. Şüphesiz, ona Toraf ve Emma'nın gelmek üzere olduklarını söylemişti.

Grom, yaklaşmakta olan karmaşadan habersiz konuşmasına devam etti. "Kraliyet'in önceki veya şimdiki neslinin yoldan çıktığına asla inanmıyorum. Benim inancıma göre..." Grom durdu ve gözlerini dikip Arena'nın etrafındaki kızgın tepelere baktı. Sonra, yüzü korku ve umutsuzlukla dolan Nalia'ya baktı. Nalia başını eğdi.

Emma geliyordu.

Arena'nın Emma'nın nabzının geldiği yönünde aniden bir karmaşa yaşanmaya başladı. *Toraf neden bu kadar arkadan geliyor?* Hiç değilse, onun buraya sağ salim ulaşmasını sağlayabilirdi.

Galen, korkuyu tıpkı zehirli bir denizanasının iğnesi gibi her yanında hissetti. Emma'yı getirdiği için Toraf'a, Toraf'ın anlattıklarına inandığı için Emma'ya içinden lanet okudu. Gözlerini kısıp nabzın geldiği yöne doğru baktı ve bir sualtı bulutunun Arena'ya doğru yaklaştığını gördü. Galen, daha önce buna benzer bir şey görmemişti.

Ve belli ki, orada bulunanlar da daha önce böyle bir şey görmemişti.

Bu ne olabilir? İnsan ordularının yeni bir deneyi mi? Emma ve Toraf bu deneyin ortasında mı kaldılar? Galen, insanların geçmişte denizaltı silahları ve sualtı patlayıcılarıyla deneyler yaptıklarını biliyordu. Bu da yeni bir savaş yöntemi olabilir miydi?

Galen, yaklaşan bu cismin içindekinin ne olduğunu tek tek ayırt etmeye başlamıştı. Yunus balıkları. Köpekbalıkları. Deniz kaplumbağaları. Vatoz balıkları. Ve, o an anladı.

Ufukta beliren ve Arena'daki herkesin dikkatini çeken karaltı yaklaştıkça homurtular artmaya başladı. Bu karaltı, tıpkı bir pus gibi üzerlerine doğru gelip doğal güneş ışınlarının suya yansımalarını gölgeliyordu.

Bu, bir balık tutulmasıydı.

Galen, nabzının her atışında ömründen birkaç yıl gittiğini hissediyordu. Hayal edebildiği bütün avcılardan ve yanlarında yüzen küçük balık türlerinden oluşan bir duvar, kızgın tepelerin çevresinde katmanlar oluşturmuştu. Besin zincirinin tamamı, müttefik bir kuvvet gibi dört bir yanlarını sarmıştı.

Ve onların tamamını Emma yönetiyordu.

Galen, şaşkınlık içinde kalan Nalia'nın bu balık duvarının ortasındaki beyaz noktayı fark ettiğini tahmin etti. Arena'nın kenarına dizilmiş Syrenalılar deli gibi ortaya doğru koşuyorlardı. Kendilerini koruma içgüdüsüyle, mahkemeyi tamamen unutmuşlardı. Okyanus yaşamı birliği stadyumun etrafını sarıp çıkışları ve dolayısıyla bütün kaçış ihtimallerini engellemişti. Galen, ordularının güvenliğini tehlikeye atarak katil bir köpekbalığının yüzgeci üzerinde Arena'ya gelen Emma'ya karşı kızgın-

lık hissetmek ve onunla gurur duymak arasında kalmıştı. Ama Emma Galen'e üç yüzgeç mesafesine geldiğinde, refakatçilerini geri yolladı. "Diğerlerinin yanına dönün," dedi. "Ben iyiyim."

Galen, onunla gurur duymakta karar kıldı ve tabii ki aşktan sarhoş olmuştu. Emma, hızla başını eğip selamlayınca Galen sırıttı. Emma, kendisini inceleyen Syrena kalabalığına döndü ve "Ben Emma, Poseidon Prensesi Nalia'nın kızıyım," dedi.

Kalabalıktan "melez" mırıldanmaları duyuldu. Seslerinde, nefretlerinden ya da iğrenmelerinden kaynaklanan bir kin vardı. Bu da normal karşılanabilirdi. Paca'nın yeteneklerini görmüşlerdi ve Emma az önce onu yerin dibine sokmuştu.

Emma, muhtemelen Rayna'dan taklit ettiği kraliçe pozunu vererek Arenada'kilerin bu olanları sindirmesini bekledi. Mahkeme heyeti, gizli bir şok dalgasıyla çalkalandı. Kimi etraflarını saran karaltıdan gözlerini alamazken, kimi de Emma'dan gözlerini alamıyordu.

Bir süre sonra, Emma parmağını dudaklarına götürüp katılımcılara susmalarını işaret etti. Arena'dakiler bu hareketi anlamış gözükmüyorlardı. "Kraliyet lehine tanıklık yapmak için geldim. Gözünüzden kaçmış olabilir ama yanımda bazı kanıtlarım var," dedi. Arena'nın dışındaki etobur sürüsü Emma'nın bir sonraki emrini bekliyordu. Galen, Jagen'in kalabalığın arasından sıyrılıp Emma'ya doğru yaklaştığını görünce araya girdi. Jagen, "Burada istenmiyorsun melez!" diye hırıldadı.

Grom orta taşa onlara katıldı. Kalabalık da etraflarına toplandı. "Onu buraya sen davet ettin," dedi Grom.

“Herkesin önünde Toraf’ın melezi buraya getirmesini sen istemedin mi?”

Emma kollarını birleştirip “Sen Jagen olmalısın,” dedi. “Bütün bu aptallığın sorumlusu sensin. Paca nerede?”

Jagen, tükürüklerini saçarak “Paca’nın iğrenç bir meleze söyleyecek hiçbir sözü yok,” dedi. “Aslına bakarsan, burada hiç kimsenin seninle konuşacak bir şeyi yok!” Jagen, etraflarını saran kuru kalabalığa baktı. Onu destekleyenlerin sayısı azalmıştı.

Emma kafasını iki yana salladıktan sonra geriye doğru gitti. Onu çevreleyen herkesin tek tek yüzlerine bakarak, “Bu doğru. Ben bir melezim. Nalia benim annem. Babam bir insandı ve öldü. Bence, burada hoş karşılanıp karşılanmadığıma tek bir Syrenalı karar vermemeli, bu herkesin ortak kararı olmalı,” dedi.

Kalabalığın kafası karışmıştı. Emma’yı daha yakından görebilmek için yaklaştılar. Galen, bu bunaltıcı kalabalıktan hoşlanmamıştı. Aralarından bazıları hâlâ Jagen’e sadıklardı ve Emma’ya zarar vermek isteyebilirlerdi.

Jagen, onları uyarıp uzaklaştırdı. Ortada en azından ufak bir alan bırakmaları için onları zorladı. Sonra Emma’ya döndü. “Aslında, *herkesin* ortak kararı aynı. Büyük generallerimiz, bu konuyu yüzyıllar öncesinde neticelendirdiler. İnsanlarla iletişim kurulmasını yasakladılar. Syrena mirasına sahip çıktığını iddia eden biri olarak, hiç değilse bazı kanunları öğrensen iyi olur genç insan.”

Emma kahkaha attı. Galen bu kahkahayı tanıyordu. Emma, Galen’in bir konuda yanıldığını ispatlama-

dan hemen önce böyle kahkaha atardı. Ama Galen, onun Jagen'in hatasını düzeltmesini istemiyordu. Emma'yı oradan çekip almak istiyordu. Tüm benliğiyle, onu oradan kurtarmak istiyordu.

Ama Emma kararlıydı. "Kanunlar şimdi mi aklına geldi? Hangi kanunu uygulayabileceğimizi seçme lüksümüz olduğunu bilmiyordum Jagen. Bu çok pratikmiş, sence de öyle değil mi?" Katılımcıların bir kısmı bunu başıyla onayladı. Onlardan biri de Kral Antonis'ti. Antonis Emma'yı dikkatle izlerken, yüzünde mürekkepbalığının mürekkebi gibi yayılan bir gurur vardı. Galen bu duyguyu iyi tanıyordu.

Emma duraksadı ve anında avcı kimliğinden anneliğe geçiş yaparak üzerinde dolaşan balık yığınınına baktı. "Hava almaya ihtiyacı olanlar yüzeye çıkabilir. Nefes aldıktan sonra geri dönün. Önce genç olanlar gitsin."

Emma dikkatini yeniden Syrenalılara yöneltti. "Ben Poseion yeteneklerine sahibim. Etrafındakilere bak ve hadi bunu inkâr et."

Jagen'in burun delikleri büyüdü. "Yıllar önce Poseidonluların yaptığı gibi, bu melez de sizi etkilemeye çalışıyor. Buna izin vermeyin. Triton bu yüzden bütün melezlerin öldürülmesini emretmemiş miydi? Ve şimdi, bu kız gelmiş Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu söylüyor. Onun Arena'nın kutsallığına zarar vermesine izin mi verceksiniz?"

Rayna izleyicileri kenara iterek öne fırladı. Toraf'la el ele olması Galen'i dehşete düşürmüştü. Rayna, her ikisini de öne doğru itti. Toraf ve Galen birbirlerini selamladılar ve Galen buz gibi soğuktu. Emma, orada olmamalıydı ve

Toraf yüzünden oraya gelmişti.

Rayna mutlulukla, “Özellikle ben, Emma’nın Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Poseidon yeteneklerine sahipsen, çekiçbaşı köpekbalıklarına Jagen’in üzerine saldırmalarını söyle.”

Galen burun kemiğini ovuşturdu. Toraf gülümsedi ama Galen karşılık vermedi. Ne o sırada, ne de gelecekteki bin yıl boyunca selam vermeyecekti.

Emma, Rayna’nın sözleri üzerine bir süre kafa yordu, sonra izleyici çemberinin ön sırasındaki dişi Syrenalıya işaret etti. Galen onu tanıyordu. Tira, Triton iz sürücülerinden birinin kızıydı. Emma “Seç,” dedi.

Tira’nın dudakları titredi. Kaçmaya çalıştı ama seyircilerden biri onu ileri doğru itti. “Neyi... Neyi seçeyim?”

Emma, dört bir yanlarını saran avcı zincirini gösterdi. “Bu balıklardan iki tanesini seç. İstedğin iki tanesini. Onlardan, Jagen’in bedenini ortadan iki eşit parçaya bölmelerini isteyeceğim.”

Jagen, dehşet dolu ifadesiyle “Hayır!” diye bağırdı.

Emma ona dönüp diklendi. “Jagen, bir karar ver. Az önce benim yeteneklere sahip olmadığımı söylemiyor muydun? O halde, birkaç tane zararsız köpekbalığı seçmemizin senin için ne sakıncası var?”

Jagen, dudaklarını sıktı ama yaşadığı panik gözlerinden okunuyordu.

Tira, “Bunu yapamam Majesteleri,” dedi.

Majesteleri! Birileri Emma’ya “Majesteleri” dedi! Emma, sinirlendiği zaman Galen’e böyle derdi ve bu ironiyi de ıskalamadı. Galen, Emma’nın öldürücü bakışlarını hissedince sırtıtmaya son verdi.

Emma, yeniden Tira'ya doğru döndü. "Tabii ki yapabilirsin. Endişelenecek bir şey yok, yeteneklere sahip olan aslında Paca değil mi? Yani, babasının zarar görmesine asla izin vermez, öyle değil mi? Ben olsam kesinlikle vermezdim. Hadi, devam et ve seç. Paca Jagen'i kurtaracaktır."

Zeki melek balığım. Galen, Jagen'e dönüp sırtıttı ama Jagen ona bakamıyordu. Nalia ve Grom ortadaki alana yaklaştılar. Grom, Emma'ya kendi kızımıymış gibi içten gülümsüyordu. Galen bunu garipsemişti.

Tira derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. O zaman," Arena'nın çevresindeki canlı duvara göz gezdirdi ve işaret etti. "Şuradaki ikisi olsun. İki tane çizgili köpekbalığı."

Emma gülümsedi. "Harika bir seçim." Emma, kaplan köpekbalıklarına el salladı. Tam emir vermek üzere ağzını açtığı sırada, Galen yakınlarında bir hareketlenme olduğunu fark etti. Vefalı iz sürücülerden biri mızrağını kaldırmak üzereydi.

Rayna, çatlak sesinden geriye kalan ne varsa kullandı ve gıcırdayan sesiyle "Galen dikkat et," dedi. Etraflarını çevreleyen su gümbürdedi. *Volkanlardan biri uyanmış olabilir mi?*

Mahkeme heyetinin üzerine lav püskürmesi Galen'in en son arzusuydu. Emma, Galen'in mızrak veya patlamadan zarar görmemesi için onun önüne geçti. Galen ne olduğunu anlamamıştı. Çevik bir hamleyle Emma'yı arkasına aldı.

İz sürücünün elindeki silah ateşlendi. Galen, mızrağın gelişini beklerken hayatının en uzun saniyesini yaşadı. İçgüdüsel olarak kendine doğru iyice çektiği Emma'nın vücudunun her santimetresini koruduğuna emin oldu.

Yanlarından geçip giden mızrağın rüzgârını hissetti. Çok yakınlarından geçmişti.

Galen'in dikkatini önce Rayna'nın homurtusu çekti. Bu, başlangıçta Rayna'nın sıradan sinir veya öfke nöbetlerinden birine benziyordu. Ama bu homurtu gittikçe büyüyüp kükremeye dönüştü. Rayna'nın sesindeki çatlaklar ergiyip tekrar birleşerek yepyeni bir ses çıkarmasını sağlamıştı. Böyle bir şey nesillerdir görülmemişti.

Rayna dikleşti; sanki birtakım görünmez güçleri bünyesinde toplamıştı.

Ve attığı çığlıkla suya devinim kazandırdı.

Bir saniye öncesinde can havliyle Galen'e yapışmışken, artık ondan kopup geriye doğru savrulmuştum. *Buna Rayna'nın çılgılığı mı sebep oldu?* Bu gerçek olabilir miydi? Çevremde toplanan yeni Syrenalı yüzler, bana onları ben savurmuşum gibi bakıyorlardı. En az benim kadar şaşır-mışlardı. Beş saniye önce, Rayna'nın otuz metre daha ya-kınındaydık.

Rayna, bizi fırtınada uçuşan boş teneke kutuları gibi üflemişti.

Ve görünen o ki bunu yeniden yapmaya hazırlanıyordu. Rayna arkasını döndü, ciğerlerine su doldurdu ve bize doğru mızrak doğrultan iri Syrenalı erkeğe deli gibi ba-ğırdı. Sesinin ivmesi, suları büküp dalgalandırıyor ve dev bir el gibi silah tutan Syrenalıya doğru uzanıyordu.

Syrenalı, kaçma şansı bulamadı. Rayna'nın sesi, onu tam zamanında havalandırdı ve önce dar vadiden kopar-ıp lanet olası volkanların üzerine, sonra da bizi çevre-leyen okyanus canlılarının ortasına indirdi. Balinaların bazılarını bile geriye doğru savurmuştu.

Tersyüz olan dünyamız eski haline dönmeye başlamıştı. Olanlar bir kum fırtınasını andırıyordu ama su, kumların yeniden zemine oturmasını kolaylaştırıyordu. Vadi az önce süpürülmüş gibi gözüktüyordu. Herkesin gözü, büyük bir hiper ventilasyon yaşıyor gibi görünen Rayna'nın üzerindeydi.

“O kıza kimse zarar vermeyecek, anlaşıldı mı?” dedi. Sesi artık düzelmişti. “Size... size izin vermeyeceğim.”

Benim yanımdan uzaklaşanlar olmuştu. Diğerleri de aralarında konuşmaya başlamıştı. “Triton'un yetenekleri,” diyerek fısıldaştılar. Toraf'ın ağzı açık kalmıştı.

Rayna, Triton yeteneklerine sahip. O, Kraliyet'in yoldan çıkmadığının kanlı canlı kanıtıydı. Ve ben kimliğimi boşu boşuna ifşa etmişim.

Ama aramızda bu olanlardan memnun olmayan, düşünüp taşınıp kendini bir an önce toparlayan biri vardı. Ben dâhil herkes Rayna'ya dikkat kesilmişken, o sinsice arkamda beliriverdi. Jagen'in nabzını hissetmemin hemen ardından, arkamda keskin bir acı hissettim. Sırtıma bir şeylerin saplandığını anlamıştım ama başta bunun sadece bir çimdik olduğunu düşündüm. Sonrasında hissettiğim acı ise beni tamamen tüketmişti.

Jagen “Geber, seni pislik melez!” diye homurdandı.

Ve sonra onu hissetmemeye başladım. Aslında artık hiç kimseyi hissedemiyordum. Ne annemi, ne Rayna'yı, ne Toraf'ı, ne Grom'u.

Ne de Galen'i.

Dört bir yanıma saran Syrenahıların nabzının dolurduğu dev vadi, bir anda bomboş kalmıştı. Dünyamın tamamı karanlığa gömüldü. Gözlerim kapalı mıydı yoksa kör mü olmuşum anlamıyordum. Hislerimi kaybettigime

ve hiçbir şey göremediğime göre belki de ölüyordum.

Ölüm hakkında sandığım kadar cesur olmadığımı anladım. Ölümü düşünmek başka, gerçekten ölmek başka şeylerdi. Ben cesur falan değildim. *Amantanrımyarabim*, gerçekten korkuyordum.

Ölmek istemiyordum.

Ve bir an, onun nabızıyla kendime gelip uçurumun ucundan döndüm. Bu, Galen'di. Kollarıyla beni sarmaladı ve suyu yararak çok ama çok hızlı ilerledik. Gözlerimi açamıyordum. Sanki, yerçekimi gözlerimi açmama izin vermiyordu. Galen'in göğsüne yaslanıp hıçkırıklara boğulmak isterdim ama halim yoktu. Konuşmaya çalıştım ama hızımız kelimeleri ağızımdan alıp götürüyordu.

Daha önce hiç ama hiç bu kadar hızlanmamıştık.

Su sırtıma sertçe çarptığı için ağrı hissetmiyordum. Bedenimden et parçası kopmasına sebep olmamasını ve yaramın tuzlu suyla iyileşmesini ümit ettim. Kan kaybettiğimi biliyordum. Uyuşukluğun olduğu bölgede yoğun sıcaklık hissediyordum. Jagen'in silahının beni delik deşik ettiğini iliklerime kadar hissediyordum.

Kafamı Galen'in boynuna gömdüm. Hemen durdu ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni kollarında salladı. Bu durumu tarif etmem gerekirse, o sanki benden daha fazla acı çekiyordu. "Melek balığım," diye yutkundu. "Olanlar için çok özür dilerim. Karaya gelmek üzereyiz. Artık kimse sana zarar veremez. Beni bırakma Emma. Ah, lütfen beni bırakma."

Yüzümün her yerini öptü ve bu, o ana kadar yaşadığımız her şeye değdi. Toraf'ı havaalanı güvenliğinden geçirme mücadeleme, helikopterden atlamama ve hatta

bu konuda Galen ile yaşayacağımız tartışmaya, sırtımın acısına, öleceğimi düşündüğüm bu korku dolu anlara bile değdi.

Beni bir prensesmişim gibi kollarına alıp yeniden hızlandı. Galen'in yüzgeci eskisinden iki kat büyük gözüktüyordu. O an, halisünasyon gördüğümü anladım. Hissettiğim acı, kan kaybı ya da her ikisi nedeniyle bir anda bilincimi kaybettim.

Rachel tarafından evin stratejik noktalarına yerleştirilmiş limon kokulu oda parfümünden, yeni yıkanmış temiz çarşaflardan ve fırında pişen balık aromasından Galen'in evinde olduğumuzu hemen anlamıştım.

Galen'in yatak odasının penceresinden içeri sızan gün ışığı, beyaz mobilyaları ve mavi renkli güzel duvarları aydınlatarak bana yeni bir günün başlangıcını haber verdi. Onun yanımda olduğunu hissediyor, nefes alış verişlerini duyuyor ve teninin enfes tuzlu kokusunu alıyordum.

Onu özlemiştim.

Yüzünü görebilmek için hareket ettiğimde hissettiğim acı, bana daha yeni bıçaklandığımı hatırlatmıştı. Yüzümü yastığa gömsem de, acı dolu çılgılığımı bastıramadım.

Galen, sersemlemiş bir halde "Emma?" dedi. Elleri- nin saçlarımı boylu boyunca okşadığını hissettim. "Kı-pırdama melek balığı. Yüzüstü yatmaya devam et. Gidip Rachel'a biraz daha ağır kesici alma zamanının geldiğini söyleyeceğim."

Hemen itaatsizlik edip ona doğru döndüm. Kafasını iki yana salladı. "İnatçılığını kimden aldığını sonunda anladım."

Sırıttım. “Annemden mi?”

“Daha da kötüsü. Kral Antonis’den. İnanılmaz bir benzerlik.” Bana doğru eğilip dudaklarımdan öptü ve hızla geri çekildi.

“Şimdi, iyi bir kız ol ve ben ağrı kesici getirene kadar olduğun yerde kal.”

“Galen,” dedim.

“Hmmm?”

“Yaram ne kadar kötü?”

Çenemi okşadı. Dokunuşu beni darmadağın edebilirdi.

“Yaralanman bile benim için yeterince kötü.”

“Evet ama sen bu tip konularda her zaman çocukça davranırsın.” Galen, alınmış numarası yapınca ona sıırıttım.

“Annen yaranın yüzeysel olduğunu söyledi. Tedavin devam ediyor.”

“Annem burada mı?”

“Alt katta. Şey... Grom’un da burada olduğunu bilmeni isterim.”

Grom mahkemeyi bırakıp karaya mı gelmişti? Bu, mahkemenin kötü sonuçlandığı anlamına mı geliyordu? Benim delik deşik olmamdan daha kötü şeyler mi olmuştu? Her şeyi öğrenme arzum beni ele geçirdi.

“Hey. Otur. Anlat. Hemen.”

Kahkaha attı. “Anlatacağım, söz ama önce seni rahat ettirmek istiyorum.”

“O halde buraya gel ve yatakla yer değiştir.” Yanaklarımdan aniden kızarmasını umursamadım. Ona ihtiyacım vardı. Her şeyiyle. Böyle baş başa sohbet etmeyeli bir ömür geçmiş gibiydi. Ama sohbetlerimiz genellikle çok

uzun sürmezdi. Dudaklarımızın daha başka görevleri de vardı. Ve bilhassa Galen'in dudakları, bu başka görevleri çok iyi yerine getiriyordu.

Galen, geri geldi ve yatağın yanına çömeldi. "Bu tek-lifin ne kadar tahrik edici olduğunu anlatamam." San-ki menekşe rengi gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Benden uzak durması gerekmesine rağmen kendimizi tutamayıp kanunları çiğnemek üzere olduğumuzda, gözleri bu rengi alıyordu. "Ama henüz yeterince iyileşmedin..." Eliyle saçını düzeltti. "Gidip Rachel'ı çağırayım. Sonra da konuşuruz."

Galen'in itirazına, "Ama kanunlar..." diye başlamama-sına şaşırmıştım. Önceden bize sadece kanunlar engel oluyordu. Ama galiba artık bizi durduran tek şey benim bıçaklanmamdı.

Ne değişmişti ki?

Ve neden heyecanlanmamıştım? Benden uzak durdu-ğu zamanlar asabım bozulurdu. Ama bir tarafım onun böyle yapmasından, kanunlara, kendi türünün gelenek-lerine ve *bana* saygı duymasından hoşlanırdı. İnsanlar arasında saygılı bir erkeğe rastlamak çok zordu. Artık bunlara saygı duymuyor muydu?

Ve bunun suçlusu ben miyim?

Rachel ve annem, birkaç dakika içinde yardımımıza yetiş-tiler. Bana ağrı kesici bir ilaç ve su verdiler. Sonra annem, duş alıp temiz pijamalar giyme zamanımın geldiğini ilan etti. Banyoya gitmeme, yıkanmama, şampuanlanmama ve saçlarımın dolanmasına yardım etti. Ve yıkandıktan son-ra saçlarımı o halde bırakabileceğimizi düşündü.

"Aşağıya böyle berduş gibi inemem," dedim. "Saçlarımı taramamız lazım."

“Bu dandik tarak, senin kalın saç tellerine dayanmaz. Parmaklarını kullanarak açamaz mısın?”

Yaralanmam ve kendimi Galen’in yatağında horlarken bulmam hakkında tartışmadan, saçlarımı tartışmamız biraz tuhaf olmuştu. Durumun garipliğini aynı anda fark etmiştik. Annem tek kaşını kaldırdı. “Balinalara tango yaptırabiliyorsun diye sakın benden özel muamele bekleme. Ben hâlâ senin annenim.”

İkimiz birden öyle bir kahkaha attık ki yaramın biraz açıldığını hissettim. Annem beklemediğim bir şey yapıp yarama değmemeye özen göstererek kollarını bana doladı. “Seninle gurur duyuyorum Emma. Biliyorum ki baban da aynı şeyi hissedirdi. Büyükbaban senden bahsetmeden duramıyor. İnanılmazdın.”

Ah, kördüğüm saçlarla dans eden balinaların birleştirici gücü.

İşler daha da tuhaflaşmadan beni bıraktı. “Haydi seni giydirelim. Konuşacak çok şey var. Rachel sana... Öğürten Omlet yaptı.”

“Denediği için benden ona on puan.”

Annem bana kıyafetlerimi verdi.

Resmi yemek odasında bulunan maun masanın üzerindeki tencerelerden çıkan buhar, odanın her yanının deniz ürünü kokmasına yol açmıştı. Yüksek arkalıklı ve cilalı on altı adet sandalye arasında, Galen’in yanındaki sandalyeyi seçtim.

Grom ile sohbetini bölüp alnımı öpmek üzere bana doğru eğildi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Açım.”

Rachel, içinde yumurta, Meksika biberi, jambon, peynir ve karnı aç birinin dert etmeyeceği diğer şeylerin olduğu bir tabak omlet getirdi. Soğuması için üflemeyle bile gerek duymadan omleti kaşıklayıp ağzıma götürdüm. Elbette, o sırada Grom bana “Günaydın Emma,” dedi. Kibarca başımı eğdim. Ağzımdan dolu dolu bir “Gunoydon,” çıktı.

Galen bana göz kırptı ve kafası büyüklüğündeki yengeçli kekten bir ısırık aldı. Bu kek, kirli çorap ve lahana turşusu gibi kokuyordu.

“Emma, biz de planlarımızı tartışıyorduk.” Grom devam etti. “Bize katılabilmene çok sevindim.”

Portakal suyumdan bir yudum aldım. “Ne planı?”

Annem elinde kahvesiyle Grom’un yanına oturmuştu. “Karada yaşama planı.”

“Biz zaten karada yaşıyoruz.”

“Evet öyle.” Annem beni onayladı. “Ama görünen o ki, hayatımızda bazı yeniliklere yer açmamız gerekecek.” Grom’dan bahsettiğini anlamam için dönüp ona bakmasına gerek yoktu.

O halde, bütün yaptıklarım boşa gitmişti. Grom karada yaşayacağına göre, demek ki kendi bölgesine döne-meyecekti. “O halde bana inanmadılar,” dedim. “Her şeye rağmen Jagen’in tarafını mı seçtiler?”

“Bunu henüz bilmiyoruz,” dedi Grom. “Jagen’in saldırısının ardından çıkan kaosu fırsat bilip biz de sizin arkanızdan hemen oradan ayrıldık. Sonrasında olanların bir önemi yok. Bir daha değer verdiklerimin böyle tehlike altında olduğuna tanık olmaktansa, insanlarla yaşamayı tercih ederim.”

Annem öfkeli gözlerle “Ben de,” dedi. “Seni yaralamalarının ardından orada durup, bizi sonsuza kadar Buzlar Mağarası’na mahkûm etmelerini bekleyecek değildim. Aptallar!”

Galen, masanın altından kalçamı tutup hafifçe sıktı. Bunu şehvet duygusuyla yapmamıştı ama Galen’in beni reddetmesine alışık olan bünyemde, kanımın damarlarımdan lav etkisi yaparak aktığını hissettim. Bunu beni rahatlatmak için yaptığını düşünmek için çok ama çok çabaladım. Galen, bu çabamı anlamış olmalıydı çünkü gözlerini kocaman açtı ve elini kalçamdan çekti. Galen boğazını temizledikten sonra “Oraya dönmemiz için hiçbir neden kalmadı Emma,” dedi. “O mahkeme hiç yapılmamalıydı. Syrena artık bizim bildiğimiz dünyaya benzemiyor.”

Demek ki haklıydım. Yatak odasında baş başayken onu durduran tek şey benim yaralanmış olmamdı. Bunun, Syrenalılarla veya onların gelenekleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

“Şu an öyle gözüküyor,” dedim. “Onlara biraz zaman tanı, sonra geri gidersin.”

“Hayır,” dedi. “Onlara yeterince zaman tanıdım. Günlerdir mantıksız davranıyorlar. Tek istedikleri değişim. Bunun iyi mi, kötü mü olacağı umurlarında bile değil. Artık Kraliyet olmadığına göre istediklerini yapabilirler.”

Syrenalıların zamana ihtiyacı olabilirdi ama Galen’in de zamana ihtiyacı vardı. Bu tip kararlar almak için henüz çok erkendi. Uzun yıllardır, kendi türüne sadık kalmıştı ve onları böyle bıçak gibi kesip atması kolay değildi. Ama, ağabeyinin ya da annemin önünde bunu

söylemem hoşuna gitmezdi. Ben de konuyu değiştirdim. “Kraliyet’ten söz açılmışken, Rayna ve Toraf neredeler? Uyuyorlar mı?”

Galen çenesini sıktı. “Toraf’ın burada yeri yok. Rayna, ailesiyle bir arada olmaktansa hain eşiyle birlikte olmayı seçti.”

“Galen, Toraf hain değil,” dedim nazikçe. “Rayna’yı kurtarmak için yapması gereken şeyi yaptı. Seni kurtarmak için. Ben gelmeseydim neler olacağını düşünsene.”

Ama oraya gitmek yerine sımsıcak plajımda kalmayı seçseydim de farklı bir sonuç çıkmayacağını ben bile biliyordum. Ben gitmesem bile eminim Rayna vaziyeti kurtarabilir, hatta kesinlikle kurtarırdı.

Galen de aynısını düşünüyor gibiydi. İnatçı bir tavırla “Oraya gelmeseydin yaralanmayacaktın,” dedi. “Grom gelişme gösteriyordu. İşler iyi sonuçlanabilirdi.”

“Bunu bilemezsin. Ve Toraf da işini şansa bırakmak istemedi.”

“Eminim sana çok dokunaklı bir hikâye anlatmıştır. Ama o seni Arena’ya getirerek hayatını tehlikeye attı Emma. Ve şimdi olanlara bak.”

Toraf salon eşliğinden seslendi. “Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.” Rayna, Toraf’ı eve getirmenin verdiği gerginlikle onun arkasına saklanmıştı. Toraf’ın arkasında bir Syrenalı daha vardı. Daha yaşlı, daha uzun boylu ve daha ince biriydi. Onunla daha önce tanışmamıştım ama kim olduğunu galiba biliyordum.

Ne yazık ki tanışma faslı için vakit yoktu.

Galen, aniden ayağa fırladı ve sandalyesi yere devrildi. Biraz sekip biraz kayarak masanın üzerinden atlayınca.

henüz yeme fırsatı bulamadığımız kahvaltılıklarla dolu tencere ve tavalar yere düştü. Galen, Toraf'ı gırtlğından tutup duvara yasladı.

Rayna Galen'in sırtını yumrukladı. "Galen, hayır!"

Galen "Çekil şuradan Rayna!" diye kükredi.

Toraf, Galen'in dikkatinin dağılmasından faydalanaarak çenesini yumrukladı. Galen onu bırakıverdi ama hemen toparlanıp Toraf'ın karnına bir yumruk indirdi.

Toraf olduğı yerde sağa sola salınmaya başladı.

Galen de onun etrafında dönüyordu.

Onlara manevra alanı bırakmak ve yemek odasını boks ringine dönüştürmelerini sağlamak için masadaki herkes geriye çekildi. Rayna bile yanımda duvara yaslanmak zorunda kaldı.

Rayna derin bir iç çekti ve "Kavga etmeden bu işi çözemeyecekler," dedi.

"Nereye kadar kavga edecekler? İkisinden biri ölene kadar devam etmek gibi bir aptallık yapmazlar, değil mi?" Syrenalılar, barışçıl yaşamaya meyillli bir türdü. Ölümüne dövüşmelerinde bir sakınca olmadığına dair kanun maddeleri olduğunu düşünemiyordum.

Ama artık kanunlar Galen'in umrunda bile değildi.

Neyse ki, Rayna kafasını iki yana salladı. "Birbirlerinden nefret etmekten yorulana kadar devam edecekler. Bunu yapmalarından nefret ediyorum." Yıllardır aynı şeyi yaşamaktan yorulduğı belli oluyordu.

Ama kavga ediş ve boğuşma tarzları, birbirlerinden nefret etmediklerini ele veriyordu. Kimse kimseyi öldürmeyecekti. İkisi de incinmişti ve bunu fiziksel bir patlamayla çözmek istemişlerdi. Bu yaşadıkları arbede, onlar için bir

tür sohbet, anlayış ve umarım ki iyileşme yöntemi idi.

Toraf, güçlü kollarıyla Galen'in boynunu kavrarken alay etti.

"Şimdiden yoruldun mu, sazancık?"

Galen, onu kendi önüne doğru geçirip sırtüstü yere fırlattı. Toraf, şiddetin etkisiyle yerde bir kez sekti. "Herhalde sen tuzlu suyu fazla kaçırdın." Galen ona doğru döndü. "Yoksa böyle yanlışı düşüncelere kapılmazdın..."

Toraf, yerdeyken Galen'in bacaklarını tekmeleyince kavga zemine taşındı. Bunun daha ne kadar süreceğini düşünmeye başladığım sırada, yaşlı Syrenalı yemek odasına doğru adım attı ve en otoriter ses tonuyla tahminlerimi doğruladı: "Bu kadarı yeter. Ayağa kalkın."

Toraf güçlükle ayağa kalktı ve ona isteksizce boyun eğen Galen'den bir adım uzaklaştı. Toraf nefes nefese. "Evet, Majesteleri. Affedersiniz, Majesteleri," dedi. Yüzünde mahcubiyetten eser yoktu.

Aslında, Galen biraz daha akli başında gözüküyordu. "Affedersiniz Kral Antonis," dedi hızlıca. "Geldiğinizi fark etmedim."

Kral Antonis. Annemin babası. Benim büyükbabam. *Aman tanrım!*

Antonis memnun olmuşçasına çenesini havaya kaldırdı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Annem, tabak çanak enkazının üzerinden atlayıp babasını kucakladı. "Araya girdiğin için teşekkür ederim. Çok sıkıcı olmaya başlamıştı. İkisinin de galip gelemeyeceği çok belliydi."

Annem bazen erkeksi tavırlar sergileyebiliyor. Grom, omuz silken Galen'e göz kırptı.

“Seni karaya getiren nedir baba?” diye sordu annem. “Eğlence dışında tabii.”

“Size haberlerim var,” dedi. “Toraf, buraya kadar bana eşlik etme nezaketi gösterdi.”

“Ne haberi?” Galen ve Grom aynı anda sordular.

Galen’in, Syrena dünyasından gelen herhangi bir habere ilgi göstermesi iyiye işaretti. Onlardan vazgeçmeye zannettiği kadar hazır değildi.

Antonis, salona doğru ilerledi. Üzerinde Galen’in mayolarından biri olduğunu ve mayonun ayak bileklerine inme ihtimali olduğunu o an fark ettim.

“Sanırım bu yapı üzerine oturmamız için yapılmış, öyle değil mi?”

Onun peşinden ilerledik ve yerlerimizi aldık. Rayna, Toraf’ın dizlerine oturdu. Hepimiz büyükbabama doğru eğildik. Onu bu şekilde düşünmek çok tuhaftı.

Antonis “Çok şey oldu,” diye söze başladı. “Triton ve Poseidon yeteneklerinin yarattığı kargaşa insanların dikkatini çekmiş.”

“Yetenekler mi?” Galen araya girdi. “Kız kardeşimin Triton yeteneklerinden bahsediyor olmalısın. Sesindeki kuvvetten.”

Ah. Demek onun deli çılgılığı gerçekten de dalgaya yol açmıştı. Bunu kafamdan uydurmamıştım. Ama *bu* benim hayal gücüm değilse, o zaman Galen’in yüzgeci de...

Antonis sert bir tavırla “Kralın lafını bölmek kabalıktır,” dedi. Sonra yüzü yumuşadı. “Senin de Triton yeteneklerine sahip olduğun dikkatimden kaçmadı, genç prens. Rayna ve sen ikiz olduğunuz için yeteneklerinizin de aynı olacağını düşünmüştük. Ama böylesini daha önce

gördüğümüzü hatırlamıyorum.”

Galen kafasını iki yana salladı. “Ama benim...”

Rayna gözlerini devirerek “Hızından bahsediyor kalamar kafalı,” dedi. “Son günlerde yüzgecine hiç göz attın mı?”

Galen bunun üzerine düşündü. “Ben hep hızlıydım. Daha önce bunu yetenek diye adlandıran olmamıştı. Şimdi ne değişti?”

“Hiçbir zaman bu kadar hızlı değildin sazancık,” dedi Toraf. “Suyu ortadan yarar gibi ilerliyordun.”

“Çok etkileyiciydin,” dedi Antonis. “Tıpkı torunum gibi.” Gurur ve onaylama dolu bir gülümsemeyle bana baktı. Büyükbabamın melezler hakkında önyargıları eskiden vardıysa bile belli ki artık yoktu. Acaba, ikimiz arasında bir ilişki başlangıcının dönüm noktalarından birini mi yaşıyorduk?

Öyle olmasını umdum.

Annem “Tabii ya, taşlar şimdi yerine oturdu,” dedi.

Herkes, durumu anladığını belli edercesine başıyla onayladı. Bu da beni delirtti. “Hangi taşlar?” Benim için bir ayrıcalık yapmaları gerekiyordu. Ben, Syrena peri masallarının orta yerinde yetişme lüksüne sahip olmamıştım.

İlk yanıtlayan Grom oldu. “Yeteneklerin ancak ihtiyaç durumunda ortaya çıktığına inanılır. Kardeşlerim bütün bu olan bitenler yüzünden stres altına girdikleri için yetenekleri gün yüzüne çıktı. Önce, Rayna seni kurtarmak için yeteneklerini kullandı. Ardından da benzer sebeplerle Galen de kendi yeteneklerini. Tıpkı senin onları kurtarmak için yaptığın gibi. Yeteneklerin amacı varlığını sürdürdürebilmektir.”

Bir anda sanki tüm algım açıldı. Sezgilerimin üzerindeki toz tabakasının kalkmasıyla, benden, Galen'den ve bu odadaki herkesten daha büyük şeylerin farkına vardım. *Yetenekler ihtiyaç durumunda ortaya çıkıyor.* Benimki ilk kez, büyükannemin göletinde boğulmak üzereyken ortaya çıkmıştı. Beni yüzeye doğru iten yayın balıklarla konuşmak için yeteneklerimi kullanmıştım. Tıpkı Arena'da olduğu gibi bir ölüm kalım meselesi yaşamıştım.

“Sorunun cevabını aldın mı?” diye yumuşakça sordu Galen.

Başım la onayladım. Müşterek bir refleksle odadaki herkes sessizleşti. Sonra, Grom büyükbabamın neden geldiğini konuştuğumuzu bize hatırlattı.

“İnsanlar geldi diyordun?”

Antonis sıkıntıyla onayladı. “İnsanlar iki Syrenah'yı esir aldılar. Onları Arena'ya yakın bir yaşam alanındaki bir adada tutuyorlar.”

Grom “Kimleri esir aldılar?” diye sordu.

“Jagen'i ve Musa isminde Tritonlu bir iz sürücüyü.” Ağırbaşlılıkla “Arşivciler heyeti yeteneklerin yardımına ihtiyaç duyuyor,” dedi. “Kraliyet'ten kuşku duymakla büyük bir hata yaptıklarını artık anladılar.”

Galen alaycı bir tavırla, “Sence de biraz geç kalmadılar mı? Daha iki gün önce bizi Buzlar Mağarasına tıkma ya hazırlanıyorlardı,” dedi.

Rayna “Ama, bizim elimizden ne gelebilir ki?” diye sordu. “Sadece üçümüzün yetenekleri var. Ayrıca, yeteneklerimizin karada işlemediğini de hatırlatırım. İnsanların bize karşı kullanabileceği bir ton malzeme var.”

“Bu doğru değil,” dedi Grom. “Generallerin hikâyesini

hatırlıyor musunuz? Triton, karaya dev dalgalar göndermişti. İnsanları bu şekilde yok etti, onları kendi evlerinde boğarak yok etti.”

Annem, “Bu çok uzun zaman önceydi!” diyerek itiraz etti. “O zamanlar insanlar tamamen korunmasızlardı. Artık savunma yöntemleri çok gelişti.”

Galen “Jagen’in canını kurtarmak için hiçbir aciliyet hissetmediğimi de söylemeliyim,” dedi. “Bence hak ettiğini buldu.”

Ben de onun gibi düşünüyordum. Elimde değildi. O adam beni bıçaklamıştı.

Grom, “Bu bakış açısı pek adil değil kardeşim,” dedi. “Bunu, Jagen için yapmıyoruz. Kendi türümüz için yapıyoruz.”

“Biz mi?” Rayna atıldı. “Sen hangi yeteneklere sahipsin Grom? Ah, doğru. Galen, Emma ve ben bütün bir ada halkını suda boğarken, sen ve Nalia burada güven içinde bekleyeceksiniz.”

Yoo. Kesinlikle kabul etmiyorum. Elimi havaya kaldırdım. “Ben kimseyi öldürmüyorum,” dedim. “Syrenalıları da insanları da.”

“O halde, senin yeteneğinin öldürücü bir yanı olmaması çok isabetli olmuş, öyle değil mi?” dedi Rayna küçümseyerek. “Aklıma bir fikir geldi. İnsanlara son bir kez balık yedirmeye ne dersin? Sence de bu çok özel olmaz mıydı?” diye devam etti.

“Peki, bir süre senin yemek yememeni sağlamama ne dersin?” diye karşı saldırıda bulundum. Balıkları ondan uzaklaştırmak için yeteneklerimi kullanabilir ya da bütün dişlerini kırabilirdim. Olgunluğum havada buhar

olup uçmuştu. Acaba, Rayna'nın yetenekleri arasında iki saniye içinde benim bütün sinir uçlarımı harekete geçirmek de var mıydı? Ama sonra düşmanlığının bana değil, Grom'a karşı olduğunu anlamıştım. Ben sadece onun öfkesini besliyordum.

Galen, önüme dökülen saçları kulağımın arkasına attı. Dikkatimi dağıtması için bu kadarı yeterliydi ve o da bunun farkındaydı. Müdahale ettiği için ona ekşi bir bakış attım ama o sırtıttı. "Hiç kimseyi öldürmek zorunda değilsin, melek balığım. Hatta, onları *kurtarmak* için senin yardımına ihtiyacımız var." Bana gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi ama ne olduğunu anlamamıştım. Suçu ağır kesicilere atmak istedim.

"O zaman meselenin aslını kaçırmış olmaz mıyız?" dedi Rayna.

"Tabii ki olmayız," dedi Galen. "Bizim amacımız kendi türümüzü kurtarmak, insanları öldürmek değil. Bunu onlara zarar vermeden de yapabiliriz."

Herkes kulak kesilmişti ama Galen planını anlatmaya henüz hazır değildi. Ayağa kalktı. "Majesteleri, şartlarımızı görüşmek üzere Arşivcilerle buluşmayı kabul ettiğimizi iletebilirsiniz."

"Şartlarımızı mı?" dedi Grom. "Bunu pazarlık konusu edemeyiz Galen. Bize ihtiyaçları var. Kraliyet olarak bu bizim görevimiz."

Galen omuz silkti. "Bana kalırsa, edebiliriz. Ayrıca artık biz Asil değiliz. Bunu onların ağzından duyana kadar da olmayacağız." Antonis'e döndü. "Ve son olayların ışığında, heyetin karaya gelmesini istediğimizi söyleyin. Bizi tekrar yakalamak için tuzak kurmuş olabilecekleri-

ni düşünmek için yeterince nedenimiz var.”

Antonis kıkırdadı. Bunun, ona eğlenceli bir oyun gibi geldiğini hissetmiştim. Ama sonra yaşlıların her konuda eğlenmeye hakkı olduğuna karar verdim. Ve o, kesinlikle gördüğüm en yaşlı kişiydi.

“Genç prens Galen, emrinize amadeyim.” Büyükbaba bu sözlerle yanımızdan ayrıldı. Plajda ilerlerken, mayosu ince belinden aşağıya kayınca arkamı döndüm.

20

Rachel ve Emma bilgisayar ekranını aşağı doğru kaydırırken Galen de arkalarında duruyordu. Galen “Toraf ayağını suya soktu. Arşivci Heyeti’nin yakında burada olacağını söyledi. Antonis de onlarla birlikte,” dedi. Galen’in aldığı tek yanıt, Rachel’in defter sayfası çevirme sesiydi. Emma, elindeki kalemin ucunu kemirerek Rachel’m sayfaları karalamasını izliyordu. Galen, görünmez olmaktan pek hoşlanmadı. “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Emma başını kaldırdı. “Ah. Selam. İnternette o adayı araştırıyoruz. Bir yandan bilgi toplamanın bir zararı olmaz diye düşündük.”

Harika. İnternet. Galen, bu kaynaklara sahip olduğunu sürekli unutuyordu. İnsanların teknolojisi vardı o da bu teknolojiye, hatta daha iyisine, Rachel’a sahipti.

Rachel “Adanın ismi Kanton,” dedi. “Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?”

Galen, “Kötü haberi,” dedi.

“Adada yaşayan herkes, hükümet çalışanlarından ya da onların ailelerinden oluşuyor.”

“Hangi hükümet?” dedi Emma.

Galen, Emma’nın omzuna dokunup sandalyeden kalkmasını istedi. Sonra, Emma’yı kucağına alıp oturdu ve Emma’nın saçlarının kokusunun üzerinde bıraktığı etkiye kapılmamaya çalıştı.

Rachel “Kiribati isminde bir ülke,” dedi. “Daha önce adını hiç duymadım.”

“Ben de,” dedi Emma.

“İyi haber ise, orada sadece bir düzine kadar insan yaşıyor. Düşündüğümüz gibi acayip teknolojilere falan sahip de değiller. Görevleri, civar sularda endüstriyel avlanmanın önüne geçmek. Ancak...” Galen onun “ancak” diye devam etmesinden nefret ediyordu. “Adanın kuzeyinde hâlâ işlek olan bir havalimanı var. Arkadaşlarınızı adadan çoktan uçurmuş olabilirler.”

Galen “Bunu anlamanın bir yolu var mı?” diye sordu.

Rachel omuz silkti. “Haberlerde denizkızı, pardon, Syrenalı bulduklarına dair herhangi bir şeye rastlamadığımıza göre, muhtemelen hâlâ adadlardır. Arkadaşlarınızın aklı varsa, insan formunda kalırlar.”

Emma, kaşlarını çatıp “Böyle önemli bir bulguyu neden gizlesinler ki?” dedi. “Bu, belki de insanlık tarihinin en büyük bilimsel keşfi olabilir.”

“Söylediğim gibi.” Rachel şarabından bir yudum aldı. “Belki sizinkiler kimliklerini gizleyebilmişlerdir. Belki iki aptal insanı boğulmaktan kurtardıklarını düşünmüşlerdir. En iyi ihtimaller bunlar.” Alaycı bir tavırla, “Belki endüstriyel avlanma suçundan tutuklanmışlardır,” dedi.

Emma, Rachel’a sordu. “Bize nasıl avantaj sağlayabi-

lirsin? Mesela dış dünyayla irtibatlarını kesmek için sihirlerini kullanabilir misin?”

Rachel kafasını iki yana salladı. “Bu ada hakkında daha fazla bilgi bulamadım. Ne tür bir iletişim aygıtı kullandıklarını bilmiyorum; ama uydu telefonu ya da öyle bir şey olsa gerek. Yine de, en yakındaki havalimanıyla irtibatlarını kesebilirim. Ve bu havaalanı da...” Parmaklarını klavyenin üzerinde ustalıkla oynattı. “Cook Adaları’nda bulunan Puka Puka Havalimanı. Oraya iniş şartlarını emniyetsiz hale getirebilirim veya mesela en yakınlarında bulunan beş havalimanının uçuş planlarını değiştirebilirsem biz oraya varana kadar arkadaşlarınızı adadan gönderemezler. Bunu söylerken ilk girişiminizin başarılı olacağını varsayıyorum.”

Emma başıyla onayladı. “Başaracağız. O bahsettiğim can yeleklerinden satın aldın mı?”

Galen “Can yelekleri mi?” diye sordu. Emma ve Rachel’in birlikte plan yapmalarından hoşlanmıyordu. Onlara karşı bir güvensizlik duymuyordu ama olayların dışında kalmaktan hoşlanmıyordu. Emma’nın ona yer vermediği planlarının biraz fazla cüretkâr olabildiğini de eklemek lazımdı. Emma, ancak onun onaylamayacağı bir şey yaptığında veya müdahale etmesini istemediği zamanlarda ondan sır saklardı. Ne de olsa “Baştan izin istemektense, sonradan özür dilemeyi yeğlerim,” sözü onun mottosuydu.

Galen bu mottodan hiç hoşlanmıyordu.

Rachel “Bugün spor mağazasına gidip hepsini topladım,” dedi. “Raftakilerin hepsini aldım ve depo stoklarını sökûlmelerini de sağladım.”

Galen gerildi. Emma kahkaha attı. “Kıskanmayın Majesteleri. Rachel sizi hâlâ beni sevdiğinden daha çok seviyor.”

Rachel, Galen’in yanağından bir makas aldı ve “Ah! Demek beni aranızda paylaşılamıyorsunuz,” dedi. “Buna bayıldım.”

Galen, dudaklarını sarkıtmamaya özen göstererek “Kıskanmadım ki,” dedi. “Sadece neden can yeleğine ihtiyacımız olduğunu anlamadım.”

Emma, Galen’in yüzünü görebilmek için kucağında döndü. Bu, içten içe Galen’in hoşuna gitmişti. “Bizim ihtiyacımız yok ama insanların ihtiyacı olacak. Ve benim görevim insanları güvende tutmak olduğuna göre bazı hazırlıklar yapmalıyım. Öyle değil mi?”

Ama Emma’nın dudaklarına bu kadar yakın olmak Galen’in dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, ağzından çıkanları dinleme zahmetine bile girmedi. Emma, bunu fark ettiği için iyice ona doğru eğildi ve açlığını doyurması için Galen’e bir şans tanıdı. Bu davetkâr tavır, Galen için yeterli olmuştu.

Galen, Emma’nın dudaklarına yapıştı. Can yelekleri, adalar ve havalimanı akıllarından çıktı. Yalnızca birbirlerinin dudaklarını ve vücutlarını hissediyorlardı. Aniden gıcırdamaya başlayan sandalyenin üzerinde kendi küçük dünyalarına gömülmüşlerdi.

Rachel “Ben gidip biraz daha şarap alayım,” dedi. Galen, Rachel’ı yerinden kaldıracak kadar rahatsız etmek istememişti. *Bu hiç iyi olmadı. Baş başa ve başıboş kalıp dilediğimiz gibi davranmak ihtiyacımız olan en son şey.* Buna son vermeye, geri çekilmeye çalıştı ama Emma izin

vermedi. Ve ona karşı gelmek Galen için çok zordu.

Emma'nın öpüşü arzu doluydu. Sanki uzun zamandır bundan mahrum kalmış gibiydi. Halbuki daha o sabah uzun uzun öpüşerek ayrı kaldıkları süreyi telafi etmişlerdi. *Triton'un mızrağı aşkına. Bunu bütün gün yapabilirim. Sonra kendine geldi. Hayır, yapamam. Daha fazlasına sahip olabilmemiz için şimdi durmamız lazım.*

Galen, ellerini Emma'nın saçlarına doladı. Emma Galen'in dudaklarını aralamak için dilini kullandı. Galen buna memnuniyetle razı oldu. Emma ellerini Galen'in tişörtünün içine sokup karnından aşağıya doğru indirdiği sırada Galen'in göğsü alevlerle kaplandı.

Galen tam kendinden geçmek üzereydi ki koridordan Antonis'in sesi duyuldu: "Prens Galen'den uzaklaş Emma. Siz ikiniz henüz eşleşmediniz. Bu davranışınız Syrena'ya, özellikle de Asiller'e hiç uygun değil." Emma, gözlerini kum doları gibi yuvarladı. Büyükbabasının, ona neyi yapıp neyi yapmayacağını söylemesi hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Ya da belki, kendisine Asil denmesi onu savunmasız yakalamıştı. Her ne olursa olsun, birçok insanın yapacağı gibi Emma da söz dinledi. Galen de öyle. Birbirlerine temas edemeyecekleri bir mesafede, yan yana ayağa kalktılar. Kral Antonis'in üzerindeki benekli bornozu fark ettiler. Komik gözüken o olmasına rağmen, utanan kendileri olmuştu.

Galen kendini çocuk gibi hissetti. "Özür dilerim Majesteleri," dedi. Son dönemlerini Poseidon Kralı'ndan sürekli özür dileyerek geçiriyordu. "Benim hatam."

Antonis ona azarlayan bir bakış attı. "Seni severim genç Prens. Ama kanunları sen de çok iyi biliyorsun. Beni

hayal kırıklığına uğratma Galen. Benim torunum doğru düzgün bir eşleşme törenini hak ediyor.”

Galen, Antonis’in gözlerinin içine bakamadı. *O haklıydı. Bu şekilde baştan çıkmamış olması gerekirdi.* Arşivciler geldiği zaman, uzak ve düşük bir ihtimal olsa bile Emma ile kanunlara uygun yaşama şansları olabilirdi. Syrena geleneklerine uygun şekilde eşleşebilirlerdi. Ve o bunu neredeyse mahvedecekti. *Ya daha ileri gitmiş olsaydık?* O zaman kanunları çiğneyecek ve Emma ile eşleşme şansını sonsuza kadar kaybedecekti. “Bir daha tekrarlanmayacak Majesteleri.” *En azından, eşleştiğimiz güne kadar.*

“Hmm. Az önce beni bir daha öpmeyeceğinin sözünü mü verdin sen?” diye fısıldadı Emma.

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Arşivciler gelmiş olmalı melek balığım.”

Emma’nın kuşku duymaya başladığını fark etti. Hızlıca “O sadece bizi korumaya çalışıyor,” dedi Galen. “Ona hak veriyorum, kanunlara saygılı olmamız...”

Ve Emma’nın yüzündeki kuşku bir anda silindi. Ona kocaman gülümsedi. Galen bunun samimi bir gülümseme mi yoksa bedelini sonradan ödeyeceği gülümsemelerden biri mi olduğunu anlamadı. “Peki, Galen.”

“Galen, Emma!” Yemek odasından Nalia’nın sesi duyulunca Galen aptal konumuna düşmekten kurtuldu. “Herkes toplandı.”

Emma, tüm açıklığıyla “Bu konuşma burada bitmedi,” diyen gözlerle ona baktı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Galen, Emma’yı öpmenin yarattığı gevşekliği üzerinden atmak için birkaç saniye bekledi. Sonra kendine kızdı. *Topla kendini, aptal.*

Galen yemek odasına inerken sinirini ve içinde büyüyen öfkeyi dindirmek için merdivenleri kullandı. Aslında, Arena'da olan bitenleri izlemekle yetinen Arşivciler'e söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. *Triton'un mızrağı aşkına, onlar Kraliyet'i mahkemeye çıkardılar.*

Çok istemesine rağmen bunu suratlarına vurmaya-caktı. Durumu Emma ve kendi lehine çevirebilmek için küçük de olsa tek şansı buydu. Ve bu şansı kendi elleriyle yok etmeyecekti.

Rachel herkesin yerleşebilmesi için masaya daha fazla sayıda sandalye getirdi. Etrafında toplandıkları masa, Emma'nın dudak parlatıcısından bile daha parlaktı. Galen'in Rachel ile birlikte sualtı insan buluntularını sattıkları toplantıların aksine, bu defa masada kâğıtlar, kahve fincanları veya cep telefonları yoktu. Yine, insanlarla yaptıkları toplantılardan farklı olarak masadaki katılımcıların çoğu ya mayoyla ya da bornozla oturuyordu. *Rachel'in yaratıcı misafirperverlik anlayışı!* Galen, yaşlı heyetin insan yapımı sandalyelerde rahatsızca oturmalarını asla unutamayacaktı. Olaylar bu kadar tatsız hale gelmemiş olsaydı, özellikle Tandel'in üzerindeki fosforlu ve her yerinde barış işareti olan bornozu görünce kahkahayı basabilirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Galen. Masanın baş tarafında oturan Grom'un yanındaki yerini aldı. Antonis, buna uygun şekilde masanın diğer başında Toraf ve Rayna eşliğinde oturuyordu. Emma, Galen'in sol yanındaydı. Emma'nın somurttuğunu anlamak için Galen'in ona bakmasına gerek yoktu.

Grom sözlerine başladı. "Mesajlarımızı birbirimize

iletmemiz için Kral Antonis bize yardımcı oldu. Size çok teşekkür ederim Majesteleri.”

Antonis sıkılarak başını eğdi.

Grom “Bize anlatacaklarınızı duymak için sabırsızlanıyoruz,” diye devam etti. “Heyet adına bir konuşmacı belirlediniz mi?”

Tandel elini kaldırdı. Galen buna şaşırmamıştı. “Ben konuşacağım, Majesteleri.”

Grom başıyla onaylayınca Tandel’in yüzündeki gerginlik yerini mahcubiyete bıraktı. “Öncelikle burada olan ve olmayan herkes adına, mahkemenin ele alınış biçiminden dolayı çok üzgün olduğumuzu belirtmek isterim.” Kraliyet’ten hiç kimse bu özrü kabul veya reddetmeyince özgüveni kaybolan Tandel konuşmasına devam etti. “Aslında mahkemenin gerçekleşmesinden dolayı pişmanız. Kraliyet’in tavırlarını sorgulama hakkımız yoktu. Jagen’in o saçmalıklarla aklımızı çelmesine izin vermemiz utanç vericiydi.”

“Saçmalıklar derken?” Galen lafını böldü. Tandel’in daha net olmasını istiyordu. Sonuç olarak, Arşivciler ne kadar suçluluk duyarsa Galen’in istediklerini elde etmesi o kadar kolay olacaktı.

Tandel başını eğdi. “Bir Avam’ın Poseidon yeteneklerine sahip olabileceği saçmalığı.” Tandel’in Emma’ya doğru kaçamak bakışları, Galen’in gözünden kaçmadı. “Paca sonunda suçunu ve bu komplodaki rolünü kabul etti. Tam da söylediğiniz gibi Kral Grom, Paca bu el işaretlerini karada bulunduğu dönemde insanlardan öğrenmiş.”

Grom, diğer yanında oturan Nalia’yı işaret ederek “Peki ya Nalia?” diye sordu.

“Heyet onunla ilgili ne karara vardı?”

“Onun nabzını hissedemediğini söyleyenler var Majesteleri. Ancak...” Grom’un kaşlarının aniden çatılması üzerine ekledi: “Jagen ve Paca bu düzeyde yalan söyleyebildiğine göre, Vefalılar’dan bazılarının yalan söylediklerini ve söylemeye devam ettiklerini varsayıyoruz. Jagen’in yeni ‘krallık’ düzeninde çoğu Syrenaliya önemli mevkiler teklif ettiğini fark ettik. Bizim bütün yaşam tarzımızı değiştirmeye çalıştığına inanıyoruz.”

Grom, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Ve?”

“Mavi gözlü Nalia’yı Poseidon vârisi olarak kabul etmeye hazırız. Neticede, çok saygıdeğer iz sürücüler ve Arşivciler onun gerçek Nalia olduğuna dair tanıklık ettiler.”

“Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, Paca ile sadece Poseidon yeteneklerine sahip olduğunu düşündüğüm için eşleşmiştim. Bu konuda ne yapılacak?”

“Ne sorduğunuzu anladığımdan emin değilim, Majesteleri.”

“Ne sorduğumu çok iyi anladığınızdan eminim. Patlama olmadan önce Nalia’ya söz verdiğimi biliyorsunuz. Paca ile sahte beyanları yüzünden eşleştiğimin farkındasınız. Ve onunla olan bağımızı sağlamlaştırmadığımızı da biliyorsunuz.”

Tandel iç geçirdi. “Paca ile olan eşleşmeniz yasaldır Majesteleri. Bu birleşmeyi bozmak için geçerli bir zemini-miz yok. Tek zemin zina olabilir.”

Rayna “O halde neden buraya geldiniz?” diye sordu. “Sizden ne isteyeceğimizi biliyordunuz. Yoksa, Nalia’nın Poseidon vârisi olup olmadığını niye önemseyelim ki? Etrafta aylak aylak yüzün diye mi? Onun ağabeyimle bir-

likte olması gerekiyor. Siz fazla cüretkâr olmaya...”

Grom “Bu kadarı yeter Rayna,” dedi ve Rayna’nın duygularını incitmemek için ekledi: “Mükemmel noktalara temas ettiğin için teşekkür ederim.” Nalia döndüğünden beri, Grom’un Rayna’ya karşı daha sabırlı olduğu Galen’in gözünden kaçmamıştı. Belki de, Rayna ağabeyine Nalia’yı hatırlattığı için bunca zaman ona karşı mesafeliydi. Sonuçta her ikisi de asi ve maceraperest ruhlara sahipti. Galen bunu fark edince gülümsedi.

Grom, dikkatini beklentiyle Tandel’e yöneltti.

Tandel, “Yardımanız karşılığında istediğiniz bu mu?” diye sordu.

Grom tam onaylamak üzereyken, Galen onu durdurdu.

Kuvvetli bir sesle “Hayır,” dedi. “Bu istediğimiz şeylerden yalnızca bir tanesi.”

Grom, gözlerini iyice açtı ama Galen’in konuşmasına izin verdi. “Sadece o hain mahkemede kanunları çiğnemekle kalmadınız, şimdi de bu insan yapımı masanın etrafında insan kıyafetleri içerisinde oturarak kanunları çiğniyorsunuz. Bana neden kanunlara uymadığınızı derhal söyleyin.”

Tandel bocaladı. “Buraya gelmemizi siz istediniz, Majesteleri.”

“Ve siz de kabul ettiniz. Neden?”

“Türümüzü etkileyebilecek bir sorunu size aktarabilmek için.”

“Yani Syrena’nın iyiliği için ödün verdiniz ve kanunları göz ardı ettiniz.”

Tandel zoraki şekilde başıyla onayladı. “Öyle de denebilir Majesteleri,” dedi.

Galen öne eğildi. Ellerini dikkatle masada birleştirdi. Her bir Arşivci'nin gözlerine tek tek baktı. Söyleyeceklerini heyetteki herkesin anladığından emin olmaya gayret ederek, "Sizden bunu yeniden yapmanızı istiyorum," dedi "Anlayamadım Majesteleri?" dedi Tandel.

"Syrena'nın iyiliği için kanunları bir kez daha çiğnemenizi istiyorum." Galen'in ağzından sözcükler dökülmüştü ama Grom dâhil herkes nefesini tuttuğu için Galen bu sözlerinin gerekli etkiyi bırakıp bırakmadığından emin değildi. Ama Grom bunun geleceğini anlamalıydı. Grom kendi isteklerini dayatmak için o kadar acele etmişti ki, Galen'in hayattaki *tek* isteği aklından çıkmıştı. Ortalık sakinleşince Galen devam etti. "Nalia'nın kızı melez Emma ile tanıştınız. Onun atalarının generaller olduğunu biliyorsunuz ve ondan benimle eşleşmesini istemeye niyetim olduğunu da bilmenizi isterim."

Galen, odadakilerin kendi aralarında şaşkınlık yaşamasına izin verdi. Antonis, masanın karşısında, rahat mor benekli bornozunun içinde başıyla onayladı. Bu hareketi Galen'in cesaretini arttırmıştı. Galen, Tandel'in göz teması kurmasını bekledi.

"Prens Galen, bu hepimiz için sürpriz oldu. O melezin canını bağışlamamızı isteyebileceğinizi düşünmüştük. Çocuk Jsa'yı insanların elinden kurtarma gayreti yüzünden bunu kabul etmeye hazırдық."

Bunu az daha unutuyordum. Emma, Galen'in tembihlerine rağmen suya girdiğini hâlâ itiraf etmemişti. Küçük bir çocuk bile olsa, yabancı birinin onu görmesine izin vermişti.

Galen bakışlarını hızla Emma'ya çevirdi. Emma'nın

yüzü suçluluk duygusuyla kızardı. “Bana söylemeyi unuttuğun bir şey var mı?” diye tısladı.

Emma, “Ah. Evet. Şu konu. Sonra konuşacağımız ne çok konu birikti, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

Tandel boğazını temizledi. “Söylediğiniz ve istediğiniz şey makul değil, Majesteleri. Nalia’nın yeniden ortaya çıkması ve Grom’un Paca ile eşleşme merasiminin tamamlanması nedeniyle, Poseidon vârisiyle eşleşme sırasının size geçtiğini biliyorsunuz. Siz bir Asilsiniz Prens Galen. Bir asilin bir melezle işi olamaz.”

Galen bunun olmasından, yani bir seçim yapmak zorunda bırakılmaktan korkuyordu. Ona ve bütün Kraliyet ailesine yapılan yanlışlar nedeniyle, Galen için bu kararı vermek kısa süre öncesine kadar daha kolaydı. Ama artık Arşivciler uzlaşma arayışı içindelerdi. Anlaşmak istiyorlardı. Arşivciler’le Kraliyet arasındaki kapanmaya başlayan uçurumu yeniden açan kişi o mu olacaktı?

Galen tam yanıt vermek üzereyken Grom devreye girdi. “Yani bir Asil’in bir Avam’la işi olamayacağı gibi, öyle değil mi Tandel? Sanırım kardeşim haklı. Arşivciler sadece kendilerine uyan kurallar üzerinden pazarlık yapıyor. Bugüne kadar Kraliyet hiçbir zaman pazarlık yapmadı. Hatırladığım kadarıyla, her üç nesilde bir kendi arzularından fedakârlık edip tıpkı kanunlarda belirtildiği üzere iki hanedanı bir araya getirdi. Biz üzerimize düşeni yaptık ve bu fedakârlığımızın ödülü sadakatsizlik ve ihanet oldu.”

Tandel’in söze karışacağını ya da özür dileyeceğini anlayan Grom elini havaya kaldırdı. “Hayır, ben konuşacağım. Emma’nın sahip olduklarını kendi gözleriniz-

le gördünüz. Bu yetenekleri soyumuzun içinde tutmak isteyeceğini düşünmüştüm. Generallerin Yeteneklerini taşıyan bu iki gencin doğacak çocuklarının neler yapabileceklerini bir düşünsenize. Hem, insanlara karşı mücadelemizde Emma'nın da yardımını istediğinize dair bir izlenim edindim. Eğer öyleyse yönteminiz çok yanlış dostlarım. Melezler arasında, yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi bu kızdır. Ayrıca, bu söylediklerinizin benim isteklerime ters düştüğünü söylemeye gerek bile duymuyorum.

Paca ile eşleşme mührümü bozmak isteme gerekçelerimi biliyorsunuz. Nalia'nın benim yerime kardeşimle eşleşmesi, Kraliyet içindeki ilişkileri zedeleyecektir.”

Galen, Grom'un argümanına ekleyebilecek başka bir şey bulamadı. Hatta daha etkileyici hiçbir şey yoktu. Grom, bu toplantıyı bitirip onları geldikleri yere yollamak üzereydi. Bu yüzden Galen, Grom'un kral olmasının çok isabetli olduğunu düşünüyordu.

Heyetteki dağınık fısıldaşmalar, duvarlarda ve bambu zeminde yankılanmaya devam ediyordu. Galen, her işi böyle beceriksizce ele alan bir heyetten her istediklerini alabileceklerini düşündü. Tandel bir süre sonra sessizlik istedi ve ayağa kalktı. “Kraliyet için de uygunsa, heyetimiz dışarıda özel bir toplantı yapmak istiyor. Değerlendireceğimiz konular o kadar basit değil ve tahminimizden de fazla talepte bulundunuz.”

Grom başıyla onayladı. “Elbette ama bunu düşünürken iki Syrenalının insanların elinde olduğunu unutmayın. Bu da basit bir konu değil.”

Arşivciler odayı boşaltırken, Galen Emma'ya döndü.

Artık Emma için hazırды. Emma işaret parmağını dudaklarına görütüp onu susturdu. “Sakın başlama,” dedi. “Sana anlatacaktım ama zamanımız olmadı.”

Galen “Şimdi anlat,” dedi. “Belli ki, bunu en son öğrenen kişi benim.” Elbette, en son o öğrenmemişti. Ama başkaları duymadan önce, Emma’nın bunu ona anlatmış olmasını ummuştu.

Emma tereddütle kaşını kaldırdı.

“Lütfen.” Galen isteğini yumuşattı.

Emma hızlıca iç çekti. “Şu an bir önemi olduğunu düşünmüyorum ama Rayna Arena’ya gitmek üzere ayrıldığı sırada, jet ski’lerden birine atlayıp onu takip etmeye çalıştım. Fakat...” diye devam etti. “Suya girmek gibi bir niyetim yoktu. Sana yemin ederim. Sadece Goliath benimle oynamak isteyip beni devirince...” Emma, Galen’in sabrının taşmaya başladığını sezmiş olmalıydı. “Her neyse, sonra bu Syrenalı Jasa ile karşılaştım. Bir balık ağına takılmıştı ve iki adam onu tekneye çekmeye çalışıyordu. Böylece, Goliath ve ben ona yardım ettik.”

“O balıkçılar nerede şimdi?”

“Rachel onlara şiddet uygulamadıysa, muhtemelen evlerinde çocuklarına denizkızlarıyla ilgili saçma sapan hikâyeler anlatmakla meşgullerdir.”

Galen işlerin kontrolden çıktığını hissediyordu ama bunun nedenini anlayamıyordu. İnsanlar, yüzyıllardır Syrenalıların varlığından habersizdi. Ama son bir hafta içinde, onlara iki kez yakalanmışlardı. Bunun düzenli hale gelmemesini umdu.

Toraf, Galen’in halini saplantılı bulmuş olmalıydı. “Bu kadar üstüne gitme Galen,” dedi. “Sana söylemiştim,

Emma kıza yardım edip doğruca eve döndü.”

Galen memnuniyetsizlikle “Sen bu işe karışma,” dedi.

“Ona anlattığını biliyordum.” Emma kollarını birleştirip Toraf’a baktı. “Sen hakikaten ispiyoncuymuşsun.”

“Endişelenmek için yeterince derdin vardı. Benim de öyle.” Toraf soğukkanlılıkla omuz silkti. “Artık sonuna geldik.”

Nalia burun kemiğini ovuşturdu. “Sana ömür boyu evden çıkmama cezası verebilirim Emma,” dedi. “Üç yüz yıllık hayatının tamamını kapsayan.”

Emma, melezlerin yaşam sürelerinin daha kısa olduğuna dair Dr. Milligan’ın anlattıklarını annesine aktararak onu düzeltmek ister gibiydi. Galen, Emma’nın ondan daha az yaşayacağını hatırlayınca, rahatsız hissedip kafasını iki yana salladı. Bu konuyu açmasının bir gereği yoktu. Çok yakında, son üç ayda olan her şeyi konuşmak için yeterince vakitleri olacaktı.

Emma da Jasa’ya yardım ettiğini söylemek için doğru zamanı bekledi. Galen, “Pekâlâ,” dedi. “Sen yapman gerekeni yapmışsın.”

Sonra sessizlik içinde bekleyişlerini sürdürdüler. Galen, ağabeyinin yüzündeki ifadeyi tanımlamaya çalıştı ama her zaman olduğu gibi, Grom’un duyguları yüzeyin katman katman altındaydı. Toraf ve Rayna, masanın altında bir oyun oynuyor gibiydiler ve Antonis epey sıkılmış gözüktüyordu. Emma, annesinin arkasındaki duvarda asılı olan “Rüzgârlı bir günde deniz feneri” tasvirli tabloya gözlerini dikip baktı. Galen onun neler düşündüğünü merak etmişti. Ama Emma, Arşivciler’in vereceği kararı beklerken bir fırtına öncesi sessizliği ya-

şıyor olabileceği için onu hayalleriyle ve huzuruyla baş başa bıraktı.

“Affedersiniz Majesteleri.” Tandel kapının girişinden seslendi. “Biz bir karara vardık.”

Galen, diğer Arşivciler’in onun yanında olmadıklarını görünce ortak bir karar alındığını anladı. Müzakereleri çok uzun sürmemiştir. Bunun, hem iyi hem de kötü bir anlamı olabilirdi.

“Kral Grom, hemfikir olduğumuza göre, yeniden başa geçmeniz ve kayıplarımızı bulmak için sizden alacağımız desteğin şartlarını yeniden şekillendirmek üzere zamanınızı rica ediyorum.”

“Lütfen devam edin.”

Tandel başını eğdi. “Teşekkür ederim Majesteleri. Şimdi, anladığımız kadarıyla, Majesteleri Grom Avamlar’dan Paca ile olan eşleşme mührünü bozmak istiyor, doğru mudur?”

Antonis gözlerini devirip “Doğru anlamışsınız,” dedi. “Poseidon’un sakalı aşkına, bu kaçınıcı tekrar oldu.”

Tandel, yaşlı kralın estirdiği sert rüzgârı görmezden gelip “Ayrıca, Prens Galen ve melez Emma’nın bize yardım etmeleri karşılığında, Emma’yı safkan bir Syrenalı gibi kabul edip eşleşmelerine izin vermemiz isteniyor,” diye devam etti.

Galen kaba bir şekilde “Doğru anlamışsınız,” dedi.

Tandel duraksadı. “Kraliyet’in bunlardan başka bir arzusu var mıdır?”

Emma “Evet,” deyince Galen şaşırdı. O aklından geçenleri söylemekten asla geri durmazdı. Ama ilk kez kendini Kraliyet’ten biri olarak tanımlamıştı. “Melez olduğum ve

bütün hayatımı karada geçirdiğim için, Kraliyet'in dile-
diği zaman buraya beni ziyarete gelmelerini istiyorum.
Şu anki kanunlarla bunun mümkün olmadığını biliyo-
rum ve bunun değişmesini istiyorum."

Antonis "Sen de buna katılıyor olmalısın Tandel," dedi.
"Aksi takdirde, Kraliyet'e karşı yeniden bir mahkeme dü-
zenlemen gerekecek çünkü galiba hepimiz düşündüğü-
müzden daha fazla karaya geleceğiz."

"Aslında ben karaya gelmeyeceğim," dedi Galen. "Ben
burada yaşayacağım." Emma'nın gözleri doldu. Galen,
Emma'nın yanaklarından süzülen gözyaşlarına dudakla-
rını değdirdi. Emma'nın bu reaksiyonuyla, Galen uzun sü-
redir kuşku duyduğu bir konuyu netleştirmiş oldu. Emma
ikisine ne olacağına ve nerede yaşayacaklarına dair endişe
duyuyordu. Emma daha önce ona, her iki dünyanın da en
güzel yanlarını barındıran bir yerde yaşamak istediğini
söylemişti. Hem okul balosu, mezuniyet, üniversite isti-
yor hem de yunuslarla yüzmek, Titanik'i gezmek, Amelia
Earhart'ın uçağını aramak istiyordu. Artık, Galen onun
hepsine birden sahip olmasını sağlamıştı.

Tandel iç çekti. "Bunu söyleyeceğinizi hissediyor-
dum Prens Galen. Başka türlüünü düşünemezsiniz. O
yüzden heyete böyle bir talebiniz olabileceğini ilettim."
Galen'in onlardan bir talebi olmamıştı, sadece ne yapa-
cağı hakkında Tandel'i bilgilendirmişti. Ama Galen yaşlı
Arşivci'yi düzeltmekten vazgeçti. Heyete karşı aşırı inat-
çılık sergilemesi, sadece ona değil bütün Kraliyet'e karşı
kötü bir etki oluşturabilirdi. Heyetin bu istekleri yük gibi

* Atlas Okyanusu'nu uçakla tek başına geçen ilk kadın pilot. 1937'de çıktığı dünya turu sırasında uçağı Pasifik Okyanusu'nun ortalarında kaybolmuş ve Earhart'ın izine bir daha rastlanamamıştır.

görmeye başlaması, her an yeni bir uyuşmazlığa yol açabilirdi.

Elbette, Kraliyet'e karşı açılan bu son davanın gelecek nesiller üzerinde bir etkisi olacaktı. Jagen'in istediklerini başarmaya ne kadar yaklaştığını gören diğerleri, liderlerinde zayıflık veya eksiklik arama derdine düşebilirlerdi. Bu konuların ele alınış şekli, Kraliyet'in gelecekteki imajını da etkileyecekti. Ve Jagen, onlara dış görünümün önemini göstermişti.

Tandel, "Bu kararın oybirliği ile alındığını bilmenizi isterim," diye devam etti. "Gerekçelerinizi dinledik. Bazı taleplerinizin kanunlara aykırı olduğunu düşünsek de bunların kanunların ruhu, türümüzün birliği ve devamı adına en doğrusu olacağına mutabık kaldık. Heyet olarak biz, dünyamızın yaşadığı değişime alışmamız ve gelişmek için yeni yöntemler bulmamız gerektiğini anladık. İsteklerinizi mantıksız bulmuyoruz ve kabul ediyoruz."

Ama henüz hiç kimse heyecanlanma fırsatı bulamadan Tandel elini havaya kaldırdı. "Yine de, Emma ve Prens Galen ile ilgili konuyu ayrı tutuyoruz. Melezleri yasaklayan kanunun yanındayız çünkü insan dünyasına yakınlaşmamak için kendimizi korumamız gerektiğini düşünüyoruz. Emma bir istisna olacak. Syrena mirasına verdiği önemi ispatlamış olmasaydı, bu ayrıcalıklı isteğinizi reddederdik. Bu özel izin, tarihimize ve biz Arşivciler'in kolektif hafızasına sonsuza kadar kaydedilecek."

Emma buna karşı çıkmak ister gibiydi ama Galen elini Emma'nın dizine koyup kafasını iki yana salladı. Bunu tartışmak için doğru zaman değildi. Küçük zaferleri kabul edip verilen hakları alma zamanıydı. Galen, belli

başlı noktalarda Arşivciler'e hak veriyordu. Bazı insanlara güvenilmezdi. Hatta çoğuna güvenilmezdi. Emma, Galen'in elini tutup sıktı. Galen, Emma'nın yanaklarındaki kırmızılığın heyecanından dolayı olduğunu umdu. Artık, birliktelikleri yasallaşmak üzereydi. Rayna, ayağa kalkıp esnedi. "Şimdi, sizin bizden istediklerinizi konuşma zamanı geldi," dedi. "Haydi, şu işi halledelim."

Rayna, Galen ve Toraf ile beraber, çevreyi tanımak için ada etrafında birkaç tur yüzdük. Adada birçok balık türünü barındıran bir lagün vardı ve bu benim işimi çok kolaylaştıracaktı. Gözlemcilik yapan yedi kişilik iz sürücü ekibinin bize anlattıklarına göre, adaya gelen giden kimse olmamıştı. Bu da iyiye işaretti.

Rachel, uçuş planlarını bozmak gibi işlerle uğraşırken çok eğlenmişti. Yanına can yeleklerini alıp bir tekneye binecek ve yakında bize doğru gelecekti. İz sürücülere Rachel'in düşman olmadığını anlatmıştık.

Galen "Suya can yelekleri bırakacak," dedi. "Bizim amacımız Jagen ve Musa'yı kurtarmak. İnsanların ölmesini istemiyoruz."

Ama bazı iz sürücüler, insanların ölmesini istiyor gibiydi. Onları suçlayamazdım. Yine de öfkelerini kontrol etmezlerse bize faydaları dokunmayacaktı.

"Yardım etmezseniz bize engel olursunuz," dedim. "Tercihinizi şimdiden yapın." Onlara emir vermemden hoşlanmamışlardı. Onlara, "Çok da umrumda," demek

istedim. Gerçekten de, iki iz sürücü çekip gitti ve bir korkutma taktiği olarak onların üzerine köpekbalıklarını sürmek istedim. *Merhametin bittiği yerdeyim.*

Geride kalan iz sürücülerden biri yanıma doğru süzüldü. “Nalia’nın kızı, Antonis’in torunu Emma. Benim ismim Kana, Jasa’nın annesiyim. Onu balıkçıların ağından kurtardığın için teşekkür etmek istiyorum. Sana teşekkür borçluyum.”

Tüm ağırbaşlılığımla “Bana olan borcunu bugün, burada ödeyebilirsin,” dedim. Sonra bu sözlerim fazla klişe geldi. “İnsanların hayatlarını kurtar,” dedim.

Uzaklarda bir teknenin motor sesi duyuldu. Rachel, suya can yeleği yığınları fırlatarak geldiğini belli etti. Adanın etrafında planlı daireler çizerek iz bıraktı. Suyu attığı can yeleklerinden boğuk bir *cup* sesi geliyordu. Kısa süre sonra, tam beklediğimiz gibi ikinci bir teknenin motor sesini duyduk.

Birbirine yaklaşan iki tekneye baktım. Rachel kontağı kapattı. Galen ile göz göze geldik. Her şey plana uygun ilerlediğine göre, artık harekete geçebiliydik. Bunu gerçekten yapacaktık. İkinci teknenin motoru çalışmaya devam ediyordu. Rachel’in bu devriye teknelerinden biri tarafından durdurulmasını bekliyorduk. Çünkü bu tekneler muhtemelen endüstriyel avlanmalara karşı polis görevi görüyordu ve Rachel’in bu küçük numarası yüzünden güzergâhlarını değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Galen ile birlikte, Rachel’in teknesinin arka tarafına tutunup sessizce yüzeye çıktık ve konuşulanlara kulak kabarttık. Amacımıza yönelik önemli bir şey öğrenme-

yecek olsak bile, bunun eğlence değerinin fazla olacağını tahmin edebiliyordum.

Devriye teknesinin iki mürettebatı, ana dilimizi bilmiyordu. Rachel bu durumdan faydalanarak can yeleklerini suya fırlatmaya devam etti. “Ne? Ne dediğinizi anlamıyorum. Dilimizi konuşabiliyor musunuz?”

Kendi dillerinde konuşarak bizim dilimizi konuşamadıklarını açık şekilde ortaya koydular. Rachel teatral bir gösteri sergiliyor olmalıydı çünkü o konuşurken küçük teknesi sallanıyordu. En koyu İtalyan aksanıyla “Bu can yeleklerine artık ihtiyacım yok,” dedi. “Bu renkler çok yanlış. Şu turuncuya baksanıza. İyy, sizce de kötü değil mi?”

Galen gözlerini devirdi. Ben kıkırdamamaya çalıştım. “Hele şu yeşil renk? Berbat!” diye devam etti.

Rachel, adamların bölgesine can yeleklerini boşaltmaya devam ettikçe onlar daha çok hiddetlendiler. “Siz ne yaptığınızı... Hey, bana dokunmayın! Ayağım yaralı, seni sersem!”

Galen ve ben suyun dibine doğru sıvıştık. Galen “Bunun olabileceğini biliyorduk,” dedi. Daha doğrusu, bunun olmasını ummuştuk. Rachel’i teknelerine bindirecekleri için, güvenliğini de sağlamak zorundalardı. Ayrıca, sel sırasında adadan iki kişinin eksilmiş olduğuna artık emindik. Düşünmemiz gereken insan sayısı azalmıştı. Rachel’in tahminleri doğruysa, kollamamız gereken tam on kişi kalmıştı.

Galen, Rachel’in terk edilmiş teknesinin üzerinden kafasını uzattı.

“Evet, artık Rachel’i gözaltına aldılar. Adayı sular al-

tında bıraktığımızda ona göz kulak ol. Tekne devrilirse o mesafeden yüzmesi neredeyse imkânsız,” dedi. Ama devriye teknesinin dalgalardan uzak duracağına inanıyorduk. O esnada tekne, adanın diğer yönüne doğru gitmeye başladı ve Rachel ile birlikte hareket etme ihtimali olan başka teknelerin peşine düştüler.

“Olur,” dedim. “Artık harekete geçme vakti geldi sanırım, ne dersin? Onunla beraber kıyıya dönme fırsatını bulmalarını istemeyiz.”

Galen yüzümün bir santimetre uzağına gelip durdu. Miskin gülüşü karnımda binlerce kelebeğin uçmasına yetti. “Ne için harekete geçelim? Kurtarma operasyonu için mi, yoksa hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için mi?”

Bu sözlerle kalbim yerinden oynadı. Peki, bana bunları söylerkenki bakışlarına ne demeliydi? Bütün bu olanların bizim için anlamını konuşma fırsatımız olmamıştı ama en azından artık birlikte olabileceğimizi biliyorduk. Nihayet, istediğimiz şartlarda ve istediğimiz zaman. “Her ikisi için de.” Derin bir nefes aldım.

Rayna aşağıdan seslendi. “Pelte kıvamına gelmenin sırası değil. Yemin ederim, siz ikiniz vakit kaybetme konusunda uzmansınız. Ne büyük düşüncesizlik.”

Galen bana göz kırpıp kız kardeşinin yanına doğru daldı.

“Bekle!” diye seslendim. Durdu. “Ben, sadece bu iri yüzgecini çok beğendiğimi söylemek istedim. Çok seksi gözüküyor.” Bu da yalan değildi. Herhangi bir Syrenalının yüzgecinden iki kat daha büyüktü. Onun da bunun farkında olduğunu biliyordum. Bu yüzgeçle daha fazla

dikkat çektiğini düşünüyordu. Zaten yeterince dikkat çekici olduğunun farkında bile değildi. Bu yeni yüzgeç hiçbir şey değiştirmemişti. Şey, yalnızca, onun gözüne daha ateşli görünmemi sağlamıştı.

“Gerçekten mi?” dedi Galen.

Başımla onayladım ve ona öpücük yolladım. Şaşkın yüz ifadesinden yaptığım hareketi anlamadığını fark ettim. Benim Syrenalı elçimin, insan dünyasının yakın ilişkilerine dair öğrenmesi gereken detaylar vardı. Ve ben ona yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktım.

Galen kolunu beline dolayınca Rayna suratını astı. Kendisi kabul etmese bile ben onun gergin olduğunu biliyordum. Bunu sadece bir kez, buraya gelirken daha küçük ölçekte denemişlerdi. Rayna’nın sesi diyapozona benziyordu. Doğru seviyede çıktığı zaman hasar verme etkisine sahipti. Dr. Milligan’a Arena’da olanları anlattığımızda, bize Rayna’nın gücünü ses dalgalarından aldığına emin olduğunu söylemişti. Bu da, insanların dikkatini farklı yollardan da çekebileceğimiz anlamına geliyordu. Rachel, radarda gözüken hareketlerin hükümetler tarafından kayıt altına alındığını söylemişti.

Ve Rayna yeteneğinin kontrolünü tam olarak sağlayamadığı için radara yakalanma riskimiz vardı. Ama elimizde bundan daha iyi bir seçenek yoktu. Tüm gücünü kullanmadan, yalnızca adayı sular altında bırakacak kadar kuvvet vermesi konusunda hepimiz anlaşıştık. Buraya yıkıcı bir hasar vermenin peşinde değildik. Sadece Jagen ve Musa için kaçış fırsatı yaratmak istiyorduk. Su seviyesi yeterince yükselirse insanlara yakalanmadan, hızlı bir şekilde yüzerek oradan kaçabilirlerdi.

Tabii bunları düşünürken hâlâ adada olduklarını var sayıyordum.

Galen, kız kardeşine “Sen hazır olduğun zaman,” dedi.

O an, Rayna koca şişko ağzını açıp bir çığlık attı. Sonucu çok ani ve çok büyük oldu.

Ağzından çıkan ses duvarı, sığ sulara doğru hızla ilerledi. Galen kız kardeşini kucağına aldı ve birlikte ses duvarından daha hızlı yüzdüler. Sesin ve hızın gücünü yanlarına katarak adanın çevresinde döndüler. Başlangıçta ufak dalgalar oluşturdular. İvme kazandıklarında dalgalar büyüdü ve hızlandı ve sığ sular derinleşmeye başladı. Triton’un Tartessos’u yok edişine tanık olmamıştım ama bu gördüğüm dalgalar Triton’un oluşturdıkları kadar büyük olamazdı. Kıyıda durup o yok edici dalgaların hızla üzerine gelmesini izlemenin nasıl bir his olacağını sadece tahmin edebilirdim.

İnanılmaz ve çok ama çok korkutucu olmalıydı.

Dalgalar belli bir ritimle kıyıya çarparak su seviyesini yükselttiği sırada yeteneğimi devreye sokma zamanı gelmişti. Hasar gören alanın dışında kalmak için Galen ve Rayna’dan daha geniş daireler çizerek adanın çevresinde döndüm. Neyse ki, Kanton adasını çevreleyen sular deniz ürünleri açık büfesi gibiydi. Endüstriyel balıkçıların, lisanslarını neden riske ettiklerini ya da bu uğurda neden tutuklandıklarını anlamıştım. Burada balinalar, yunus balıkları, köpekbalıkları, yılan balıkları ve dev somonlar vardı. Ben ilerledikçe, gücüne daha çok balık ekleniyordu. Başlangıçta, yunusları ve küçük balıkları yardım getirmeleri için yanımdan gönderdim. Sonuçta, onların arasındaki iletişim diğerlerine göre daha güçlüydü ve ar-

kadaşlarını hızla getirebilirlerdi.

Tıpkı Sınır'a giderken yoldan topladığım orduya söylediğim gibi onlara da "Benimle gelin," dedim. "Kıyıya yakın durun ve insanları kontrol edin." Sürekli bunu tekrar ettim. "Ada sular altında kalınca, sudaki insanlara yardım edin."

Dalgalar adayı dövmeye başladığında derin sular sığlaşıp sığ sular derinleşmeye başladı. Galen ve Rayna bir gölge gibi yanımdan geçip duruyorlardı. Kısa süre sonra ne kıyıdan ne de adadan eser kalmıştı. Ve insanların suyun içinde ayak çırpmaya başladıklarını gördüm.

"Gidin, gidin, gidin," dedim dostlarıma. "Suyun üzerindeki renkli şeylere ulaşmaları için onları yönlendirin."

İlk başta insan sayısı azdı. Aklıma adanın yanlış tarafında olabileceğimiz geldi. İz sürücülere dağılmalarını ve adanın diğer tarafındaki ihtiyaç durumunu kontrol etmelerini söyledim. İnsanların çoğu adanın kuzey tarafında, düşündüğümünden daha iç kısımdalardı. İz sürücülerle birlikte yunuslar ve köpekbalıkları da çabalarımıza destek oluyordu.

İnsanlara yardım etmek üzere köpekbalığı göndermemin aptalca bir fikir olduğunu sonradan fark ettim. Adamlardan biri bir kaplan köpekbalığının gözünü tekmelemeye kalkışınca, köpekbalıklarına geri çekilmelelerini söyledim. Adamı suçlayamıyordum. Köpekbalıkları ellerinden geleni yapıyordu ve bu gayretlerini suistimal etmek istemedim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, yakınlarımda mücadele eden küçük bir çift tombul bacak gördüm. Bu bacakların sahibi ufak bir çocuk olmalıydı. Onu suyun

üzerine doğru kaldırdım. Yuvarlak yanakları, sümüklü burnu ve süper modelleri bile kıskandıracak kirpiklerinin süslediği kahverengi gözleriyle çok şirin bir çocuktuk. Yakında bir yerde annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın deli gibi ağlıyor, etraftaki boş dalgalara sesleniyordu. Ona doğru yüzdüm ve oğlanı kollarına bıraktım. Beni anlamadığını bilsem de “Biraz okyanus suyu yuttu ama bunun dışında bir şeyi yok,” dedim.

Oğlunu göğsüne yaslayıp titredi. İki adet can yeleği getirip anne ve bebeğin giymesine yardım ettim. Başını eğdi, dil engeline rağmen bana teşekkür ettiğini anlamıştım. Onun ve çocuğunun bu hale gelmesinde benim de parmağım olduğu için kendimi pislik gibi hissettim. Bunu bilse, beni muhtemelen gırtlaklayarak gebertirdi ve ben de ona izin verirdim.

Rachel ve ben burada çocuk olabileceğini tahmin etmemiştik. Bu adanın tamamının hükümetin hizmetinde olduğu izlenimi edinmiştik. Sonuçta, dünyanın geri kalanından izole olmuş bir adaya aileni getirmek pek güvenli bir tercih değildi, öyle değil mi? Ama ya buranın nüfusu hafife aldıysak? Acaba daha çok çocuk var mıydı? Onlardan biri bile ölür, hatta yaralanırsa kendimden nefret edecektim. *Bu konuyu daha incelikli düşünmeliydim.* Her yanıma korku sarmaya başladı.

Suya daldım ve bunu düşünmemeye ve doğru şeyi yaptığımıza ikna olmaya çalıştım. Kana’yı yanıma çektim. “Nasıl gidiyor? Jagen veya Musa’dan bir haber var mı? İnsanların hepsi iyi mi?” diye sordum.

O an, etrafımızda sadece iz sürücüler olmadığını anladım. Başka Syrenalılar da vardı. En az on iki kişiydi-

ler. Suyun yüzeyine doğru yüzüp, kendilerine bir insan seçmelerini ve onları yüzdürmelerini şaşkınlıkla izledim. Her insanın yanında onlara yardım edecek en az iki dik-katli Syrenalı vardı. Ve başka bir çift bodur bacak gör-medim.

Bu rahatlamayla kendime geldim. Gözlerimin yuvala-rından fırlamaması için elimle ağzımı kapattım.

Kana, kibarca gülümseyerek omzumu sıktı. “İnsanla-ra zarar vermek bizim tabiatımızda yoktur,” diye açıkla-dı. “Kim olursa olsun herkesin yaşam hakkına saygı du-yarız. Sen de bizim gibi düşündüğünü bizlere ispatladın. Sana yardım edeceğiz melez Emma.”

Syrenalıların sayısı yüzü geçmişti. Hepimiz adanın çevresinde, suyun üç metre altında, insanları su üzerinde tutmak için sıraya girdik. İnsanların birçoğu yüzme bili-yordu ama bazı adamların ayaklarında ağır botlar vardı ve botları çıkarmak için onlarla mücadele etmemiz gerek-mişti. Canları yerine botlarını yitirmeleri onlar için daha iyiydi. Adamların bazıları bu mantıkla hareket etse de kimileri durumu hâlâ anlamamıştı.

İyi durumda olduğumuza ikna olduğum sırada, sırtım-da bir tekme hissettim. Bu da tamamen benim hatamdı. Nereye gittiğime bakmıyordum ve yüzen bir çift insan bacağının dibine girmiştım. Çevrenizdekilerin nabzını hissedebildiğinizde, yönünüzü ayarlamanız daha kolay oluyordu. Ama insanların böyle bir konforu yoktu.

Kazara veya bilerek, bir kez daha bıçaklandığımı his-settim. Çığlık atıp suyun yüzeyine çıktım. Kana yanıma geldi. “Yaralandın mı?” dedi.

Dişlerimi sıkıp başımla onayladım. “Sırtımdan, Jagen’in

beni bıçakladığı yerden.” Ağlamanın eşiğindeydim ve kendimi bir korkak gibi hissettim. Bütün bu insanlar evlerinden edilmişken, ben kim oluyordum ki ağlayacaktım? Hiç kimse. Ben buydum.

Kana'yı uzaklaştırdım. “Git, insanlara yardım et. Ben iyiyim,” dedim. Ve iyi olacaktım. Ağrım yatıştı ve bu defa daha dikkatli bir şekilde işime döndüm. Artık daha titiz ve narin hareket ediyordum. Bandajımın gevşediğini ve az önce yeniden açılan yaramın kanadığını fark etmemiştim. Köpekbalıklarının, etrafa yaydığım tahrik edici kokuya kapılmayıp direktiflerimi uygulamaya devam etmelerini diledim.

Hem karada hem de suda dangalak olabilmekten nefret ediyordum.

Bütün gayretlerimize rağmen, Jagen veya Musa'dan hâlâ bir haber çıkmamıştı. Galen yanıma süzüldü. “Binalardan birinde kilitli olduklarını düşünüyoruz. İz sürücüler onları hissedebiliyor ama göremiyoruz. İçeri girip onları alacağım,” dedi.

“Ben de geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun. Jagen zaten seni bir kez öldürmeye yeltendi. Ona ikinci bir şans tanımayacağım. Ayrıca, burada kalıp deniz canlılarını idare etmen gerekiyor.” Galen, garip bir aura gibi etrafıma yayılan ince buluta baktı. Gerçekten de, bunun kan olduğunu anlamak pek mümkün değildi. Ama ben epey farkındaydım çünkü suda baygın metalik bir tat vardı. Acaba Galen, güçlü Syrena hisleriyle bunu nasıl algılıyordu? Bıçaklanma anımı yeniden yaşıyor olabilirdi.

Bu ruh halinden çıkması gerekiyordu.

“Bütün o Syrenalı gönüllülerin yardımı sayesinde balıkların çoğunu zaten gönderdim. Balıkların görevimiz için artık bir önemi kalmadı.” Ama çenesini sıkmasından ve sert bakışlarından fikir değiştirmeyeceğini anladım. Ben gitmiyordum. “O zaman diğerlerini yanına al,” dedim. “Sonuçta Jagen, senin de en iyi dostun sayılmaz.”

“Evet ama ben öyleyim.” Toraf yüzerek yanımıza geldi. “Ne yapıyoruz?” Annem ve Grom, onun hemen arkasından geldiler. Sanırım bu bir aile buluşmasına dönmüştü.

Galen bakışlarını Toraf’a çevirdi. “Jagen ve Musa’yı bulmak için binanın içine gireceğiz. Onları hissedebiliyor musun?”

Toraf başıyla onayladı. “Yerlerini çok net biliyorum. Beni takip et.”

Galen hızlıca alnımdan öptü ve Toraf’ın ardından yüzdü. Annem arkama geçti. “Bandajın sökülmüş. Yaran bir miktar açılmış gözüküyor.”

Gelişigüzel omuz silkmeyi denemek istedim ama sırtıma saplanan ağrıyla irkildim. Annem “Ne halin varsa gör,” der gibi iç çekti. Annemin tepkisini, sırtımın hassasiyetini ve diğer üç iz sürücüyle birlikte batık adaya doğru yüzen Galen ve Toraf’ı izlerken, omuzlarımda büyüyen gerginliği göz ardı ettim.

Böyle bir hükümet tesisinde, pembe panjurlu kulübe-ler olması beklenemezdi. Yani buradaki her şeyi baştan inşa etmeleri gerekecekti. Bütün bunlar sonlandığında Rachel’dan onlara yardım malzemesi götürmesini istemeyi aklıma not ettim.

Rachel. Amantanrımıyarabbim, Rachel nerede?

22

Toraf dikkat, temkin ve Galen'in tanımlayamadığı diğer hislerle binanın çevresini dolaştı. "İkisi de hâlâ buradalar," dedi. Artık Galen bile Jagen ve Musa'nın nabzını hissediyordu. Bu da hayatta oldukları anlamına geliyordu. *O zaman neden hâlâ dışarı çıkmadılar?*

Poseidon iz sürücülerinden Woden, Galen'in yanına süzüldü. "Sel başladığından beri içerisi çok sessiz."

Toraf başıyla onayladı. "Bizim onları hissettiğimiz gibi onlar da bizi hissedebiliyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar." Galen'e döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Galen ensesini kaşıdı. "Bence bu bir tuzak."

Toraf gözlerini devirdi. "Ah, gerçekten mi?" Kafasını iki yana salladı. "Musa'nın da onunla beraber olup olmadığını soruyorum."

Galen, Musa'yı pek tanıımıyordu. Onunla sadece birkaç kez konuşmuştu ve Galen o zamanlar çok gençti. Yine de Jagen'i ve onun devasa ihanetini destekleyen Arşivciler arasında Musa'nın olduğunu hatırlamıyordu. "Sence olabilir mi?"

Toraf omuz silkti. Woden kaşlarını çattı. “Bütün saygımla Majesteleri, Musa bir Arşivci'dir. Tarafsız kalma yeminini bozmayacaktır.”

Galen, dilini ısırarak için bütün iradesini kullandı. Woden, hâlâ bütün Arşivciler'in masum ve bitaraf olduklarını düşünecek kadar saftı. Açgözlülük, hırs ve kıskançlık gibi duygulara kapılmayacaklarını düşünüyordu. *Acaba Woden ile farklı mahkemelere mi katılmıştık?*

Toraf, Woden'm sırtına vurdu. “O zaman önden gitmende bir sakınca yoktur?”

Poseidonlu iz sürücü, gözle görülür şekilde yutkundu. “Ah, tabii ki yok. Memnuniyet...”

Galen, Woden'm masumca tuttuğu zıpkını kapıp “Hadi şu işi halledelim,” dedi. Bu hareketi genç iz sürücüyü utandırmış gibiydi. Galen'in mahcubiyete vakti yoktu.

“Evet, haydi halledelim,” dedi Toraf. “İnsanların derilerinde o iğrenç kırışıklıklar oluşmadan.” Woden'i dürttü. “Bu muhtemelen gördüğüm en korkunç şey ve ben görmüş geçirmiş biriyimdir,” dedi.

Galen ilk kez, Woden'm gergin halinin ve aşırı saygılı tavırlarının kendisinin Kraliyet'ten olmasıyla alakalı olmadığını anlamıştı. Toraf'a olan saygısından kaynaklanıyordu. Belli ki Toraf'a hayrandı. Neden olmayacaktı ki? O, her iki bölge tarihinin en iyi iz sürücüsüydü. Onun yanındayken bütün iz sürücüler kendilerini mütevazı hissediyordu.

Ama Galen bir iz sürücü değildi. Homurdandı: “Kes sesini aptal. Arkama geç.”

Toraf ileti atıldı. “Hayır, sen benim arkama geç sazan-cık.” Bu karşılıklı koca laflara rağmen, yan yana sürüne-

rek kapıya doğru ilerlediler. Toraf, beyaz boyası çatlamış kapıya kulağını yasladı. Galen'e, her iki nabzın binanın diğer tarafından geldiğini işaret etti. Musa gerçekten tuzığa düşürüldüyse, onlara her iki yönden yanaşmak iyi bir strateji olabilirdi.

İçeriden gelecek en ufak bir ses veya hareketi duymak için birkaç saniye daha beklediler.

Galen, Woden'e onay verdi. Genç iz sürücü gerildi ve tüm kuvvetiyle kapıya omuz attı. Hemen sonuç aldılar.

Galen'in içinden bir ses, içeri bu kadar kolay girmelerinin Jagen'in işi olduğunu söylüyordu. Kapıyı kilitleyerek onlara davetiye çıkarmıştı. Tabii Jagen, insanların kullandığı kilitlere aşina değildi. Ama Jagen'in kurtarılması demek tutsak edilmesi demekti ve Jagen o ana kadar bunu çoktan anlamış olmalıydı. Kaçacak kadar aptal değildi çünkü Galen'in onu birkaç saniye içinde yakalayabileceğini biliyordu. Ama orada kalacak kadar umutsuz olması, kapıya gelen herhangi bir kişiye karşı şansını denemesi... Bunlar iyiye işaret değildi.

"Yere yatın!" diye bağırdı Galen. Ama Woden zaten yere yatmıştı.

Woden'a atılan zıpkın Toraf'a isabet etti. Toraf'ın gövdesine saplanmış, bedenini yarmış ve neredeyse kendi etrafında dönmesine yol açmıştı. Jagen iyi bir plan yapmıştı. Bulduğu bütün silahları toplamış olmalıydı. Jagen, eline yeni bir zıpkın alıp Galen'in kalbine doğru nişan aldı. Yakın mesafede olmaları, ölüm ihtimalini kuvvetlendiriyordu.

Ama Jagen zıpkını ateşleyecek zaman bulamadan Galen onun üzerine atıldı. Zıpkın, kamıştan yapılmış tavan-

da zayıf bir ses çıkardı. İkisi tek bir kütle halinde binanın arka duvarına çarptılar. Uyduruk ahşap, ikisinin kuvvetinin etkisine dayanamayarak çatırdadı. Binanın iskeleti dört bir yanından gümbürdüyor ve çökme riski taşıyordu. Bina, Galen ve Rayna'nın yarattığı dalgalar nedeniyle zaten hasar görmüştü. Uzun süre dayanmayacaktı.

Ama Galen'in umrunda değildi.

Jagen, mızrağı kapmayı neredeyse başarıyordu. Galen ters bir bükme hareketiyle mızrağın ucunu hainin boğazına dayadı. Jagen insan olsaydı, nefessiz kalmıştı.

Ve Jagen'in geçkin yaşı kendini belli etmeye başladı. Galen, tek eliyle zıpkının ucunu Jagen'in boğazına bastırabiliyordu. Diğer eliyle Jagen'in beline sarılı alet kemere uzandı. Jagen, kendini geriye doğru çekse de Galen, cırt-cırtlı kılıftan bıçağını kapmayı başardı.

Jagen'in gözleri istiridye gibi açıldı. "Bunu yapamazsın. Kanunlar..."

"Kanunlar mı?" Galen homurdandı. "Şimdi kanunların arkasına mı saklanacaksın? Dalga geçiyor olmalısın."

Galen'in dikkatini, masa arkasında sandalyeye bağlanmış bir insan çekti. Suçluluk duygusu, leş kargası gibi zihnine dolmuştu. O adamı dalgalar mı öldürmüştü? Yoksa Jagen mi? Ama adama yeniden dönüp bakarsa Jagen'e bir fırsat verebilirdi. Adam ölmüştü. Artık onun için yapılabilecek bir şey yoktu. Bir tek...

Galen bıçağı havaya kaldırdı.

Jagen gözlerini kapattı. Mızrağın tuttuğu çenesi dışında bütün vücudu titreyerek yere çöktü.

Bıçak, kendinden emin ve öfkeli bir şekilde hızla aşağıya indi. Jagen'in belindeki alet kemeri, kararlı ve akıcı

bir hareketle düştü ve ayak bileklerine düğümlendi. Bıçağın yere düşmesiyle sahne tamamlandı. Ama henüz her şey bitmemişti. Galen, sıradan bir kemeri acı verici bir silah gibi gerdi ve “Toraf ölürse,” dedi. “Sana yemin ederim ki senin cesedini Mezarlık Odası’na kendi ellerimle koyarım.”

Jagen, rahatlayıp neredeyse yere yığılıyordu. *Rahatlamayı hak etmiyor. Korkmayı hak ediyor. Bana ve aileme yaşattığı bütün acıların bedelini ödemeyi hak ediyor.*

Galen, Grom’un nabzını hissedince öfke nöbetinden uyandı. Ağabeyi odanın diğer köşesinde, Musa’nın düğümlerini çözen Woden’e yardım ediyordu. İşin aslı, Musa Galen’in aklından tamamen çıkmıştı. Tek ilgilendiği Jagen ve Toraf’dı.

Galen sadece “Toraf,” diyebilirdi.

Grom başıyla onayladı. “İyileşecek. Rayna onunla ilgileniyor. Nalia, iç organlarının hasar görmediğini söyledi ama çok kan kaybettiği için bilinci gidip geliyor. Keyfi yerinde.”

Elbette yerindedir. Rayna’nın bütün ilgisi onun üzerinde olduğu için neşe içinde olmalı. Galen neredeyse sırtıta-caktı ama Grom’un yüz ifadesine bakınca, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Binanın güvenliğini sağlamak Triton Kralı’nın işi değildi. Onlarca avcı veya iz sürücü, daha kolay ve daha az risk alarak Musa’nın bağını çözmek için yardıma gelebilirdi. *Neden Grom gelmişti?*

Galen bütün öfkesini yuttu. Woden, Jagen’i onun ellerinden aldı.

“Yoksa Emma mı? Ona bir şey mi oldu?”

Grom ellerini arkasında birleştirdi. “Emma iyi, Galen.”

Grom, tıpkı bir aslan balığının bir hava kabarcığına yaklaşmasına benzeyen ihtiyatla Galen'e doğru yüzdü. Grom dudaklarını sarkıttığında, ağzı iki ucundan oltaya yakalanmış bir balık gibi göründü. Acı çeken gözlerle Galen'e baktı. Ona anlatmak zorunda kalmamayı, Galen'in anlamasını bekledi.

Galen nefesini tutup "Söyle," dedi.

Grom, Galen'in omzundan tuttu ve hafifçe sıktı. "Çok ama çok üzgünüm, Galen. Onu adaya geri getirdiklerini fark edemedik. Teknede güvende olduğunu sanıyorduk."

Galen, acı içindeki Triton Kralı'ndan uzaklaşıp "Hayır," diye fısıldadı. "Olamaz."

"Onu birkaç bina ötede bulduk. İnsanlar onu demir parmaklıklı bir odaya kilitlemişti. Ve o..."

Galen dişlerini sıktı. "Rachel olamaz. Rachel olamaz." Oda sanki Galen'in üzerine gelmeye başlamıştı ya da o böyle hissediyordu. *Hayır, yalnız oda değil. Yalnız bu narin ve yorgun çerçeveli küçük oda değil, yaşam döngüsü, mevsimleri ve gelgitleriyle birlikte bütün dünya üzerime geliyor. Bütün dünya, tüm ağırlığıyla göğsümü sıkıştırıyor.*

Galen "Tekne diğer yöne doğru gidiyordu. Adadan uzaklaşıyorlardı. Kendi gözlerimle gördüm," dedi.

Grom iç çekti. "Tüm o kargaşa sırasında geri gelmiş olmalılar. Belki de yardım etmek için geldiler ve Rachel'la ne yapacaklarını bilemediler."

Galen gözlerini kapatıp başını eğdi. Bunun yanıtını muhtemelen asla öğrenemeyecekti. O ve kız kardeşi adayı seller altında bırakırken, Rachel'ı boğan dalgaları art arda yollarken, onun neden o adada tutuklu kaldığını asla bilemeyecekti.

Yumruğunu sıkıp ağzına götürdü ve bağırdı. Sonra bir kez daha bağırdı. Ve bir kez daha. Grom olduğu yerde kaldı, önünde birleştirdiği elleri birçok anlamda işe yaramaz gözüküyordu. Galen durdu ve kendi ellerine baktı. Dikkatle kendi ellerini inceledi. *Bu eller Rachel'i kurtarmak için hiçbir şey yapamamışken, Grom'un işe yaramaz olduğunu söylemek haksızlık. Torafın, hatta Emma'nın yaralanmasına bile engel olamadım.*

“Bunu kendine yapma küçük kardeşim. Kendini suçlama.”

Galen sert ve acı dolu bir kahkaha attı. “Sana onunla nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım?”

Grom, belli belirsiz kafasını iki yana salladı.

“Onun canını ben kurtarmıştım.” Galen konuşurken boğulacak gibiydi.

“Onu boğulmaktan kurtardım. Ne kadar ironik değil mi?”

“Buna ironik demek, zaten o gün boğulacaktı demekle aynı şey. Çok fazla anlam çıkarma Galen. Kendine bu kadar kötü davranma.”

“Bu da ne demek oluyor Grom? Ne söylediğinin farkında mısın? Ne yani? Hatıralar çok acı verdiği için onu düşünmemeli miyim? Nalia'nın olmadığı bunca yıl, bunu yaparak mı hayatta kalabildin?”

Ağzından çıkan sözleri derhal geri alıp kalbine, bu denli kötücül duygular taşınamaması gereken o sivri kalbine gömmek istedi. “Özür dilerim Grom. Ben...”

“Kendine gelmen için seni yalnız bırakayım. Suyun üzerinde seni bekliyor olacağız.” Grom, kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü ama kapı eşiğine gelince durdu. Erkek

kardeşine dönüp “Çok üzgünüm, küçük kardeşim,” dedi.

Galen, odadan hızla dışarı çıkan Grom’a baktı. Her zaman kendinden emin savrulan yüzgecinin yaşam enerjisini Galen’in sözleri mi yoksa davranışları mı çalmıştı? Belki ikisi birdendi.

Galen gözlerini kapattı. *Daha ne kadarına katlanabilirim?*

23

Galen'in yüz ifadesini tanıyordum. Daha önce onun yüzünde bu ifadeyi görmemiştim ama o sırada benim de yüz ifadem aynıydı. İfadelerimizin altında benzer duygular yatıyordu.

İlk başta inanmak zor gelirdi. Daha o sabah kahvaltıda yanında oturan insanın artık hayatta olmadığını kabullenemezdim. Galen, kollarında süzülen Rachel'in yanaklarını gözlerini yeniden açmasını bekler gibi nazıkçe okşuyordu. Zaman zaman saçlarına çarpan dalgalar yüzünden hâlâ hareket ediyormuş gibi gözüküyordu. Ama etmiyordu.

Kısa bir süre geçince, hatıralarda boğulmaya başladın. Günlük rutinlerini, kahkahasını, en sevdiği yemekleri hatırladın. Chloe'nin ölümünden sonra, parfümünü en az üç kez havaya sıkıp sonra buğusunun altına girmesini hatırladım. Onu gözümde o yapan basit ve günlük şeyleri. O an bile, Rachel'in topuklu ayakkabılarının üzerinde ustalıkla yemek pişirmesini hatırlıyordum...

Sonra, bütün o hatıraların ardından suçluluk duygusu

gelirdi. Onu ne kadar sevdiğini göstermek ve söylemek için eline geçen onlarca fırsatı boşa harcadığını düşünürdün. Acaba biliyorlar mıydı? Onları ne kadar önemsediyimi *gerçekten* gösterebilmiş miydim? Babam öldükten sonra kendimi sürekli azarlamıştım. Ona çok daha iyi davranabilirdim. Ufak tefek konularda ona daha fazla yardım edebilirdim. Mesela, arabasını bir kez olsun şikâyet etmeden yıkayabilirdim. Lavabonun içinde bıraktığı kahve fincanını yıkayıp kaldırsam ölür müydüm? Bana kendi çocukluğundan bahsettiğinde onu daha dikkatli dinleyebilirdim. O söylemeden, ben ona “Seni seviyorum,” diyebilirdim.

Bu suçluluk duygusu, Galen için en zor kısım olacaktı. Kendi hatası olmadığı halde, birçok şeyin sorumluluğunu çoktan üzerine almıştı. Rachel’in ölümüyle ilgili de kendini suçlayacaktı.

Vicdani bir kısır döngünün içinde kendi kazdığı bir pişmanlık çukuruna düşecekti.

Ve düştüğü zaman, onu yakalayacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Etrafımızdaki iz sürücüler, saygı dolu bir sessizlikle çalışarak kurtarılan insanları teknelere bindiriyor ve yakın bir adaya göndermek için hazırlık yapıyorlardı. İlk planımıza göre, kurtardığımız insanları adaya kadar yüzdürmeyi düşünmüştük ama selin zarar vermediği birkaç tekne bulunca onları tek başlarına göndermenin en doğrusu olacağına karar verdik. Ne de olsa, anlatabilecekleri fantastik bir hikâyeleri vardı ve onlara şoförlük edersek hikâyelerinin inandırıcılığı artacaktı.

Tekneler gidince Grom hepimizin suya girmemizi iste-

di. Sessizce onu takip ettik ve okyanusun dibinde toplandık. Suyun yüzeyinde yalnızca Galen ve Rachel kalmıştı.

Grom "Bu alan türümüzün sınırları dışında kalıyor," dedi. "İnsanlar bizi burada gördü ve hikâyelerini daha fazla sayıda insana duyuracaklar. Kimileri onlara inanacak, kimileri inanmayacak. İnananlar, buraya gelip araştırma yapmak isteyecek. Arkamızda onların bulabileceği en ufak bir iz bile bırakmayacağız."

Bu sözler, herkes tarafından ağırbaşlılıkla onaylandı. "Ayrıca, şunu anlamanızı isterim," diye devam etti. "Bunun tekrarlanması an meselesi. Belki bizim jenerasyonumuz veya gelecek jenerasyonda olmaz ama, insanlar bizi bir gün bulacaklar. Kendimiz ve daha da önemlisi türümüz için bunun anlamını iyice düşünmeliyiz. Şimdi ailelerinizin yanına dönün. Olanları onlara anlatın. Neler yaşanabileceğinden bahsedin."

İz sürücü ve gönüllülerden oluşan kalabalık dağılınca, kendimizle ve düşüncelerimizle baş başa kaldık.

Annem, yarama temas etmemeye özen göstererek kollarını bana doladı. "Nasılsın?" diye fısıldadı. Omuz silktim. Omuz silkmek en iyisiydi. Çünkü bu soruya verebileceğim bir yanıtlım yoktu.

"Ben de," dedi annem. "Ben de."

Rayna, Grom'a döndü. "Bence Toraf iyileşene kadar Galen'in evinde kalmalı," dedi. Rayna'nın mücadelecî ruhundan eser kalmamıştı. Sadece sözleri ve duyguları vardı. "Dr. Milligan'ın gelip onu muayene etmesini istemeliyiz."

Grom başıyla onayladı. Onun da itiraz edecek hali yoktu. "Galiba haklısın küçük kardeşim." Grom, bilinci

yerinde olmayan Toraf'ı taşıyan iz sürücülerin yanına yaklaştı. "Prenses Rayna'yı ve eşini istedikleri yere götürün." Grom, kız kardeşine döndü ve alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Benden bir isteğin olursa haber verirsin."

Annem, kanamayı durdurmak için Toraf'ın yarasını deniz yosunuyla sarmıştı ama hâlâ ufak bir kan sızıntısı vardı. Hepimiz Toraf'ın ucuz atlattığının farkındaydık. İç organlarının parçalanmamış olması, kaslarının tamamen iyileşeceği anlamına gelmiyordu. Dr. Milligan'ı aramak aklıma gelmemişti. Rayna'nın bunu düşünmesine sevinmiştim. Hem, Dr. Milligan son gelişmelerden haberdar olmak isteyecekti. Ve ona Rachel'dan da bahsetmemiz gerekiyordu.

Rayna, kollarını Grom'a doladı ve sıkıca sarıldı. "Veririm. Gerçekten veririm."

Bu sahne beni biraz duygulandırmıştı. Rayna'dan pek hoşlanmayan annem bile, ikisinin ilişkisinde yaşanan gelişmelerden hoşnuttu. Annem yeniden omzumu sıktı. Eli mi annemin elinin üstüne koyup ona yaslandım. Birlikte çok şey yaşadık. Ama hep birlikte bütün zorlukları aştık. O gün, Grom ve Rayna bile birbirlerine minnettardı.

Rayna, Toraf ve iz sürücüler gittiğinde Grom yukarı doğru baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Genç Emma." Bunu hiç de küçümseyici bir tavırla söylememişti. Sadece hüznüydü. "Şimdi ikizlerin sana çok ihtiyacı var. Tahmin ettiğinden daha fazla." Bana doğru yaklaştığı sırada düşünceliydi. "Annemizi kaybetmemiz onlar için çok zordu. Rachel'ı kaybetmeleri ise... Bugün çok acı bir kayıp yaşadılar."

Derin bir nefes aldım. Suyun altında olmasak gözyaş-

larım nazik dalgalara karışmak yerine yanaklarımdan aşağı süzülecekti. Acaba bu okyanus kaç gözyaşı yutmuştu? Bu okyanusun ne kadarı hakiki gözyaşından oluşuyordu?

Annem “Grom, bunu sormaktan hoşlanmıyorum ama onun cenazesini ne yapacağız?” diye sordu.

“İnsanlar öldüğünde ne yapılır?”

“Toprağa gömülür veya yakılırlar. Ama bunu yapmanın bazı kuralları ve yöntemleri vardır. Ve Rachel tam olarak... Rachel’in geçmişi biraz karışık. Onu istediğimiz şekilde gömmemiz pek mümkün gözüküyor.”

Bu konunun Grom’un aklını çoktandır kurcaladığı beliydi. Biri öldüğünde önce bu tip konularla ilgilenip sonra üzülmek yetişkinlere has bir davranış mıydı? Grom ve annem aynı anlayışa sahiptiler. Grom “Onu Mezar Odası’na götürmek için heyetle konuşacağım,” dedi. “Bugün olanlardan sonra itiraz edeceklerini zannetmiyorum.”

Galen, ağabeyinin arkasında belirdi. “Bu çok iyi olur,” dedi. Galen ve ben birbirimize doğru yüzdük. İri kollarıyla beni sarmaladı. Bu bir kucaklaşma veya duygusal bir temas değildi. Galen bana, sanki hayata tutunabilmek için sarılıyordu. Sanki bir akıntının ortasında kalmıştı ve ben çapa görevi görüyordum.

Boynuna sokuldum “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Sözcükler boğazıma takılıyordu. Beni göğsüne daha sıkı bastırıp çenesini başımın üzerine yasladı. Grom’a “O, Woden’ın yanında,” dedi. “Biz en iyisinin ne olacağına karar verene kadar onunla kalacak.”

Grom yanıt vermedi. Hatta birkaç dakika sonra, annemin ve Grom’un nabızlarının bizden uzaklaştığını hisset-

tim. Birkaç dakika daha geçtiğindeyse, onları hiç hissedememeye başladım. Yalnızca Galen'in nabzını hissettim. Yanımda, karşımda, içimde atıyordu.

Rachel'ın ölümüyle birlikte her şey daha farklı olacaktı. Hayat, eskisi kadar kolay olmayacaktı. Ama Galen ile olan uyumumuz ve yakınlığımız asla değişmeyecekti.

Son Söz

Galen “Emin misin?” diye sordu. Sanki kafama yılanlı bir taç takmışım gibi şaşkınlıkla bana baktı.

“Kesinlikle,” dedim. Dört yüz dolarlık gümüş rengi topuklularımın bağlarını çözüp kuma sapladım. Galen kravatının bağını çözerken elimi ona doğru uzattım. “Hayır! Bırak kalsın! Üzerindekiler kalsın.”

Galen kaşlarını çattı. “Rachel olsa ikimizi birden uykumuzda öldürürdü. Ama önce işkence yapardı,” dedi.

“Bu bizim mezuniyet gecemiz. Eminim Rachel da tadını çıkarmamızı isterdi.” Saçlarıma takılı binlerce tel tokayı tek tek söküp kumlara fırlattım. Aslında ikimiz de haklıydık. Rachel bizim mutlu olmamızı; ama özel tasarımı kostümlerimizin de üzerimizde kalmasını isterdi.

Yere eğilip ıslak bir köpek gibi kafamı sağa sola savurdum ve saç spreyinin saçımda yarattığı mucizeyi bozdum.

Galen’in çarpık gülümsemesi karşısında olduğum yerde eridim. Yüzünün güldüğünü görmek bile mutluluk vericiydi. Son altı ayımız çok zor geçmişti. “Annen senden fotoğraf isteyecek,” dedi.

“Fotoğrafı ne yapacak? Kraliyet Mağaraları’nda çerçeve yok ki.” Annemin Grom ile eşleşip kraliçe olarak yaşama kararı beni şaşırtmamıştı. Artık on sekiz yaşında, olgun biriydim ve kendi başımın çaresine bakabilirdim. Hem, annem alt tarafı birkaç kulaç uzaklıktaydı.

“Ama evde fotoğraf çerçeveleri var. Grom ile beraber şey yapmak için karaya geldiklerinde ...”

“Tamam, ıyyy. Sakın söyleme. Bu kadarı benim için yeterli.”

Galen kahkaha atıp ayakkabılarını çıkardı. O an annemi ve Grom’u tamamen unuttum. Galen, kumların üzerinde Armani baksırıyla yalınayak duruyordu. Bir genç kız bundan başka ne isteyebilirdi?

Kısık sesle “Bana öyle bakma melek balığım,” dedi. “Büyükbabanı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz.”

Midemde bir kıpırtı hissettim. Yutkunmak da işe yaramamıştı. “Sana hayran olmam da mı yasak? Bu mesafeden bile mi?” Sesime, düşündüğü şeyi düşünmediğime dair onu ikna edebilecek kadar masumiyet katmayı başaramadım. Boğazını temizleyip başını eğdi. “Haydi şu işi halledelim.” Kumun üzerinde ayak numarası boyutunda çukurlar bırakarak yanıma geldi. Elimden tutup beni suya doğru çekti. Islak kumlara ulaştığımız sırada, en vahşi dalgalardan biri üzerimize doğru gelirken durduk.

“Emin misin?” diye yeniden sordu.

“Emin olmak ne kelime,” dedim. Onun bende yarattığı sarhoşluk hissi, sinsî bir yılan balığı gibi damarlarımda dolaşıyordu.

Şehir merkezindeki balo salonunu, kırmızı-beyaz ba-

lonları, renkli ışıkları, bir sonraki şarkının nakaratını bağırان sıradan ve gürültücü DJ'i düşündüm. Kızların ilgisini yere düşmeyi bekleyen meyveli kokteyl kâsesinden uzaklaştırmak için dans pistinde birbirini ezen çocukları, dekolte elbiseleri, elbiseyle uyumlu çiçek buketlerini, on beş santimetrelilik topuklu ayakkabıların üzerinde yürümeye çalışanları da düşündüm. Bu, tam da Chloe ile hayal ettiğimiz tarzda bir mezuniyetti.

Ama bu mezuniyet balosundan bana kalacak hatıralar Chloe ile birlikte yok olup gitmişti. Onun olmadığı bir balonun benim için hiçbir eğlencesi yoktu. Onun eksikliğini, doldurulamaz boşluğunu hissetmeden o kapıdan içeri girmem imkânsızdı.

Hayır, artık ben buraya aittim. Balonların, yüksek sesli müziğin ve meyve kokteyli kâselerinin olmadığı, yalnızca sessizliğin, plajın ve Galen'in olduğu bir dünyaya aittim. Yeni mezuniyet balosu anlayışım buydu. Ve bir şekilde Chloe'nin de bunu onaylayacağını biliyordum.

Galen kararlılıkla başını salladı. "Tamam."

İki elimden tutup beni akıntıya doğru çekti. Lavanta rengi saten elbisem, tuzlu suyun içinde neredeyse siyah gözüküyordu. Dalgalar sayesinde elbisem gittikçe ağırlaşmaya başladı. Galen "Hazır olunca söyle," dedi.

Başım la onayladım. Sular Galen'in boyun hizasına geldiğinde, suyun üzerinde kalabilmek için onun boynuna dolandığımda, balo elbisem iyice ağırlaşp bacaklarımı çapa gibi aşağıya çekince, ay tam üzerimize gelip onun gözlerindeki gümüş benekleri mücevher gibi parlatınca ben de hazır olacaktım.

"Şimdi," dedim ve nefes aldım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir değil iki kez. Dudaklarının yumuşaklığı tanıdığım hiçbir şeye benze-miyor ama bir yandan da bana bildiğim her şeyi anımsa-tıyordu. Beni kendine doğru çekti. Bir gün Galen ile eşleş-tiğimizde, ben bir prenses olacaktım. Ama kendimi o an okyanusun dibinde, onun kolları arasında dans ederken hissettiğimden daha çok prenses gibi hissetmem mümkün değildi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp beni kendime getir-di. “Emma.”

Kendi ismimin vücudumun her yerini ürpertiyor olma-sı çok aptalcaydı. “Hmm?”

“Bizimle ilgili düşünüyordum da.” Kendini geri çekti. “Sanırım benim biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.”

“Uzaklaşmak mı? Benden mi?” Sözleri ağzımda acı bir tat bırakmıştı. Galen kafasını geriye yatırıp kahkahayı basınca o acı tat kayboldu.

Başparmağını alt dudağımda gezdirerek “Emma,” dedi. “Kesin olarak emin olduğum tek şey sensin. İkinci kez düşünmeme gerek yok. Ama bir süreliğine buralardan uzaklaşmam lazım. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Sonbaharda üniversiteye gitmek için hazırlan-dığının farkındayım. Yalnızca yaz için soruyorum. Haydi bir yerlere gidip bir şeyler yapalım.”

Gözlerimizin aynı hizaya gelmesi için yukarı doğru yüzdüm. “Haydi yapalım. Nereye gideceğiz?”

Omuz silkti. “Bütün okyanuslardan uzakta bir yer ol-sun.”

“O zaman... Çöle gidelim mi?”

Yüzünü ekşitti. “Dağa gitsek nasıl olur?”

Kahkaha attım. “Anlaştık. Dağlara çıkıyoruz,” dedim.
“Emin misin?”

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime doğru çektim.
“Kesinlikle. İkinci kez düşünmeme gerek yok.”

KIERA CASS

SIREN

Hayatta kalmak için ne verirdin?

KIERA CASS

SIREN

DE
X

SARAH J. MAAS

DIKENLER
VE
GÜLLER
SARAYI

ÖNYARGILARINI YIK: HEM AŞKTA HEM SAVAŞTA!

DE
X